KATE DOUGLAS

O licitatie neobişnuită

Traducerea si adaptarea în limba română

de: CORNEL ROMOSAN

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Helena, Montana, Ianuarie 1889

Valerie Steward fu prima care-l văzu când intră în salonul de muzică. Făcu ochii mari. Trey Braddock-Black să asiste la un recital de pian... era o noutate..

Tresărirea ei de surprindere declanşă o reacţie în lanţ: ca într-un balet bine pus la punct, capetele se întoarseră unul după altul şi Erik Satie, ultima descoperire a Estherei Peabody, nu mai fu pentru o clipă în atenţia auditoriului.

Celibatarul cel mai râvnit din Montana se sprijini cu spatele de perete, cu braţele încrucişate la piept şi un zâmbet leneş pe buze. Era obişnuit să se uite toată lumea la

el... Din cauza scandaloasei lui reputaţii, a farmecului său de metis sau poate a averii considerabile a familiei, Trey Braddock-Black atrăgea atenţia tuturor.

In chip de salut al adunării, fiul lui Hazard Black abia clătină din cap, cu părul negru si lung fluturându-i pe umeri. După câteva clipe, parcă trezindu-se la realitate, capetele auditorilor se întoarseră spre tânărul cu barbă si pince-nez, care cânta la pianul cu coadă ultima sa lucrare. In următoarele douăzeci de minute, invitaţii Esterei evitară privirile lui Trey, care trecea în revistă toate femeile prezente. Fără îndoială, apariţia lui neaşteptată se datora uneia dintre ele.

Salonul de muzică al Estherei era spaţios, pereţii albi acoperiţi cu frize delicate; parchetul elegant fusese montat de nişte artizani italieni care redecoraseră palatul ţarului. Banchete delicate acoperite cu mătase galbenă ornată cu trandafiri erau răspândite peste tot.

Nenumărate tinere elegante, superb îmbrăcate de mamele lor din banii taţilor, stăteau pe banchete, cu jupele lungi formând pliuri multicolore, cu bonete cu panglici şi dantele. In timp ce în încăpere răsuna muzica delicată a lui

Satie, aceeaşi întrebare frământa minţile tuturor: pe cine venise să vadă Trey?

Astfel încât, după ce Satie se opri, după ce aplauzele de conjunctură încetară, fiecare aşteptă să vadă cine era fericita
aleasă.

In momentul acela, Valerie Steward, îmbrăcată cu o rochie superbă de velur lila şi purtând pe cap o bonetă de mătase, se apropie de Trey.

- Bună ziua, dragul meu. Pari a fi.

Ii privi cu insolenţă provocatoare trupul înalt, bine făcut, îmbrăcat de cel mai bun croitor de la Saville Row.

- ... în cea mai bună formă, încheie cu glas mângâietor.

- Mulţumesc, îi răspunse, zâmbitor. Eşti încântătoare ca totdeauna, Valerie. Ţi-a plăcut compoziţia lui Erik?

Cu mâna înmănuşată, ea schiţă un gest dispreţuitor.

- Toate sunt la fel, nu?

Pentru Valerie, arta însemna să fie văzută la recepţiile muzicale şi a-i fi recunoscută valoarea unei bijuterii.

- Nu, draga mea, replică Trey cu glas profund.

Piesele au fost cât se poate de diferite.

Femeia îşi lăsă capul în jos şi, acoperindu-şi pe jumătate ochii cu genele lungi, îl privi cu interes deosebit. Se întoarse la subiectul ei de discuţie preferat: ea însăşi.

- Mi-ai simţit lipsa? îi şopti, seducătoare.

- Bineînţeles...

Sprijinindu-se de perete, Trey contempla mulţimea de bonete care-l înconjurau pe Satie la pian.

- Când am să te mai văd, dragul meu?

Se apropiase şi mai mult de el.

- Curând. răspunse Trey, evaziv.

Venise aici să-şi vadă prietenul, nu să flirteze. încercă să-i dea ocol, dar Valerie îi bară trecerea cu evantaiul.

- Cât de curând? insistă ea cu o expresie plină de subînţelesuri.

- Valerie, draga mea, ai o mutriţă foarte frumoasă când glumeşti, dar am venit să-l văd pe Erik. Vino cu mine, adăugă politicos. O să i te prezint.

- Nu e decât un pianist de duzină care cântă în barurile din Paris, replică femeia cu dispreţ. Un boem pletos. De ce-aş vrea să-i fiu prezentată?

- Este de asemenea şi un mare compozitor. Acum, te rog să mă ierţi.

Se îndepărtă discret.

Trey îl întâlnise pe Erik Satie la Chat Noir, la Paris, anul trecut. După ce-i spusese că era încântat de virtuozitatea lui, cei doi bărbaţi descoperiseră că aveau multe lucruri în comun. Născuţi la o diferenţă de câteva luni, amândoi adorau pianul, îl detestau pe Wagner, îl iubeau pe Chopin şi nu erau de acord cu metodele clasice de învăţare. Pianist autodidact, Trey fusese imediat atras de tânărul muzician excentric, care se îmbrăca boem. De fiecare dată când se întâlneau la Paris, colindau împreună prin cluburi, unde-i apuca dimineaţa, ameţiţi de coniac sau absint. Datorită insistenţei entuziaste a lui Trey, Esther Peabody, regina neîncoronată de la Helena, îl invitase pe tânărul compozitor.

Inaltă şi neînduplecată, Esther se exprima într-un stil telegrafic prin fraze seci, muşcătoare, dar era îndrăgostită de muzică şi era prietena lui Trey din copilărie.

- Ah, ai scăpat în sfârşit din ghearele ei! mormăi când veni s-o salute. Ai întârziat.

- Sunt deja două reproşuri, remarcă el ca un

adolescent maliţios. La care trebuie să răspund mai întâi?

- Niciunuia, veni imediat replica. N-o suport pe Valerie, nu-mi plac cei care întârzie şi nu-mi plac deloc scuzele. Nu încerca să mă duci cu zâmbetul tău fermecător. Păstrează-l pentru miss Steward. E bun, spuse deodată clătinând din cap, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l cumpere pe Satie la licitaţie. Al naibii de bun.

- Doar ţi-am spus, declară el, amuzat.

Esther fusese la început reţinută, când i-l propusese pe Satie pentru recitalul anual, găsindu-l un personaj prea libertin.

- Poate ştii ceva despre muzică, puştiule, dar încă ai caş
la gură.

- {tiu destul ca să nu-mi placă Wagner, răspunse interlocutorul, liniştit.

Ca de fiecare dată când aducea vorba despre Wagner, Esther devenea palidă de furie.

- De unde ţi se trage interesul pentru Erik? Lucrările lui sunt foarte interesante. Surprinzător cât este de simplu. şi îndrăzneţ, remarcă ea. Ascultând disonanţele astea, ai impresia că ai fost transportat într-un alt timp. Cum i se întâmplă?

- In primul rând, datorită absintului, răspunse Trey, poznaş.

îl lovi în joacă peste mână cu evantaiul, înainte de a continua:

- Ar trebui să termini odată cu viaţa asta destrăbălată.

Ochii mari, căprui şi severi erau plini de afecţiune.

- Am s-o fac, începând chiar de mâine. Vino, vreau să-i spui tu că cele ce ai auzit merită din plin cinci mii de dolari în plus.

- îl plătesc deja mai mult ca pe Liapunov, protestă Esther în timp ce-i evitau pe guvernator şi pe soţia lui, cu un zâmbet curtenitor.

- N-ar accepta nimic de la mine. De altfel, frumoasa mea, doar n-o să iei banii cu tine în paradis, nu-i aşa?

Deloc ofensată de această remarcă, îşi privi tânărul
însoţitor, ştiind deja că-i va accepta cererea.

- Fir-ai să fii, eşti prea drăguţ. Femeile nu pot să-ţi reziste. La fel ca taică-tu'. L-am cunoscut înainte de a se întâlni cu maică-ta, ştii bine. La vremea aceea, habotnicele din Virginia hotărâseră că era de bonton să inviţi la cină un indian.

- Il invitau pentru că era frumos şi bogat.

- Exact asta spuneam: era ca tine.

- Esther, draga mea, ai vrea să te măriţi cu mine? {tiu bine că l-ai prefera pe tata, dar din păcate.

- Nu râde de o mârţoagă bătrână ca mine. Intr-o zi, o să întâlneşti una cu care într-adevăr, o să vrei să te însori.

Trey ridică din umeri, aparent nepăsător. Căsătoria era ultimul lucru la care se gândea.

- Il văd cât de curând, o anunţă Valerie Steward pe Cyrilla Shoreham luând o cană cu ceai.

- Chiar te duci la el?! exclamă Cyrilla, fascinată.

- El m-a invitat. Suntem cât se poate de apropiaţi, adăugă, arătându-şi dinţii perfecţi. Credeam că ştii. De fapt. făcu o pauză teatrală. cred că nu va întârzia să-mi
ceară mâna.

- Nu se poate! exclamă Cyrilla cu glas strident.

Mai multe capete se întoarseră spre ele.

- Nu te cred! repetă ea.

Acum, cuvintele nu mai exprimau doar îndoiala şi invidia, dar şi o adevărată stupefacţie.

- Ar trebui, şopti Valerie înălţându-şi delicat umerii. E nebun după mine.

Obiectul acestei conversaţii fu profund dezorientat atunci când, intrând în apartamentul lui din oraş împreună cu Erik Satie câteva minute mai târziu, o găsi acolo pe Valerie.

- Cum ai intrat? întrebă Trey cu un calm care nu prevestea nimic bun pentru portar.

- Mulţumită lui Harris.

Zâmbetul graţios, poza studiată, totul părea să arate că Valerie ajungea în fiecare zi pe divanul confortabil al lui Trey. De fapt, făcuse asta foarte des ... în pielea goală. în mintea ei.

Dar Trey nu umbla mult timp cu aceeaşi femeie, temându-se de tendinţele posesive pe care le atribuia genului.

- Erik, îmi dai voie să ţi-o prezint pe Valerie Steward? spuse el mieros. Valerie, Erik Satie.

Nimic din glasul lui nu trăda iritarea de a-şi vedea violat
spaţiul intim.

Satie se înclină. Valerie îi adresă o vagă înclinare din cap, care contrasta cu zâmbetul provocator pe care i-l oferi după aceea lui Trey.

- Stai mult? întrebă femeia.

Pentru o clipă, Trey vru să dea dovadă de aceeaşi grosolănie, dar se abţinu.

- Dacă aveai alte planuri. începu Erik.

- Nu, răspunse imediat prietenul său. Ii arătă dulapul din perete cu băuturi. E nişte absint înăuntru. Putem să vorbim între patru ochi? continuă el oferindu-i braţul Valeriei.

Discuţia lor din anticameră nu dură mult.

- Erik nu rămâne decât o zi, două.

- Dar mi-ai spus că o să ne vedem!

- Imi pare rău, dar n-ai înţeles bine. O să studiem una dintre noile lui piese.

- Când o să te mai văd?

Parcă simţea nevoia. s-o. trimită la naiba.

- Ce-ar fi dacă te-ai duce să-ţi iei ceva de la Westcott, care să-ţi îndulcească aşteptarea? îi propuse, totuşi.

Westcott era unul dintre cei mai faimoşi bijutieri din oraş. Ochii Valeriei se luminară şi Trey oftă uşurat. Nu-i plăceau deloc scenele.

Gândindu-se deja la partiturile care-i aşteptau, o mângâie
cu un deget pe obraz.

- Alege-ţi ce vrei. Am să-l sun pe Westcott, să-l anunţ. Ridicându-se pe vârfuri, femeia îi fură un sărut.

- Eşti un drăguţ, spuse, dându-se înapoi,

fericită.

- Mulţumesc.

După trei zile, Erik plecase, iar Trey şi cei doi veri ai lui stăteau aşezaţi confortabil în budoarul de la Lily, cea mai luxoasă casă de rendez-vous a Helenei. Trei dame frumoase şi o a doua sticlă de coniac le ţineau companie, în timp ce afară se îngrămădeau nori grei pe cer.

- Vântul s-a schimbat, remarcă Blue. O să fie furtună. Ar fi bine să plecăm.

- De ce să nu rămânem aici? propuse Trey, mai luând un pahar.

Blue şi Fox se uitară unul la altul. {tiau de ce vărul lor nici nu se gândea să se întoarcă acasă. Printre invitaţii la serata dată de părinţi, era şi Arabella McGinnis, o altă femeie care vroia să pună gheara pe el. Ăsta era motivul pentru care se aflau acum la Lily.

- Chiar vreţi să petreceţi seara dansând cu nişte tinere pe cât de fermecătoare pe atât de plictisitoare? Hai, fiţi sinceri, mama nu-i acolo.

- Atunci, mâine o să ne oferi o scuză, spuse Blue.

- Nicio problemă. Mama ştie cât de insuportabilă poate fi Arabella. şi n-aş putea

suporta avansurile idioatei ăsteia.

- Credeam că blondele trupeşe îţi plac.

- Da, dar dacă au şi ceva în cap.

- De când? replicară ceilalţi la unison.

Trey îşi ridică sprâncenele. Ştia ce reputaţie avea şi nu-i era ruşine. Iubea femeile. care-i ofereau cea mai mare plăcere a vieţii. Şi, în jocul ăsta, inteligenţa nu folosea la nimic.

- Aţi marcat un punct, acceptă el. Schimbăm subiectul?

- Se spune că Arabella se întâlneşte cu judecătorul Renquist.

Trey zâmbi. Şi cu el? Ştia, şi simţise pe pielea lui, că blonda voluptuoasă avea destulă energia cât să facă faţă unui batalion. Să fi renunţat la planurile matrimoniale cu el?

- E marţi, şi afară e o ceaţă s-o tai cu cuţitul, spuse ca să schimbe subiectul discuţiei.

Cum se făcea că la Lily erau atâţia bogătaşi bătrâni?

- Astă-seară or să se vândă două chinezoaice, anunţă Blue.

- Iată de ce este atâta lume, cu tot timpul neprielnic.

- Ai asistat la vreo asemenea licitaţie?

- Nu. Dar tu?

- Nici eu.

- Vrei să faci o ofertă, Trey, dragul meu? întrebă bruneta frumoasă, strâns lipită de el.

- Bineînţeles că nu, răspunse luând o înghiţitură zdravănă de coniac.

- Ah, ştiam eu că nu-ţi plac asiaticele, mieună femeia.

Bărbatul pufni în râs, privindu-şi însoţitoarea.

- Nu cu mine trebuie să vorbeşti despre culoarea pielii, draga mea Flo.

Trey era mândru de străbunii lui, indieni absaroke. Nu cu mult timp în urmă, Montana aparţinea poporului său. Mai aveau încă o mare parte din prima mină a tatălui şi recent descoperitele rezerve de cupru. Pe de altă parte, era averea mamei, şi clanul absaroke, "familia" lui, care putea, dacă era nevoie, să se transforme într-o gherilă privată. Toate astea contribuiau să-i confere tânărului o oarecare aroganţă. După cinci ani de studiu la o universitate celebră de pe coasta de est, se întorsese să preia frâiele acestui imperiu.

După-amiaza se desfăşură liniştit, cu discuţii însoţite de câteva sticle cu coniac franţuzesc.

Stabilimentul lui Lily punea la dispoziţia bărbaţilor foarte bogaţi plăcerile cele mai nebuneşti. Era un loc confortabil, decorat cu mobilă rococo veritabilă şi petale de trandafiri. nu chiar atât de rafinat ca micul "Trianon" al doamnei de Pompadour, bineînţeles, dar pentru câmpiile din Montana, copia era acceptabilă.

Instalat confortabil, lui Trey nici nu-i păsa ce se-ntâmpla în jurul lui. Deşi era metis, avea frumuseţea clasică a tatălui său de indian adevărat; un nas fin şi drept, un chip aspru, care l-ar fi făcut pe Michelangelo să şi-l dorească model, nişte sprâncene negre arcuite deasupra ochilor, remarcabili prin culoarea şi sclipirea lor argintie. Cu toată eleganţa, silueta lui dădea o impresie formidabilă de putere.

Bărbatul acesta frumos - prea frumos, spuneau unii- apărea uneori în lumea bună şi tinerele femei îl vedeau în el pe Făt-Frumos. Avea o putere de seducţie de care ştia să se folosească, însă Trey ajungea în prea multe dormitoare ca să placă taţilor domnişoarelor. Cât despre mame, ele îl găseau pe gustul lor. Ginerii milionari sunt în general bine văzuţi.

El prefera compania de la Lily în locul cercurilor

mondene. Aprecia prietenia ei fără fasoane şi, cu frumuseţea lui sumbră, îndrăzneala, îndemânarea şi potenţa lui, era favoritul femeilor de moravuri uşoare.

- Fir-ar să fie, Lily! sări deodată în sus un bărbat în vârstă, un crescător bogat de vite. Ai spus că vânzarea va începe la unsprezece. E deja unsprezece şi jumătate.

- Fii calm, Jess, replică Lily aranjându-şi liniştită diamantul pe care-l purta în ureche. E o mică întârziere, atâta tot. O să vină. De altfel, iubiţelule, este un serviciu pe care-l fac doar ca să-mi mulţumesc clienţii. Nu câştig nimic din asta, şi amănuntele nu mă interesează.

Vânzarea tinerelor chinezoaice era un lucru obişnuit pe Aleea Chinezească. Asemenea licitaţii erau îngăduite şi încurajate de vechea lor tradiţie. Cu toate astea, Lily nu accepta de multe ori aşa ceva. Fusese nevoie de insistenţele câtorva clienţi influenţi ca s-o convingă.

Trey auzise vorbindu-se despre asemenea vânzări, dar nu participase niciodată la aşa ceva. Nu-l tentau deloc.

In seara asta, întâmplarea îi oferea ocazia să asiste pentru prima oară.

Câteva minute mai târziu, uşile largi se deschiseră şi Trey văzu două chinezoaice intrând în salonul arătos. Erau scunde, delicate, îmbrăcate în mătase şi stăteau cu ochii pironiţi în pământ.

Vânzarea începu repede, cu însufleţire.

Trey simţi o repulsie, cu toate că alcoolul îi toropea raţiunea. Pe urmă ridică din umeri; în definitiv, viaţa la ranchul lui Jess Alveen sau în locuinţa splendidă a lui Stuart Langly ar fi fost mult mai uşoară decât pe străduţele sordide din cartierul chinezesc.

Cu toate astea, nu reuşi să-şi alunge stânjeneala. In momentul în care se desfăşura efectiv plata, o ridică pe Flo,
aşezată în braţele lui şi plecă de pe sofa, spunând:

- Mă întorc imediat.

Trecând pe lângă masa unde se găseau cei doi oameni de afaceri, se duse în sufrageria alăturată. Verii lui îl urmăriră cu privirile. Blue şi Fox nu erau doar rude şi prieteni, erau de asemenea şi gărzile lui de corp. Hazard Black avea mulţi duşmani, pe care fiul lui îi moştenise. Mulţi oameni influenţi îl invidiau pentru puterea şi autoritatea de care se bucura în Montana şi cei mai mulţi n-ar fi văzut cu ochi răi dispariţia lui Trey. Cu condiţia să se

întâmple. fără martori. Pentru el, era o stânjeneală. Pentru mama lui, o necesitate, pentru că Trey era singurul copil care supravieţuise, ceilalţi odihnindu-se acum în cimitirul familiei.

Se uita pe fereastră la fulgii mari de zăpadă care cădeau neîncetat din cerul plumburiu, în vreme ce Chu, Alveen şi Langly se ocupau de afacerea lor. După ce se termină negocierea, îşi scutură capul încercând să risipească aburii coniacului. Se întoarse în salon.

O auzi înainte s-o vadă. Vorbea în fraze scurte şi reci, şi glasul ei avea un uşor accent, care nu era chinezesc.

- Vreau să fie clar de la bun început... Doar trei săptămâni... Un fel de contract temporar... Nimic mai mult.

După ce făcu această declaraţie stranie, îi privi pe cei care erau de faţă, hotărâtă, inflexibilă. Trey înaintă s-o vadă pe
tânăra care-i trezise curiozitatea.

Avea supleţea şi subţirimea unei sălcii şi era îmbrăcată ca un bărbat, cu nişte pantaloni de lână, o cămaşă de flanelă şi ghete uzate. Avea o coamă de leu şi ochi verzi ca primăvara. Părea foarte tânără. Dacă ar fi avut părul prins cu o panglică,

nu i-ar fi dat mai mult de paisprezece ani. In ciuda ţinutei de cow-boy, avea ceva foarte atrăgător.

- Ne-am înţeles? adăugă ea, ridicând bărbia.

Trey simţi exaltarea care cuprindea asistenţa. Niciodată nu se mai vânduse o femeie albă la licitaţie. Chiar aici în Montana, unde lucrurile erau privite cu mai multă îngăduinţă, ar fi părut indecent. Dar să instalezi o femeie frumoasă pentru trei săptămâni într-un hotel discret. Ei bine, în definitiv, nu avea de ce să-i pară rău.

Blue, vărul lui, veni lângă Trey.

- Ce zici de asta? întrebă el arătând spre tânăra necunoscută.

- Foarte drăguţă, răspunse liniştit Trey, fără s-o scape din ochi..

- E uimitoare.

- . şi licitaţia va fi la fel, remarcă el privind asistenţa.

Toţi păreau să fi descoperit a opta minune a lumii.

Era disperată, de asta se afla aici, în acest lupanar de lux, sub privirile atâtor bărbaţi, cu inima bătându-i ca o tobă. Rezervele de mâncare nu ajunseseră decât şase luni după moartea părinţilor şi trebuia să asigure traiul fraţilor şi

surorilor mai mici. Ii lăsase singuri, cu trei zile în urmă, promiţându-le să se întoarcă acasă cu provizii şi cu bani. Fiind cea mai mare, trebuia să aibă grijă de ei. Venise deci la Helena să vândă singurul lucru de valoare pe care-l avea: pe ea însăşi.

Iată de ce era acolo, sperând să câştige destui bani ca să-şi hrănească fraţii şi surorile până în vară. Avea de aşteptat câteva luni. Işi strânse pumnii ca să alunge teama.

Doamne, te rog, fă în aşa fel încât să mă vrea.

Jess Alveen, aparent foarte binevoitor, începu licitaţia cu cinci mii de dolari. de două ori mai mult decât plătise pentru chinezoaică.

In picioare în mijlocul unei mici platforme, fata făcu ochii mari, dar îşi stăpâni imediat surprinderea, astfel încât Trey se întrebă dacă nu-şi închipuise.

Ofertele urcară cu câte o mie de dolari până când Jess Alveen şi Jake Poltrain se treziră singurii ofertanţi. Până la urmă, Jake Poltrain făcu o ofertă extravagantă şi Jess se retrase. O tăcere stânjenitoare cuprinse încăperea, pentru că toată lumea ştia cum se purta Jake cu femeile. Se spunea că alcoolul şi opiul îl făcuseră impotent şi

doar cruzimea îi trezea ardoarea.

Privirea scrutătoare a lui Chu se plimba peste asistenţă.

- Douăzeci şi cinci de mii de dolari, domnilor. O dată.

Aşteptă câteva secunde.

- De două ori.

Se pregătea să spună vândut, Jake Poltrain se pregătea deja să se apropie. însă Trey trecu pragul încăperii şi spuse:

- Cincizeci de mii!

Răsună o exclamaţie generală de surprindere. Toţi întoarseră privirile spre fiul lui Hazard Black. Trey avea reputaţia de extravagant, dar intervenţia asta depăşea cu mult toate aşteptările.

Aştepta, cât se poate de liniştit. Toţi bărbaţii de acolo, care-l cunoşteau din copilărie, recunoscură sângele-rece al strămoşilor lui. şi aroganţa.

- Am o ofertă de cincizeci de mii de dolari, anunţă Chu cu un zâmbet mulţumit. Domnule Poltrain, vreţi să supralicitaţi?

O tăcere grea de ameninţare şi sfidare plana în încăpere.

Poltrain încerca să-şi stăpânească furia. {tia bine că nu se putea pune cu fiul lui Hazard Black.

Era mai bine să aştepte: răzbunarea este un fel de mâncare ce se serveşte rece. Ridică din umeri şi spuse scurt:

- Nu.

- Foarte bine, reluă Chu, ca şi cum i s-ar fi întâmplat în fiecare zi să facă o asemenea vânzare. Fata e a dumneavoastră domnule Braddock-Black, pentru cincizeci
de mii de dolari.

Stânjeneala dispăruse acum, după ce Jake Poltrain se declarase învins. Nimeni n-ar fi vrut s-o vadă pe nefericită căzând în mâinile lui, chiar dacă numai pentru trei săptămâni. Pe urmă, gândurile tuturor se îndreptară spre partea plăcută a situaţiei: cu o asemenea sumă, Trey îşi putea permite orice plăcere. Toţi îşi închipuiau ce-ar fi făcut ei, şi unii nu se putură stăpâni să-şi exprime plăcerea cu voce tare:

- Trey, s-ar zice că o să fii foarte ocupat în următoarele trei săptămâni! Dacă ai nevoie de ajutor, dă-mi de veste!

- Nu uita să mai şi dormi din când în când, dacă vrei să faci faţă!

- Pare destul de plăpândă.

- Pare mai degrabă un îngeraş! replică Jess

Alveen cu o emfază care fu aprobată de toţi.

Trey se încontrase instinctiv cu Jake Poltrain. Văzând-o acum, începea să-şi pună întrebări. de exemplu, dacă era " experimentată ". Deodată, îi veni în minte să pună capăt glumelor care continuau să curgă.

- Vă mulţumesc, domnilor, spuse râzând sardonic, dar cred c-am să fac faţă situaţiei fără ajutorul vostru.

Abia atunci ajunse s-o privească în ochi: o privire caldă, în doi ochi incredibil de verzi.

- Nu sunt atât de sigur, mormăi printre dinţi, dar ochii
lui cenuşii sclipiră amuzaţi.

Trey Braddock-Black avea motive serioase să creadă că era în stare să seducă orice femeie, chiar una îmbrăcată ca un bărbat.

- Ce-ar fi să trecem în sufragerie, ca să punem lucrurile la punct? propuse Chu.

- De acord, răspunse Trey.

Imediat după ce se aşezară la masă, chinezul luă cuvântul:

- Nu-i vorba despre o vânzare obişnuită. Doamna mi-a cerut s-o servesc, cum să spun. să fiu intermediar. Coeficientul meu este de douăzeci

la sută. Restul sumei este al ei.

Trey ceru ceva de scris şi Virginie îl observă în timp ce completa cecul cerut de Chu. Era prima dată când îl vedea pe însuşi Trey Braddock-Black, şi prima impresie era că vedea cel mai frumos bărbat. Nu numai că era frumos, dar avea şi mult farmec. Viaţa l-a răsfăţat, se gândi ciupindu-se de obraz.

După vreo zece minute, treaba fiind terminată, Chu se înclină politicos, gata să plece.

Virginie se încordă, aşteptând să vadă ce avea să urmeze. Nu scosese nicio vorbă cât durase tranzacţia, supraveghindu-l cu imenşii ei ochi verzi. Trey o întrebă ce socoteli îşi făcea. Ii dădu răspunsul după plecarea lui Chu:

-Vreau partea mea, în bani gheaţă.

Bărbatul rămase mut pentru o clipă. Să găsească atâţia bani la ora asta din noapte, trebuia să se gândească bine, cu toate că băuse destul coniac.

- Ascultă, scumpete. începu el.

- Nu sunt scumpetea ta.

Trey tresări, cuprins deodată de un interes neaşteptat. Mai trecură câteva momente de tăcere, gândindu-se că la banii pe care i-i dăduse, putea să-i spună cum vroia.

- Scuză-mă, începu cu o notă ironică. Ai deci un nume?

- Bineînţeles, răspunse ea cu acelaşi glas autoritar pe care-l folosise de când intrase.

O aşteptă răbdător, examinând-o pe îndelete. Tânăra asta nu părea dispusă să piardă timpul în dormitor. Parcă o şi vedea făcând dragoste ca o leoaică. Imaginea asta îi stârni dorinţa. In cursul numeroaselor experienţe, niciodată nu-i rezistase vreo femeie.

Tăcerea se prelungea. La fel şi examinarea lui. In cele din urmă, ea rupse tăcerea :

- Virginie Jordan.

Mica frumuseţe era de bună seamă plină de

surprize. Işi rostise numele cu un accent franţuzesc. aproape aristocratic.

- Ei bine, Virginie, reluă el fără grabă, băncile sunt închise la ora asta şi Lily nu are aici atâţia bani lichizi. Dar dacă primeşti cecul meu astă-seară, mâine dimineaţă la prima oră mergem la bancă şi rezolvăm lucrurile. De acord? Sunt perfect solvabil, poţi fi liniştită.

- Foarte bine. Accept cecul până mâine dimineaţă.

- Mulţumesc, scumpete, pentru încrederea pe care mi-o arăţi.

De data asta, nu-l mai dojeni.

- Atunci, uite-l. spuse puţin după aceea, întinzându-i cecul.

Remarcă surprinsă că palmele lui erau bătătorite ca ale unui cow-boy.

Deodată, el puse mâna pe masă şi dădu să se ridice.

- Eşti de acord? o întrebă, arătând scara care ducea la etaj.

- Mda. da, foarte bine.

Cu un gest grăbit, luă cecul de pe masă şi-l vârî în buzunarul de la piept.

Trey înconjură masa ca să-i dea scaunul la o

parte. Deodată, fata avu impresia că era imens. El îi oferi braţul. Clătinând din cap, ea întoarse privirea. Atunci, plin de tact, propuse:

- De bună seamă că vrei să urci singură. E a doua uşă pe partea dreaptă. O să-ţi trimit o femeie să-ţi pregătească baia.

- O baie? întrebă Virginie încet.

Ii simţea forţa prezenţei, energia controlată. şi nici măcar n-o atinsese încă!

- {i o rochie... Ţinuta asta nu mi se pare potrivită. Virginie se ridică, gata să-i explice ce părere avea despre

ţinuta proprie, dar se răzgândi. Până la urmă, o plătise, şi banii ăştia aveau să-i salveze familia, restul nu mai conta.

- Intârzii mult? îl întrebă, încercând să-şi ascundă nesiguranţa şi temerile.

- Nu-ţi face griji, răspunse tăios. N-am să te fac să aştepţi.

Capitolul 2

Bătu o singură dată la uşă înainte de a intra în cameră, cu nonşalanţă.

Abia ieşită din cadă, Virginie se înfăşură într-un prosop mare, pe care i-l ţinea camerista. Flăcările din şemineu îi puneau în evidenţă silueta şi-i aruncau mii de reflexe aurii în păr. Lui Trey i se tăiase răsuflarea. Ţesătura albă se lipea de trupul subţire cu sâni voluptuoşi, de rotunjimile provocatoare, de pielea mătăsoasă. Parcă era Venus ieşind din mare. Trey se considera pe bună dreptate un bărbat cu experienţă, dar atâta perfecţiune îl înmărmurea.

Cu un gest, o trimise la plimbare pe cameristă fără s-o scape o clipă din ochi pe tânăra aproape dezbrăcată, a cărei nevinovăţie îl fermecase deja. In ciuda coniacului, femeia asta îl făcea să se gândească la o copilă. Totuşi, trupul ei n-avea nimic copilăresc în el. In realitate, era o femeie desăvârşită şi. teribil de provocatoare. Nu, hotărî în cele din urmă. Ochii ei erau prea măriţi şi prea speriaţi. Atunci spuse fără să se mai gândească:

- Nu-ţi fie frică. N-am aceleaşi gusturi ca Jake Poltrain. Această declaraţie n-o liniştea deloc, înţelese el imediat

văzându-i degetele tremurând, însă ridică bărbia, hotărâtă. Trey nu se înşela: ştia să recunoască curajul acolo unde-l vedea.

- N-am să-ţi fac niciun rău, spuse cu blândeţe. Nu rişti nimic.

Ea luă un prosop care era agăţat lângă şemineu.

- Totul depinde de ce se înţelege prin acest "rişti", domnule Braddock-Black. Dar sunt curată şi stau la căldură.

Inclinându-şi capul, începu să se şteargă.

Străbătând din trei paşi distanţa care-i separa, Trey îi luă prosopul.

- N-am să-ţi fac niciun rău. sunt sincer când spun asta. Era atât de înalt, încât trebui să-şi sucească gâtul ca să-l
privească în ochi.

- {i ce-o să-mi faci, domnule Braddock-Brad?

- Trey, o corectă.

- De fapt, ce-o să-mi faci, Trey? repetă tânăra cu o notă
de aroganţă.

Ii răspunse pe un ton maliţios:

- Tot ce-o să-ţi placă, Virginie. scumpete.

O domina, îmbrăcat şi încălţat, sumbru ca un Lucifer, şi era perfect conştientă de forţa şi de

puterea lui.

-Tu o să ţii ritmul, continuă el mângâind-o cu un deget pe umărul gol. Dar nu te grăbi.

Mâna lui îi ajunse pe ceafă şi vocea îi coborî cu o octavă.

-Avem trei săptămâni în faţă.

Pentru prima dată, se bucura dinainte că va petrece trei săptămâni cu o femeie, cu una singură. Puse imediat stăpânire pe gura ei. Instinctiv, ea se dădu înapoi, dar era deja prea târziu: erau amândoi pe jar. Era în acelaşi timp straniu şi minunat.

Bravo! îşi spuse Trey. Câtă subtilitate! La început, gestul de recul şi acum răspunsul acesta firesc. Totul era mai excitant ca gesturile provocatoare ale celei mai dibace metrese. Si totuşi, interpreta un rol, la fel de eficient ca pe scena mică de jos, ca să-i facă pe bărbaţi să mărească miza licitaţiei.

In orice caz, chemarea mâinilor calde aşezate pe umerii ei făcea aşteptarea insuportabilă.

-Virginie, cred că de data asta, tu o să stabileşti ritmul.

Cu o uşurinţă de neînchipuit, o luă pe sus şi o duse în

pat. O aşeză pe cuvertura roşie de catifea, o scoase din

prosopul de baie şi o contemplă. Intr-un abandon total, asemenea unei nimfe, îl privi la rândul ei. Când ridică braţele spre el, bărbatul nu fu în stare să se controleze. Nu mai era detaşat, jucăuş, subtil, cum era de obicei când făcea dragoste. Se apropie de ea descheindu-se la pantaloni cu degetele tremurând. Tânăra tresări când catarama lui aurie o atinse pe pântece, dar el o sărută să-şi ceară iertare, obsedat de ideea de a-i poseda trupul splendid. Deschise şi ultimul nasture... Ii desfăcu picioarele, dar ea gemu, speriată. Innebunit de dorinţă, el se avântă din nou. De data asta, o auzi ţipând.

- O Doamne, murmură, uluit. Nu se poate! Eşti virgină!

Evita virginele. De ani de zile nu mai avusese de-a face
cu aşa ceva.

- N-are nicio importanţă, răspunse ea repede încordându-se sub el.

- N-are nicio importanţă. repetă bărbatul încet, simţindu-şi tâmplele zvâcnind.

Mai încercă o dată. Ţipătul ei gâtuit îl împietri, în timp ce se apleca s-o sărute.

- Ah.

Scăpă o înjurătură şi se retrase. Rezemat în coate, rămase nemişcat s-o privească, nesigur.

- N-am să mai ţip, şopti fata, însă chipul ei tulburat îi dezminţea vorbele. Te rog. îmi trebuie banii ăştia.

Era ceva prea ciudat, prea brusc, prea nelalocul lui. Fir-ar să fie. să necinstească o virgină, s-o facă să plângă de frică şi de durere! Era o dilemă de care nu mai avusese parte şi la care era nevoie să găsească un răspuns imediat. şi nu avea mintea prea limpede.

- Fir-ar să fie.

Ii trecu prin minte un gând de bun-simţ.

- Păstrează banii. Nu vreau. Se întrerupse, zâmbind. E clar că nu e cuvântul cel mai potrivit, dar nu vreau să necinstesc o fecioară, spuse în cele din urmă.

In perioada care urmase după moartea părinţilor, Virginie descoperise că avea nişte resurse nebănuite.

- Nu e vorba de morală, ci despre o tranzacţie comercială! replică fata. Imi asum toate responsabilităţile!

In faţa acestui protest neaşteptat, el pufni în râs.

- Iată-mă refuzând să fac dragoste cu o femeie- o virgină
- care insistă să fie a mea. Sunt nebun.

Bărbatul se lăsă pe spate şi strigă:

- Flo!
- Nu! exclamă Virginie aruncându-se asupra lui, înainte de a o lăsa singură.

Era înspăimântată la gândul că dimineaţă, cu mintea limpede, trezindu-se în braţele lui Flo, ar putea să se răzgândească. Patruzeci de mii de dolari erau o sumă prea importantă ca s-o piardă din cauza unui simplu capriciu sau a unor scrupule apărute la momentul nepotrivit. Nu avea de ales: trebuia să-l convingă să rămână cu ea ca să păstreze banii. Sau măcar să încerce să-i câştige.

Fără să-şi dea seama ce făcea, Virginie îşi înnodă mâinile în jurul gâtului lui Trey. Inima îi bătea asemenea tobei unui războinic indian. Strecurându-şi degetele prin părul lui lung, îi murmură la ureche:

- Te rog, rămâi cu mine...

Era o rugăminte simplă. Pentru ea, era ultima şansă de a-şi salva familia.

- Spune-mi că eşti de acord. Spune-mi că pot să rămân.

Cum să răspundă unei asemenea solicitări timide? se întreba Trey. De ce insista oare? In momentul acela, îl strânse în braţe într-un gest instinctiv şi senzual. Era atât de plăcut la atingere, încât, asemenea unui copil care descoperă o jucărie nouă, îl mângâie încet. Trey simţi un nod în gât. Acum nu mai vroia să plece. După câteva clipe, când Flo bătu la uşă şi-l chemă, Virginie ţipă:

- Pleacă de-aici!

Flo insistă totuşi şi atunci se auzi glasul lui Trey :

- Cobor imediat.

Nu era mereu aşa de hotărât! Virginie îşi aminti reacţia lui când îl sărutase mai devreme. Era ferm hotărâtă să-şi folosească aptitudinile lamentabile. Avea nevoie de banii ăştia. Si dacă asta trebuia să asigure salvarea şi viitorul întregii familii, virginitatea ei, nu era o mare pierdere în schimb.

- Bine, să începem din nou, şopti ea.

- Oh, nu.

- Spune-mi, dacă nu fac ce trebuie.

- Scumpete. murmură bărbatul făcând un efort supraomenesc să se stăpânească în timp ce o simţea agitându-se în mâinile lui. Faci exact ce trebuie.

- Trebuie să mă înveţi.

Cerule! Trey răspunse cu prudenţă:

- Poate nu.

- Mai bine cu tine decât cu Jake. cum îl cheamă?

- Poltrain, răspunse el oftând. Eşti hotărâtă deci?

Tânăra femeie clătină din cap şi părul ei îl mângâie pe
piept. O mângâie pe pielea mătăsoasă de pe spate.

- Poţi să-mi ceri să mă opresc oricând vrei, spuse el.

- Nu vreau să te opreşti din cauza mea.

Bărbatul trase adânc aer în piept.

- In cazul ăsta, sălbatică mică, ar fi mai bine să mă dezbrac. Lecţia o să dureze ceva.

- Lasă-mă pe mine.

Ii zâmbea, recunoscătoare. El îşi ridică sprâncenele cu o expresie întrebătoare. Nu înţelesese bine?

- Lasă-mă să te dezbrac, explică ea.

La urma urmei, se gândea Trey, era un joc nou pentru ea şi putea să fie neîndemânatică.

- N-am să-ţi fac nimic rău, îi promise ea.

Bărbatul pufni în râs.

- In definitiv, de ce nu ? spuse amuzat.

Insă nu era nici neîndemânatică, nici timidă, şi din clipa în care mâinile ei apucară centura, dorinţa lui se înteţi brutal. Se ridică puţin, ca s-o ajute. Aşteptă urmarea, curios şi nerăbdător. Incepând să-i descheie nasturii de la cămaşă, Virginie îi descoperi legat la gât un mic animal sculptat. Parcă era o pumă. Nu-i era prea clar.

- O pumă? întrebă cu voce tare.

- E talismanul meu.

Ridică ochii spre el.

- E minunat.

- La fel ca ce am eu în faţa ochilor, draga mea, murmură Trey.

Virginie se înroşi în faţa unui asemenea compliment, în faţa dorinţei care se citea în ochii lui cenuşii. Nesigură, reuşi să-i descheie până la urmă cămaşa. Străduindu-se să răsufle calm, îşi aduse aminte motivul pentru care se găsea aici, sacrificiul pe care-l consimţise şi ce era pe cale să se întâmple. Il dezbrăcă de cămaşa de lână şi-i

scoase la iveală pectoralii superbi.

- Eşti foarte puternic.

- {i tu eşti foarte. Inghiţi cuvântul pe care se pregătea să-l spună. înzestrată. Nimeni nu m-a dezbrăcat vreodată aşa bine ca tine, adăugă cu un zâmbet leneş.

- Am un frăţior cu care mă antrenez, replică fata pe un ton ironic.

Mărturisirea îl năuci o clipă. Aşadar, fata avea o casă şi o familie? Greu de închipuit.

- Ai fraţi ? întrebă ea.

Stătea îngenuncheată, în pielea goală în faţa lui. şi-l întreba dacă avea fraţi!

- Nu.

- Surori?

- Nici.

- Eu am şi fraţi şi surori. îţi place aşa?

O privea, neputând să-şi dea seama dacă îşi bătea joc de el sau dacă era atât de nevinovată.

- Imi place, încuviinţă el răguşit. Acum, vino aici, micuţă Virginie, şi să vedem ce-ţi place şi ţie.

Mâna lui o pipăi pe un sân înainte s-o ia delicat în braţe ca s-o apropie de el, apoi o sărută. cu delicateţe şi în acelaşi timp cu patimă. Ii remarcă respiraţia accelerându-se.

- E bine aşa? murmură fata când buzele lui îi dădură ocazia.

- O să fie şi mai bine. Iţi garantez.

Obişnuia să le facă plăcere femeilor şi ştia exact ce
trebuia să facă.

- Eşti întotdeauna la fel de sigur pe dumneata, domnule Braddock-Black?

- Trey, o corectă delicat. {i răspunsul este. da.

Avea palma lipită de şoldul ei. Trebuia să nu uite s-o ia cu uşurelul pentru ca mai târziu să-şi aducă aminte cu plăcere de prima experienţă, nu cu durere.

- Câtă modestie!

- Da, aprobă el cu un zâmbet dezarmant. Sunt la fel de modest cum eşti tu de pudică.

Era surprins; goliciunea n-o stânjenea deloc. Dar, în definitiv, nu şovăise să-şi vândă propriul trup.

- Ai vrea să fiu pudică? întrebă Virginie cât se poate de firesc. De fapt, nu prea ştiu ce să fac. Aş putea să-mi pun rochia pe mine şi să sting lumina.

Trey râse din nou.

- Lecţia numărul unu, micuţo: pudoarea n-are ce căuta într-un dormitor.

- Ah, cu atât mai bine! Atunci, pot să te sărut în continuare?

Rostise cuvintele astea asemenea unui copil.

- Lasă-mă mai întâi să-mi scot pantalonii şi pantofii şi poţi să faci ce vrei.

- Nu ştiu ce să fac.

Aşezat pe marginea patului, Trey îşi scoase pantofii.

- Mâine dimineaţă, o să ştii.

Incepu s-o sărute fără grabă, din aproape în aproape, plăcându-i foarte mult pielea delicată. După ce o sărută pe tot corpul, fata avea impresia că pluteşte în aer, asemenea unui fum de ţigară. Trey o mai sărută o dată pe buze.

- Mi-e cald, murmură Virginie.

- Cu atât mai bine, răspunse el.

Mergea înainte treptat, cu multă atenţie, conştient de responsabilitatea pe care o avea, impresionat de inocenţa ei. Dragostea fusese totdeauna un joc pentru el, un joc pe care-l făcea fără grijă. Astă-seară, era altceva: se simţea. răspunzător, şi poate mai mult decât atât. Era impresionat de curajul şi de generozitatea ei. Dintr-o dată, jocul era cu totul altul.

- E foarte. mare, şopti fata în timp ce degetele-i

coborau pe pieptul lui . O să doară ?

Ridică ochii spre el şi, preţ de o clipă, Trey nu găsi cuvintele potrivite.

- Nu, răspunse în cele din urmă, întrebându-se dacă mai târziu nu-i va reproşa minciuna asta. N-o să doară.

- Sunt mulţumită că eşti tu, şopti fata.

- Te-am vrut mai mult decât toţi ceilalţi, murmură Trey, dându-şi deodată seama că ăsta era adevărul.

Ar fi mizat mai mult decât oricine altcineva, nu numai faţă de Jake Poltrain. Dar de ce?

- Te doresc. Aşa trebuie să spun? întrebă fata cu stângăcie. In clipa asta, parcă plutesc pe un nouraş. Eşti foarte gentil, adăugă îmbrăţişându-l.

- Fii atentă, dragă Virginie, şopti Trey, am să vin lângă tine, pe nouraş.

Era prea mult de când începuse pregătirile. Nu mai putea să aştepte, nu mai avea răbdare. Bunele lui intenţii dispăruseră. O sărută cu o patimă sălbatică şi ea îi acceptă asaltul ca şi cum îl aşteptase de o viaţă.

Pentru amândoi, nimic altceva nu mai conta decât să stingă focul care-i cuprinsese. Motivele şi împrejurările întâlnirii lor dispăruseră dintr-o dată,

nu mai exista decât bucuria extraordinară care-i unea. Nu mai puteau să dea înapoi.

Mângâindu-i pielea catifelată a coapselor, Trey i le îndepărtă cu delicateţe. Virginie îşi reţinu răsuflarea în timp ce un val de senzaţii plăcute o copleşea.

- Mai mult, îl imploră ea fără să-şi dea seama.

Bărbatul se supuse. Ea crezu că va muri.

- Se poate muri de plăcere? îi murmură la ureche. Cum.

Un icnet întrerupse întrebarea care urma.

- Eşti frumoasă, şopti Trey mângâind-o tandru. Nu pot să mai aştept. Primeşte-mă, draga mea.

Işi simţi partenera încordându-se şi rămânând nemişcată, până durerea vie, arzătoare, să se domolească. Ii cuprinse faţa în palme, ca şi cum ar fi vrut să-i alunge suferinţa. Când în cele din urmă o simţi relaxându-se, se mişcă puţin, căutând ca durerea să nu depăşească plăcerea. Ii dispăruse frenezia, înlocuită de o infinită delicateţe. O mângâie, îi murmură cuvinte de dragoste, până ce braţele Virginiei se strânseră în jurul lui şi şopti cel mai minunat cuvânt:

- Mai vreau.

El o ascultă, unduindu-se asemenea unui delfin.

Ea îi urmă ritmul care se accelera, strângându-l în acelaşi timp cu o putere surprinzătoare. După câtva timp, încă nesatisfăcut, Trey o mai dorea. cu disperare. Două săptămâni, şase zile şi douăzeci şi trei de ore, îşi spunea aplecându-se să-i sărute gura umedă şi dulce.

Niciodată nu simţise o asemenea dorinţă pentru o femeie. Işi găsise jumătatea. Impins de un instinct primar, dorea să fie a lui, iar şi iar.

- Opreşte-te, făcu Virginie la capătul puterilor după cea de-a treia oară, dându-şi la o parte din ochi părul ud de sudoare.

Trey se opri şi o contemplă ca şi cum ar fi venit de pe o altă planetă. Văzu că ochii i se schimbaseră: îşi recăpătaseră o sclipire de luciditate şi-l privea, frumoasă şi zâmbitoare.

- Nu eşti obligat să cheltuieşti toţi cei cincizeci de mii de dolari într-o singură noapte, spuse puţin ironic proaspăt
devenita femeie.

- Eşti altfel, murmură el.

Da, se schimbase. Simţea acest lucru cu o acuitate surprinzătoare.

Ea nu-i spuse că simţea acelaşi lucru. Işi dădea seama că se întâmplase ceva esenţial. Această

noapte îi va rămâne pe veci întipărită în minte. De acum, va exista ... înainte şi. după. Era foarte straniu. ca şi cum s-ar fi trezit la viaţă în seara asta, ca şi cum ar fi avut o putere imensă pe care o ignorase, un secret până acum ascuns în adâncul sufletului.

- Am să fiu aici şi mâine dimineaţă, continuă ea mângâindu-i părul negru.

El zâmbi.

- Imi pare rău. Ai dreptate. Sunt un caraghios egoist.

{i, după ce o sărută pe vârful nasului, se rostogoli pe
spate.

- N-are de ce să-ţi pară rău, răspunse Virginie ridicându-se într-un cot ca să-i admire trupul viril.

- De fapt, nici nu prea-mi pare rău, replică el zâmbind. Nu-mi pare rău deloc. Să ştii că eşti incredibilă.

- Mulţumesc. Nu ştiam, de bună seamă. n-aveam de unde să ştiu. chiar dacă, domnule.

- Trey.

- Trey, tu eşti cu siguranţă cel căruia trebuie să-i mulţumesc. Imi închipui că femeile trebuie să te iubească.

Era suficient de inteligentă ca să înţeleagă că nu toţi bărbaţii erau atât de pricepuţi, atât de tandri, nici atât de gentili. Cu toate că nu avea experienţă, îşi dădea seama că, printr-o minune, picase în mâinile cuiva ale cărui forţă şi sensibilitate se amestecau extrem de complicat.

- Mă plac, uneori, declară cu modesie, cu toată reputaţia extraordinară în faţa femeilor.

- Faci deseori asta ?

Era curioasă, copilăros de curioasă.

Cel întrebat nu răspunse imediat. Ce să-i răspundă, când cu un ceas în urmă era încă virgină?

- Aş fi încântat s-o fac din nou, de câte ori vrei. Dacă obosesc, o să cer să ni se aducă de mâncare.

- Faci totul ca să-mi fii pe plac, remarcă proaspăta femeie cu un zâmbet satisfăcut.

Luând-o de mână, murmură:

- Sunt încântat că ai băgat de seamă.

Ea îi lansă o privire nouă în care se amestecau moleşeala şi cochetăria. O ţinea de mână.

- Eşti obosită?

- Nu, nu chiar. Dar n-am putea să ne odihnim puţin?

S-ar fi putut spune că cerea o pauză în mijlocul

unei
şedinţe de lucru! Trey îşi sprijini capul de tăblia patului, fără să-i lase mâna.

- Vorbeşte-mi despre tine.

- Tu, mai întâi, răspunse ea cu blândeţe.

Virginie prefera să evite să se destăinuiască, de vreme ce trebuia să plece peste trei săptămâni, preferând să uite acest episod.

Inţelegându-i reţinerea, el începu să-şi spună povestea, chiar dacă accentul lui franţuzesc o intriga. Aşezat confortabil alături de ea, Trey i-a vorbit despre clanul tatălui său şi despre obiceiurile absarokee când se auzi o bătaie în uşă. Se auzi glasul unui bărbat:

- Pot să intru, sunteţi îmbrăcaţi?

Trey răspunse, amuzat:

- Nu suntem, dar intră totuşi.

Virginie se ascunse imediat sub cuvertură când Blue intră în cameră.

- E timidă, explică Trey.

- Adevărat? întrebă ironic Blue care n-o găsea atât de timidă - era clar că era dezbrăcată în pat. Jos, Poltrain începe să vorbească prostii. Din cauza băuturii, bineînţeles, dar ştii cât ne urăşte. Noaptea asta, Fox şi cu mine ar fi bine să stăm de

pază la uşa ta. {i-a ieşit din minţi că ai licitat mai mult ca el şi a spus că ţi-o va plăti cu aceeaşi monedă. Mai spune şi alte chestii fără perdea.

- Nu-ţi face griji, răspunse calm Trey. N-o să încerce să facă nimic aici, la Lily. E beat, atâta tot. {tiu că ai vrea să te duci la Kate. Atunci, nu-ţi strica seara din pricina lui Jake. Ne
vedem mâine dimineaţă.

- Eşti sigur?

- Absolut. Mă simt la fel de sigur aici, ca acasă.

Privirea lui Blue întârzie puţin pe rotunjimile care se
profilau sub cuvertură.

- Si restul, e cum trebuie?

- E bine. Foarte bine. Pe buzele lui Trey apăru un zâmbet mulţumit. Cât se poate de bine.

- Bine, atunci, pe mâine dimineaţă.

- Nu prea devreme...

Privirea lui Trey se opri asupra Virginiei.

- Dacă am spune mâine după-amiază? întrebă Blue, zâmbind cu subînţeles.

- Da, mâine după-amiază, ar fi mult mai bine.

- Kandixina, tsitsetse, spuse ironic Blue. "Nu uita să te odihneşti."

- Ahu.ci.abihadwim co.bi.ceky, replică Trey."O

să am tot timpul după ce voi muri".

Trey dădu la o parte cuvertura imediat după ce dispăru Blue şi o luă pe Virginie în braţe.

- Blue e ca un frate pentru mine. Data viitoare, va trebui să-l întâlneşti. O să-ţi placă.

Il privi, dezorientată.

- Este puţin jenant.

- Aici, nu e nimic "jenant". Blue şi Fox sunt aproape tot timpul cu mine.

- Atunci, aş face bine să mă întâlnesc cu ei. Dar de ce sunt mereu cu tine?

Parcă auzise nişte zvonuri despre indieni şi Hazard Black, însă nimic precis. Prea izolată în munţi şi prea preocupată de supravieţuirea propriei familii, Virginie avea prea puţin timp ca să se intereseze de problemele celor bogaţi.

- Sunt gărzile mele de corp.

Ea îşi înălţă sprâncenele. Aşadar, era adevărat.

- Cine vrea să te omoare?

- Ah, nu-i nimic, răspunse dezinvolt cel întrebat, însă reprezint interesele tatălui meu şi multora nu le prea plac indienii care n-au fost deposedaţi de pământurile lor. Zâmbetul i se lărgi. Sau care se cred egali cu albii. Ar trebui să rămânem liniştiţi în rezervaţiile făcute special pentru noi şi să trăim din

fondurile pe care le primim de la guvern. In orice caz, aşa cred ticăloşii de la Biroul pentru Problemele Indienilor. Tatăl meu a făcut altfel şi acum deţine un teritoriu vast pe care mulţi ar vrea să pună mâna. Ridică din umeri. Atunci, când lucrurile iau o întorsătură nefavorabilă, mă plimb împreună cu gărzile de corp. Uneori e neplăcut, dar.

- Ai avut vreodată nevoie de ei? întrebă Virginie făcând ochii mari.

Trey se întrebă dacă venise de puţin timp în Montana; părea să nu aibă idee de intrigile şi stilul de justiţie operativă care domnea pe aici.

- Uneori, răspunse liniştit, însă privirea lui îşi pierdu deodată căldura.

N-avea niciun chef să continue, astfel încât schimbă cursul discuţiei.

- De fapt, mâine o să ne mutăm în apartamentul meu. Acolo, o să fim mult mai liniştiţi. O să ai nevoie de haine.

- Am deja.

- Pe astea, o să le punem pe foc! exclamă el vesel.

In ciuda aparenţelor, îi aducea aminte brutal de poziţia ingrată pe care o avea.

- Tu eşti stăpânul, din câte-mi dau seama, răspunse, jignită. pentru trei săptămâni.

Se ridică în capul oaselor, să-l privească, furioasă. El zâmbi răbdător. Arăta foarte bine când era furioasă!.

- Atunci, am să mă bucur de toate privilegiile autorităţii mele. Nu-mi aduc aminte să mai fi fost stăpânul cuiva până acum. O să am nevoie de o cravaşă?

- Nu te-aş sfătui, replică Virginie cu glas mieros, dar cu o privire încrâncenată.

- Cu atât mai bine, am să mă descurc fără aşa ceva. Mulţumesc, draga mea, că eşti atât de înţelegătoare. Bine, atunci să spunem. câteva rochii de catifea, o capă de caşmir. E cam frig în perioada asta. Ah da, câteva cămăşi de noapte de mătase. Iţi convine să fie de mătase sau preferi lâna? Ochii tinerei femei aruncau flăcări. {i un mantou de blană pentru ieşiri. Iţi place să te plimbi cu sania?

Ochii cenuşii alunecară fără grabă pe trupul gol al Virginiei înainte de a reveni să-i înfrunte privirea. O încântătoare imagine erotică îl obseda deodată: Virginie, în pielea goală, întinsă pe o blană.

- N-are rost să mai cheltuieşti şi alţi bani pentru

mine, replică femeia cu violenţă.

- Mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată ca o femeie.

Ea nu-i răspunse imediat, însă deveni cât se putea de pragmatică: n-avea cum să i se împotrivească lui Trey Braddock-Black.

- In definitiv, sunt banii tăi.

- Exact. Preferi o anumită blană? Cred că ai fi foarte senzuală îmbrăcată în blană de vizon negru.

- Credeam că era vorba despre plimbările cu sania.

- Vom cumpăra una pentru seară. Vorbeşte-mi despre mâncărurile care-ţi plac, continuă el. O să umplu casa cu provizii. Eşti cam slăbuţă.

Tânăra femeie îi aruncă o privire furioasă. In ochii lui cenuşii se citea o sclipire amuzată.

- Ador femeile subţirele... Acum, florile. Ce flori preferi?

- Flori?

In timp ce afară bătea vântul rece, i se părea nelalocul lui să se gândească la flori. Trey ştia de mult timp că putea să cumpere orice floare, indiferent de cât ar fi putut costa.

- Mda, flori. Care ţi-ar face plăcere?

- N-ai putea niciodată să găseşti ce mi-ar plăcea, în perioada asta a anului!

- Punem pariu?

- Nu. Imi plac foarte mult florile de forsiţia, recunoscu zâmbind.

Lucrurile n-ar fi trebuit să se întâmple aşa, se gândi ea deodată. Se gândise la această aventură ca la un sacrificiu la care va trebui să se supună strângând din dinţi. Nu se gândise că va găsi fericirea în braţele unui bărbat minunat. Ar fi trebuit să fie o încercare teribilă şi nu o încântare a simţurilor.

- Vino aici, spuse el cu un murmur melodios asemenea sunetului unui flaut.

Ii întinse mâinile şi femeia se lipi de el, încântată. După câteva clipe, în adăpostul braţelor lui, ridică ochii spre el.

- O asemenea extravaganţă. e ca un păcat.

Pentru ea, această remarcă n-avea nicio valoare morală. Pur şi simplu, situaţia actuală era extrem de diferită faţă de existenţa ei mizerabilă din ultimii câţiva ani.

- Apropo de păcat, murmură Trey mângâind-o cu degetele pe şira spinării, eşti al naibii de tentantă, întinsă aşa. Te rog. schiţă un zâmbet fugar. Vreau să spun, dacă eşti destul de odihnită. eşti nemaipomenită şi sunt nebun după tine.

Nu-şi putea explica ce se întâmpla cu el. Totdeauna, pentru el, dragostea fusese un joc plăcut, dar niciodată nu simţise o asemenea grabă. O dorea, fără nicio logică. chiar acum.

Câteva ceasuri mai târziu, somnoros, o ţinea în braţe. După ce adormise, o privise atent, mângâindu-i buclele decolorate de soare, admirându-i genele lungi care erau parcă nişte fire de mătase odihnindu-se pe obraji, şi, judecând la rece, era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Era o judecată obiectivă a unui bărbat care văzuse atâtea frumuseţi pe lumea asta. şi le văzuse de aproape. Acum înţelegea de ce existau atâtea legende despre virgine.

- Somn uşor, frumoasa mea, şopti cu tandreţe.

Cerule, nu mai fusese niciodată atât de epuizat. Un sentiment de linişte deplină îl copleşi şi adormi.

Capitolul 3

După câteva clipe- cel puţin aşa crezu- Trey simţi că-l scutură cineva. Cu toată oboseala şi băutura pe care o avea în cap, reuşi să-şi dea seama unde se afla. Pe urmă deschise ochii şi abia-şi stăpâni un geamăt.

In faţa lui stătea Flo, cât se putea de reală în rochia ei ţipătoare, ţinând în mână o sticlă de şampanie pe jumătate goală. Intrusa spuse cu un glas care s-ar fi auzit de la un kilometru pe timp de furtună:

- Trezeşte-te, Trey, dragul meu. Uite, am adus şampanie!

Bărbatul aruncă o privire alături ca să vadă dacă Virginie
mai dormea şi se linişti văzând că nu se trezise.

- E târziu, şopti el, şi sunt obosit. Ce-ar fi s-o lăsăm pentru altădată?

- Ah nu! reacţiona Flo clătinând din cap de câteva ori. Nu vreau să mai aştept. Vreau să beau puţină şampanie cu tine.

Ridică sticla şi dădu pe gât o duşcă serioasă.

- Ţine, e rândul tău! îl îndemnă, radioasă.

- Nu, mulţumesc, refuză el politicos privind-o îngrijorat cum se clătina serios. Am băut prea mult

coniac.

- {ampania este doctorie pentru mahmureală, remarcă femeia făcându-i cu ochiul. E ca şi cu femeile: două sunt mai bune decât una singură. Dacă nu te mişti, o să mă aşez pe ea.

Trey se rostogoli ca s-o ia pe Virginie în braţe... şi o salvă să nu fie strivită de nou-venita.

- Ia te uită! exclamă voioasă Flo ţopăind pe pat într-un val de dantelă roşie. Aha, s-ar zice că s-a trezit în sfârşit! Trezeşte-o pe doamna ca să bem împreună!

Oftând resemnat, Trey luă sticla şi bău o înghiţitură.

- Dă-i şi ei, insistă cu amabilitate Flo cu glas molatic.

- Las-o să doarmă.

- Nici nu mă gândesc! Vreau să văd ce face în pat o târfă de cincizeci de mii de dolari. N-am mai văzut niciuna aşa de scumpă, dragul meu. Vreau să văd.

- Eşti beată, Flo.

- {i tu.

Era şi el, probabil, dar nu ca ea. Era încă destul de lucid
ca să nu se certe.

- Bună şampanie, spuse Trey dându-i sticla înapoi.

- O trezeşti?

Trey, schiţând un zâmbet, clătină din cap în semn de negaţie.

- De când refuzi o partidă în trei, dragul meu?

- Fir-ai a naibii, Flo! exclamă el buimac. Opreşte-te un pic.

- Nu e ca celelalte? întrebă Flo, încruntată.

- Nu, da. în sfârşit, poate. Las-o baltă, Flo! încheie, exasperat. Nu ştiu nimic.

- Nu ştii nimic? Mda, nu vrei să ştii. Bine, dacă nu vrei s-o trezeşti, am eu grijă!

Insă el se ridică şi plecă din pat cu Virginie în braţe, înainte ca Flo să treacă la acţiune. Stiind ce aştepta să audă el îi spuse:

- Rămâi aici, Flo. Mă întorc imediat.

Dezbrăcată, o duse pe Virginie într-o încăpere alăturată. Cu multă grijă, o aşeză pe o sofa comodă şi o înveli cu o pătură pe care o găsi într-un dulap. Mulţumit s-o vadă bine aşezată şi dormind în continuare, închise cu grijă uşa dintre cele două camere şi îşi luă pantalonii de pe jos. Abia după ce se îmbrăcă se uită spre Flo.

- Fir-ar a naibii de treabă!

N-avea să-i fie uşor deloc, aşa se întâmpla mereu când îşi punea şampanie în cap, îşi aduse aminte resemnat. Situaţia impunea mult tact pentru că, în timp ce o dusese pe Virginie dincolo, Flo se dezbrăcase. Acum, zăcea în pat, în pielea goală cu o expresie languroasă, asemenea unei zeiţe.

- Vino şi sărută-mă, scumpul meu. Astă-seară, ţi-am simţit atât de mult lipsa.

Sticla dispăruse, glasul îi era mângâietor şi-i zâmbea ca şi cum ar fi făcut asta de multe ori până atunci.

- Flo, draga mea. începu el liniştit rămânând la distanţă. Chestia e că. eu. Blue o să vină . cu siguranţă. să mă trezească dimineaţă devreme. Fii bună şi pune-ţi rochia pe tine. Oricum, nu ţi-aş fi de folos. Nu mai am pic de vlagă în mine.

- Inseamnă că-i o "arzoaică".

- Nu asta am vrut să spun, interveni el imediat. E târziu, atâta tot. Adunându-i rochia de pe jos, veni lângă pat şi i-o întinse. Ne cunoaştem de mult timp, draga mea. Acum, îmbracă-te şi vorbim mâine dimineaţă. Ce părere ai?

- Nu vreau aşa ceva, mormăi femeia.

- Lasă-mă să te îmbrac eu, propuse Trey.

- Aaa. aşa mai merge!

Avea să-i pună rochia pe ea, s-o ducă jos şi Lily o s-o bage în pat. Nu vroia să vorbească acum cu ea, aici. Era beată. {i, ciudat lucru, nu vroia ca Virginie Jordan să-l găsească stând de vorbă cu o femeie dezbrăcată. Nu, vroia cu orice preţ să scape de Flo.

Era faţă în faţă cu ea, şi nu văzu uşa pe care ea o lăsase crăpată, deschizându-se mai mult. Nu văzu nici ţeava pistolului. Văzu doar ochii lui Flo mărindu-se de spaimă.

Se pregătea să-i spună să se calmeze, că nu-i va face niciun rău, când instinctul îl puse în gardă de un pericol iminent. Prea târziu, din păcate. Inainte să poată face vreun gest, răsună detunătura. In aceeaşi clipă, simţi durerea în spate. O auzi pe Flo ţipând isteric, apoi se cufundă în întuneric. Incercă o clipă să scape, înţelegând în sfârşit ce se întâmplase. Se trăsese. "Flo şi cu mine suntem răniţi". Se strădui să-şi mişte ochii, dar parcă era ca şi cum ar fi vrut să mute un munte din loc. Doamne, Flo a murit!

Era şi el gata să moară? Să nu afle mama, îşi spuse în sinea lui. Si în sfârşit, se cufundă în întuneric deplin.

Impuşcătura şi ţipetele treziseră toată casa şi toţi se grăbiră să ajungă în cameră, dar Virginie fu cea care intră prima.

Stomacul i se dădu peste cap când descoperi scena. Femeia murise. Glonţul care trecuse prin spatele lui Trey i se oprise în craniu. Virginie închise ochii şi încercă să răsufle înainte de a îndrăzni să se uite la Trey. "Doamne, te rog să ai milă de el!" Deschizând ochii din nou, îşi strânse cuvertura în jurul umerilor şi alergă până la pat. Bărbatul zăcea cu faţa în cearşaful de mătase pătat de sânge, cu spatele sfâşiat, părul lung acoperindu-l ca un linţoliu negru şi roşu.

Ii ridică un braţ greu, inert, şi-i căută frenetic pulsul. Degetele îi explorară antebraţul musculos. Nimic. Inima era gata să-i spargă pieptul. "Nu intra în panică. Incearcă din nou", îşi spuse. De data asta, după un timp care i se păru o eternitate, simţi o mişcare uşoară. o singură dată. Oare îşi închipuise? Aştepta, nemişcată, parcă suspendată în afara timpului. In fine. încă o bătaie. Simţi lacrimi apărându-i în ochi, şi murmură:

- Mulţumesc.

Camera se umplu imediat de oameni, de zgomot şi de confuzie. Intr-un minut, Blue şi Fox o

golir─â.

- Trebuie s─â ie┼şim de aici, declar─â Blue.

Cu ajutorul lui Fox, îl înfăşură pe Trey într-o pătură, pe urmă Fox se duse să caute o piele de bivol.

Virginie fusese dată brutal la o parte încă din clipa în care Blue intrase în încăpere. Acum stătea la picioarele patului, privind în timp ce-l acoperea pe Trey cu precauţie.

- Unde-l duceţi?

Blue o privi scurt.

- Acas─â.

- Nu se poate! exclamă femeia. Cu rana asta. o să piardă tot sângele, dacă voi.

- Nu, pe frigul ăsta.

- Vin cu voi. Pot să-l ajut.

- Nu.

Nu o întrebă de ce nu era cu victima în pat când se întâmplase drama, de ce era alta în locul ei. Nu se gândea decât la Trey, nepăsător de cadavrul lui Flo. Stia doar că vărul lui era în pericol şi trebuia să fie scos de aici.

- Ne ducem acasă, spuse încet, în limba maternă, la urechea lui Trey.

Nimeni altcineva nu-şi dăduse seama, dar Blue

îl supraveghea atent şi văzu ochii lui Trey mişcându-se pe sub pleoapele închise. Mai repetă o dată ce spusese şi, adunându-şi toate forţele, îl luă pe Trey în braţe, un bărbat la fel de greu ca el, ca şi cum ar fi fost vorba despre un copil.

Il acoperiră cu pielea de bivol apoi, cu toate rugăminţile îndârjite ale lui Lily, îl duseră. Matroana trimisese pe cineva să-l cheme pe doctorul McFadden, dar niciunul nici celălalt n-aveau mare încredere în doctorii albi.

Urcaţi pe poneii lor zdraveni, porniră spre nord, Blue sprijinindu-l pe Trey şi Fox deschizând drumul prin zăpada adâncă şi moale. Era un efort titanic pentru oameni şi animale să înfrunte vântul rece, frigul polar şi muntele.

Luptând cu furtuna, înaintând cu greutate, n-o luau în seamă pe necunoscuta de la Lily, care îşi îmbrăcase din nou hainele de cow-boy şi se încăpăţâna să-i urmărească pe micul ei ponei.

Insă ajunşi la ranch, ea fu cea care- micuţă, acoperită de zăpadă şi vânătă de frig- ordonă cum să-l ducă în camera lui. Bărbaţii lăsară urme de zăpadă topită pe covoarele turceşti de pe scara şi coridorul lung care ducea la camera lui Trey.

- Mă numesc Virginie Jordan, îi anunţă cu voce

blândă pe locuitorii îngroziţi ai casei.

Aceştia nu întrebau nimic, dar priveau îngrijoraţi chipul palid al lui Trey.

- Trey m-a cumpărat la Helena, adăugă cu calm, lucru care avu darul să-i năucească, dar gazdele n-aveau timp de pierdut cu ea; stăpânul lor era între viaţă şi moarte. Cu toate astea, după câteva ceasuri, când medicul chemat clătină trist din cap, foarte pesimist, tânăra cu părul roşu ieşi din umbra culoarului şi spuse:

- {tiu nişte leacuri pe care le-am învăţat de la mama şi cred că-l pot salva.

Toţi ochii se îndreptară spre ea, cu expresii diferite: şocul, neîncrederea şi chiar vagi urme de speranţă. Tânăra femeie remarcă privirea disperată a mamei pe care i-o aruncă tatălui şi scurta clătinare din cap a acestuia.

Blaze vorbi prima:

- E singurul nostru copil. Dacă poţi face ceva, orice.

Glasul i se frânse şi izbucni în lacrimi. Se întoarse din nou spre Hazard, care o luă în braţe, pe urmă o privi pe Virginie drept în ochi.

- Tot ce am e al tău dacă-l salvezi, spuse el calm.

Tânăra se apucă imediat de treabă.

Doctorul nu credea că Trey o să apuce dimineaţa.

- Am nevoie de sacoşele mele.

Un servitor se grăbi să plece să le caute. Mai ceru apă fierbinte şi bandaje curate, nişte vase în care să-şi pregătească leacurile şi, curios lucru, o duzină de ouă bătute cu smântână şi vanilie. Toate astea apărură în camera lui Trey într-o clipită. Dându-şi jos haina şi scoţându-şi încălţările ude, întrebă cât se putea de politicos dacă putea să fie lăsată singură.

Din nou, reacţiile fură de toate felurile, însă Hazard şi Blaze n-o lungiră prea mult şi făcură pe toată lumea să iasă afară. Trey parcă nu mai respira. Privindu-i atent pieptul, se vedea o mişcare uşoară la intervale mari de timp, ca şi cum creierul lui le-ar fi adus aminte plămânilor că avea nevoie de aer.

Mână în mână, Hazard şi Blaze, rămaseră la căpătâiul fiului lor. Blaze ridică ochii buimăciţi spre bărbatul ei. Făcând un efort, acesta încercă să-şi păstreze glasul liniştit. El fusese mereu ca o stâncă

pe care femeia putea să se sprijine.

- O să aibă grijă de Trey, o linişti el.

- Nu poate să moară, Jon. Spune-mi că n-o să moară.

Hazard îşi privi îndelung ultimul copil care mai trăia, pe urmă, se întoarse spre soţia lui şi decretă, cât se poate de sigur pe el:

- N-o să moară.

Insă avea impresia că el însuşi va muri. Se întreba dacă nu cumva moartea copiilor era pedeapsa care le fusese menită, pentru că dobândiseră prea multe bunuri materiale. Uneori îşi spunea că fuseseră prea răsfăţaţi de viaţă, iar dragostea lor, prea mare. Cinci copii frumoşi, puterea, pământul şi bogăţia. Pe urmă, unul după altul, copiii se stinseseră din viaţă. Primul, din cauza difteriei. Din aceeaşi cauză, doi ani mai târziu, murise următorul, cu toate rugăciunile şi cu tot ajutorul medicilor veniţi din Chicago. După cinci ani, a fost rândul lui Chloe şi al Evei. Muriseră într-un interval de câteva ore după o pneumonie de care se părea că se vindecaseră. De data aceea, se temuse pentru echilibrul mintal al Blazei. O ţinuse două zile în braţe, temându-se să n-o piardă şi pe ea, îngrozit de golul dezolant din ochii ei.

Vorbise cu ea, o mângâiase, promiţându-i lumea întreagă, ascunzându-i că cele două fete fuseseră deja îngropate.

In cele din urmă, Trey fusese cel care îşi salvase mama să nu înnebunească. In perioada aceea, îşi urma studiile în Est. Fusese chemat încă de la începutul bolii lui Chloe şi a Evei. Când îl văzuse intrând în cameră, Blaze ridicase ochii înlăcrimaţi. Fusese primul ei semn de viaţă după două zile.

- Sunt aici, mamă, spusese Trey întinzându-i braţele.

Aşadar, exista un echilibru în desfăşurarea firească a
lucrurilor. Blaze şi Jon îşi plătiseră scump averea, şi dacă Trey murea în noaptea asta rece de iarnă, răzbunarea lui ar fi cumplită. Jake Poltrain nu va supravieţui.

Furia se amesteca în el cu o teribilă neputinţă. Doctorul întârziase prea mult când apelase la el şi Hazard văzuse destui oameni murind ca să-şi dea seama că nu mai era scăpare. Pentru băiatul lui, speranţa de a supravieţui era aproape inexistentă. O conduse pe Blaze până la uşă.

- Suntem pe hol, dacă ai nevoie de ceva.

- Nu vreau să plec, se răzvrăti deodată Blaze. Pot să-ţi dau o mână de ajutor.

Virginie se gândi repede. Tânăra femeie cu părul de foc părea la prima vedere neserioasă, ca un fluturaş, însă hotărârea din glasul ei o impresionase pe mamă.

- N-o să fie prea plăcut la privit, o preveni cu prudenţă.

- Am văzut murindu-mi patru copii, răspunse Blaze cu glas calm. Nimic nu mai poate să mă impresioneze. Spune-mi ce trebuie să fac. Ce trebuie să facem, se corectă pe un ton hotărât, întorcându-se spre Hazard.

Acesta îi strânse mâna soţiei înainte de a se uita la Virginie.

- El e tot ce avem, spuse tatăl cu blândeţe.

- Dacă rămân cu Trey, explică Blaze, e ca şi cum... Ochii i se umplură de lacrimi şi glasul începu să-i tremure ar şti că suntem aici. Nu va vrea să moară.

Virginie înţelegea. Invăţase de la mama şi de la bunica ei că dorinţa de a trăi sau apropierea unei fiinţe dragi puteau, uneori, să facă minuni.

- In primul rând, spuse ea, trebuie să-l facem să se simtă bine, pentru ca trupul să înceapă să aibă

grijă de el. Puteţi să mă ajutaţi. Spune-ţi să aducă nişte gheaţă, ca să răcim ouăle. Cu aşa ceva o să-l hrănim noaptea asta.

Virginie amestecă nişte rădăcini într-o mixtură pe bază de ouă. Pe urmă, încercară fiecare să-l facă pe Trey să înghită câte un pic, băgându-i câte puţin în gură. Reflexele făceau restul.

După o oră, îi fusese administrat un bol întreg.

- Acum că s-a calmat, trebuie să-i aplicăm o cataplasmă peste răni, spuse Virginie.

Doctorul îi scosese până la urmă glonţul. Operaţia îl slăbise considerabil pe rănit. Trey mai şi pierduse mult sânge. Amestecând flori uscate de coada-şoricelului cu apă fiartă, Virginie făcu o pastă subţire. Hazard îl întoarse pe Trey în aşa fel încât să-i poată îngriji rănile, după care le pansă cu grijă.

- Acum, o infuzie de coada-şoricelului.

Blaze puse din nou apă la fiert şi amândouă încercară să-l facă pe Trey să bea, turnându-i câte o linguriţă într-o pâlnie pe care i-o băgară în gură. Trebuia să fie foarte atente, ca să nu-l facă să se înece. Continuară să-l îngrijească toată noaptea: infuzii, ca să-şi recapete forţele; fiertură de omag în doze mici-pentru că ar fi putut să fie toxică- să-l

scape de febră; şi iarăşi, amestecul de ouă.

- Să nu mă întrebaţi ce se întâmplă, le spuse Virginie, dar mama a salvat un om chinuit de o cangrenă cu amestecul ăsta de ouă, care reface carnea şi ţesuturile rănite.

Din jumătate în jumătate de oră, îi dădeau fiertură de coada şoricelului ca să-i domolească sângerarea, să-l calmeze şi să-i atenueze durerea. Schimbară de mai multe ori cataplasma, folosind ulei de stamine, un antiseptic. Si aşa mai departe. Lucrau în tăcere, frânţi de oboseală, dar foarte hotărâţi să-l salveze pe Trey. Din când în când, Hazard murmura câteva cuvinte la urechea băiatului său, o melopee indiană care făcu în două rânduri să tremure pleoapele muribundului. Toţi remarcară această reacţie imperceptibilă şi, de fiecare dată, Hazard înălţă ochii spre Blaze.

- E cântecul lui preferat, spuse tatăl cu tristeţe.

Dimineaţă, el se duse în colţul cel mai întunecat al

încăperii, se ghemui pe jos, închise ochii şi rămase aşa mult timp, fără să facă vreo mişcare.

- Invocă spiritele, şopti Blaze. Le vede şi le aude. Mi-ar plăcea să am şi eu credinţa lui, care-i dă o putere infinită. Spune că întotdeauna spiritul

este cel care dă putere omului.

Când se întoarse la căpătâiul fiului său, Hazard îşi scoase de la gât un lănţişor de aur, de care era agăţată o pietricică având un aspect obişnuit. O aşeză cu grijă pe pieptul lui Trey. Era lucrul cel mai important din viaţa lui, talismanul care adăpostea spiritul care-l apăra de toate. Acum, în acest moment crucial, i-l oferea băiatului său. Pentru indienii absaroke, gestul acesta avea valoarea unui sacrificiu.

- Tu care poţi face orice, e în mâinile Tale, murmură bărbatul în limba maternă.

Virginie şi Blaze erau la capătul puterilor şi, la insistenţele lui Hazard, se întinseră pe banchetele aflate lângă pat. Hazard nu se culcă, ci se instală pe un scaun la căpătâiul patului, privind cu atenţie mişcările imperceptibile şi neregulate ale pieptului rănitului. Făcuse tot ce putuse. Acum, nu mai putea decât să se roage în linişte pentru viaţa fiului său.

Virginie se trezi prima dintr-un somn agitat, gândindu-se ce mai putea încerca să-l salveze. Trebuia să trăiască! Se ridică în capul oaselor şi se uită în jur. Hazard se trezise înaintea ei şi dăduse la o parte draperiile de la ferestrele de est. Primele

raze de soare mângâiau peisajul acoperit de zăpadă, scoţând în evidenţă orizontul palid.

- E dimineaţă, anunţă el.

Glasul lui o trezi pe Blaze care veni imediat şi îşi sprijini fruntea de umărul lui solid. Virginie îşi repeta în minte toate cuvintele care însemnau speranţa. Fiecare dintre ei considera lumina soarelui ca pe un semn de victorie. Trey nu murise în cursul nopţii. Era un lucru extraordinar.

Foarte devreme, Blue şi Fox veniră să le ia locul ca să-i lase să se spele şi să se schimbe. Virginie fu condusă într-o cameră mai mare decât cabana unde trăia împreună cu cei patru fraţi şi surori. Şifonierul era mai mare decât camera ei şi oferea un spectacol dezolant cu singura ei ţinută de schimb şi rochia de mătase pe care cineva o adusese pentru ea. Vederea acestei încăperi luxoase îi trezi amintiri melancolice pe care le respinse ferm. Nici măcar nu-şi dădu osteneală să se şteargă pe cap şi se duse la căpătâiul bolnavului.

Seara, Trey era în stare să mănânce ce i se dădea cu lingura. La miezul nopţii, deschise ochii şi îşi chemă mama care stătea lângă el. Apoi întoarse ochii spre tatăl lui: "Tată", apoi se uită la Virginie şi

făcu ochii mari de surprindere.

- Salut, murmură el. I-ai întâlnit pe părinţii mei.

Virginie se înroşi.

- Fata asta minunată ţi-a salvat viaţa, spuse Blaze, radioasă.

- Eu cred, interveni Hazard cu căldură, că ar fi binevenită o sticlă de şampanie.

Nu mult timp după aceea, în cameră răsună un concert de toasturi în sănătatea lui Trey. Virginie fu cea care, cu un politicos " vă rog frumos", încercă să pună capăt entuziasmului. Trey nu se refăcuse încă, mai era mult până atunci.

Regimul cu ouă bătute, cataplasme şi fierturi de plante se repetă şi noaptea următoare, iar dimineaţă, Virginie fu sigură că nu mai exista riscul de infecţie. Rana era curată, fără puroi. Trey nu avea febră şi îşi bea conştiincios ouăle bătute, chiar dacă, după un somn prelungit, se trezi cerând mâncare adevărată.

- Nu încă, răspunse Virginie care comandă o supă pentru masa de prânz.

In cea de a treia zi, în casă, totul revenise la normal. Hazard şi Blaze o ajutau pe Virginie în cameră de îndată ce avea nevoie, Blue şi Fox erau mereu prin apropiere şi toţi servitorii din ranch

vroiau să-i ureze bolnavului însănătoşire grabnică. Incepeau să apară şi vizitatorii care, sub ochii vigilenţi ai Virginiei, fură ţinuţi la distanţă.

- Mai aveţi răbdare câteva zile, până se întremează, le explica intruşilor.

Ea se odihnea tot pe bancheta de lângă pat pentru cazul în care ar fi apărut vreo problemă, însă Trey, dormea de obicei ca un copil mic.

In cea de a patra zi, spuse:

- Plec din patul ăsta blestemat.

Se simţea în deplină formă după două zile de mâncare ca lumea: friptură, cartofi prăjiţi şi delicioasele plăcinte pe care le făcea Bessie.

- Nu încă!

- Până acum, am făcut tot ce mi-ai spus, nu?

Intâlnindu-i privirea, Virginie renunţă să-l facă să se
răzgândească. Il ajută să facă cei câţiva paşi până la fotoliul de lângă fereastră. Işi muşcă buzele ca să nu exclame: "Te-am prevenit doar!" când îl văzu strâmbându-se de durere când se aşeză încet.

- Eşti un înger, murmură el după ce pălise şi avea fruntea asudată.

Cum îşi înălţa sprâncenele, nedumerită, îi explică:

-Ai spus: "Te-am prevenit doar!"

Nu-şi pierduse deloc perspicacitatea!

-Nu te cunosc de prea mult timp, dar destul cât să ştiu când nu trebuie să vorbesc cu tine.

-Aha, o femeie şireată! spuse bărbatul zâmbind.

El se relaxa, recăpătându-şi culoarea în obraji şi avea o expresie de puşti poznaş. Ea îi zâmbi.

-Imi place să cred că aşa e.

Deodată, îi păru incredibil de atrăgător, irezistibil. Cum se putea aşa ceva? In câteva secunde, de când se dăduse jos din pat, se metamorfozase. Era impresionant, răsfăţat de natură.

Cu toate astea, avea o sumedenie de duşmani, îşi aminti tânăra deodată. In orice paradis se află un şarpe.

- Si talentată, adăugă el pe un ton cu mai multe înţelesuri.

Pe moment, tânăra femeie nu ştiu la ce talent se referea. Dar expresia lui era gravă.

-Se pare că îţi datorez viaţa, începu din nou, privind-o.

-Si eu îţi datorez viaţa, răspunse ea cu sinceritate.

Bărbatul ridică din umeri.

- Nu sunt decât nişte bani.

- Foarte mulţi.

Prin ochii lui cenuşii trecu o sclipire. Solemnitatea şi scenele sentimentale îl stânjeniseră totdeauna.

- Trebuie să micşorez suma? întrebă cu un zâmbet şiret.

Il plăcea când era ironic. După şase luni de disperare şi
de luptă pentru supravieţuire, avea mare nevoie de o glumă bună.

- Ai putea încerca, râse ea bătându-se peste buzunarul de la piept, unde se găsea cecul.

- E tentant, murmură bărbatul admirându-i rotunjimile sânilor sub cămaşa de flanelă. Foarte tentant.

Ea se înroşi ca racul.

- Ce zi e azi? întrebă el deodată.

Virginie ştiu că se gândeau la acelaşi lucru.

- E a cincea zi, mormăi femeia.

Ar fi trebuit să spună "marţi" sau "25 ianuarie", sau orice altceva mai degrabă decât această aluzie la cele trei săptămâni.

- N-ai haine de schimb, remarcă el.

- Nici n-am nevoie.

- Mama trebuie să aibă ceva.

- Nu.

- Dacă i-aş spune.

- Imi plac lucrurile mele.

- Nu porţi niciodată rochie?

Părea pur şi simplu curios.

- Câteodată.

Nu putea să-i spună că, de aproape un an, rochiile îi deveniseră prea mici şi nu avea inimă să le retuşeze pe cele ale mamei.

- Ai putea totuşi să împrumuţi una, nu?

Tânăra femeie vru să protesteze, dar interlocutorul adăugă imediat:

- Pentru vizitatori. Mama spune că bat trotuarul de câteva zile. Ar părea ciudat ca misterioasa infirmieră să se plimbe prin casă îmbrăcată ca un cow-boy, nu-i aşa?

Cu buzele tremurând, Virginie îi întoarse spatele ca să nu-i vadă lacrimile apărându-i în ochi. Ce-şi închipuia? Că-i plăcea să arate ca o sperietoare? Dar adevărul era că Guy, Emilie, Genevieve şi Edouard aveau şi ei nevoie de haine şi nu avea destui bani.

- O, Cerule, mi se face rău, spuse Trey ca o

scuză prinzând-o de mână şi trăgând-o spre el. Eşti splendidă. Doar mi-ai salvat viaţa, ar trebui să arăţi ca un înger.Zâmbi. Cel de sus îmi spune de ani de zile că de un înger am nevoie. Ce-ai zice dacă mama ţi-ar împrumuta o rochie sau două ca să. nu dai naştere la bârfe?

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

- Vei fi prezentată, continuă el calm, ca infirmiera care mi-a salvat viaţa. Nimeni nu va îndrăzni să pună vreo întrebare.

- Lumea o să ştie. despre licitaţie? întrebă, neliniştită.

Nu-i răspunse imediat, cântărind cu grijă fiecare cuvânt.

- Nu eşti de multă vreme pe aici, nu-i aşa?

Ea încuviinţă cu un semn din cap.

- Mi-aş fi adus aminte de tine dacă te-aş mai fi întâlnit, spuse ca pentru el însuşi. Aici, fiecare se cunoaşte cu fiecare.

Ochii ei verzi rămaseră fără expresie.

- Si clientela de la Lily. Ei bine, mulţi dintre ei sunt prieteni cu tata sau în relaţii de afaceri, oftă Trey. Cincizeci de mii de dolari. e o sumă mai puţin obişnuită pentru tranzacţiile pe care le face Chu. Asta ca să spun.

Se întrerupse.

- Asta ca să spui că toată lumea ştie! încheie Virginie, retrăgându-şi mâna.

Nervos, Trey îşi trecu degetele prin păr. Gestul îi smulse o grimasă de durere.

- Oh, trebuie să fie vreo doi-trei care să nu ştie nimic.

Virginie îl privi, furioasă. El îi înfruntă privirea cu calm.

- Ce credeai? Ti-ai dat seama de la bun început că n-a fost o afacere obişnuită, nu?

-Atunci, de ce trebuie să mă întâlnesc cu vreun vizitator?

Nu-i spuse că era cu siguranţă în centrul atenţiei tuturor.
Nu-i spuse nici că nu avea de gând s-o lase să plece după cele trei săptămâni. Nu-i spuse că se gândea serios să n-o mai lase niciodată să plece.

- Vezi tu, cei din familia mea au o manie. Aceea de a se purta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Declaraţia o lăsă perplexă.

- E un mijloc bun ca să supravieţuieşti scandalurilor, explică el.

Femeia îşi ridică sprâncenele.

- Nu eşti învăţată cu scandalurile? o întrebă

politicos.

- Bineînţeles că nu.

Si când te gândeşti că fusese vândută la licitaţie, la Lily! De necrezut!

- E un început pentru orice, replică el cu un zâmbet maliţios.

- Nu m-aş preta la comedia asta, afirmă femeia.

Aici, se înşela.

- E prea târziu, scumpa mea, mult prea târziu. In orice caz, într-un oraş ca Helena. Dar Montana este un teritoriu întins.

- Da? făcu ea, pe un ton glacial.

- Imi închipui că mi-ai putea da cecul înapoi şi am putea să spunem că nu s-a întâmplat nimic... Cu toate că rana din spatele meu nu va dispărea atât de curând.

Deodată, ea se înfurie:

- Ai o datorie faţă de mine, la naiba!

Trey îşi dădu seama că mersese prea departe.

- Ai perfectă dreptate. Mii de scuze, draga mea.

Puţin îi păsa de bani şi, Doamne, puţin îi păsa şi de bârfele oamenilor. Dintr-un motiv de care nu-şi dădea seama, vroia pur şi simplu ca ea să rămână. Aşa încât făcu tot posibilul s-o liniştească şi s-o bine dispună. Inainte de culcare, cu cuvinte tandre

şi generoase, o convinse să probeze o rochie. Primul pas fusese făcut.

Insă în ceea ce priveşte pasul al doilea, cuvintele nu mai erau suficiente. Trebuia să-şi recapete puterile, pentru că nu se mai gândea decât la un singur lucru: s-o primească pe Virginie în patul lui.

Capitolul 4

Când Blue şi Fox apărură câteva clipe mai târziu, Virginie profită de acest lucru ca să coboare şi să stea de vorbă cu Hazard. Acum, când lui Trey îi era deja mai bine, vroia să-şi rezolve problema cu banii.

In lipsa ei, Trey îşi întrebă verii în legătură cu Jake Poltrain. Blue îi spuse că Hazard îi ceruse şerifului să facă o anchetă şi chiar angajase nişte detectivi particulari.

- Sigur a fost Poltrain?

- Mai degrabă unul din oamenii lui, spuse Fox. Poltrain nu face el însuşi o asemenea treabă.

- Si Flo?

- A fost înmormântată ieri.

- Vreau să fac ceva pentru ea. Are familie?

- Nimeni nu ştie.

- Lily trebuie să ştie, întreab-o pe ea. Inchizând ochii, Trey revăzu scena sângeroasă. Dac-aş fi fost în locul ei.

Clătină din cap.

- Asta e viaţa, spuse Blue.

- Cel de sus veghează asupra ta, fu de acord Fox.

Toţi indienii ştiau că Hazard şi Trey erau

înzestraţi cu o putere care-i proteja.

- Din fericire, a fost doar un pistol şi nu o puşcă. In curând, o să încalec din nou.

- Femeia rămâne? se interesă Blue.

Toată lumea era foarte curioasă în privinţa asta. Trey îi dădu vărului său un răspuns bărbătesc:

- Doar am plătit, nu?

Virginie se aşeză în faţa lui Hazard, de cealaltă parte a biroului mare de stejar lăcuit. Biblioteca, mică şi confortabilă, avea un şemineu de piatră şi rafturi din podea până în tavan. Cine s-ar fi gândit, acum cinci ani că ea, fata contelui Jean-Louis Charles Maximilien de Jordan, va sta de vorbă despre preţul "locaţiei" în munţii din Montana? Dar n-avea niciun rost să înceapă să se plângă de situaţie, pentru că lucrul ăsta n-ar fi adus mâncare pe masă sau haine pentru copii.

- Avem o datorie faţă de tine, miss Jordan, începu Hazard. O datorie imensă. Vreau să ştii de la bun început că am fost foarte serios în noaptea în care Trey a fost adus aici, când ţi-am spus că dacă-mi salvezi băiatul, tot ce-i al meu, va fi al tău.

Vroia să-o liniştească, dându-şi seama de împrejurările neobişnuite în care-l întâlnise pe fiul

lui. Acum, aştepta răspunsul. Cu mâinile crispate, Virginie se gândea cum era mai bine să facă. Cum putea să ceară ceva de la tatăl bărbatului care o cumpărase într-o casă de rendez-vous, cu cincizece de mii de dolari în aur?

- Pot să fac ceva pentru tine? insistă Hazard.

Deodată, îl cuprinse teama în faţa tăcerii ei.

- Sper măcar că starea lui Trey n-a devenit mai rea, nu? întrebă bărbatul aplecându-se spre ea.

- Ii e foarte bine, îl linişti imediat. De fapt, este cât se poate de bine, dacă ţinem seama că a trecut atât de puţin timp de când s-a întâmplat .

Femeia îşi trase sufletul o clipă şi continuă:

- Motivul pentru care vroiam să vorbim, domnule Black, este... ei bine... E vorba despre bani...

- Despre bani? interveni Hazard căruia îi era milă de
starea de nervozitate a tinerei.

- Da! Hm. vreau să spun. Totul e cât se poate de stânjenitor.

- Am auzit vorbindu-se despre o înţelegere la Lily, începu Hazard, ca să uşureze lucrurile pentru această nefericită care purta nişte haine care nu erau potrivite nici pentru cel mai sărman servitor

al lui. Mi s-a mai întâmplat de câteva ori. în fine. să-mi ajut băiatul să iasă din situaţii asemănătoare.

Fusese cât pe ce să spună "de multe ori" însă avusese prezenţa de spirit să spună doar "de câteva ori".

- Vreţi să spuneţi că a mai cumpărat şi altădată femei? exclamă Virginie.

Trăsăturile feţei lui Hazard se luminară şi înţelese că Trey îi moştenise zâmbetul cuceritor.

- Nu, răspunse bărbatul, cu bunăvoinţă. De fapt, tu eşti prima.

- Să nu credeţi că sunt obişnuită cu asemenea lucruri, spuse tânăra după ce înghiţi cu greutate.

- Miss Jordan, o întrerupse cu blândeţe, dă-mi voie să te asigur că nimeni nu te condamnă. Nu ştiu de când locuieşti în Montana, dar aici nu ţi se cere decât numele sub care vrei să fii cunoscută. In afară de asta, nu eşti obligată să dai nimănui vreo explicaţie.

Era un om cât se putea de înţelegător, înzestrat cu aceeaşi bunăvoinţă care o frapase la Trey. Il privi drept în ochi, însă glasul îi mai tremura puţin:

- N-aş cere banii ăştia dacă n-aş avea nişte responsabilităţi. acolo de unde vin şi. nu ştiu când

Trey se va vindeca de tot, dar ar putea să dureze mai mult timp. şi aş prefera să am banii imediat, încheie în grabă.

Fără să şovăiască, fără nicio urmă de reproş, Hazard o întrebă cu blândeţe:

- Câţi bani vrei?

- Doar cât îmi datorează Trey, domnule, răspunse scoţând cecul din buzunar şi întinzându-i-l. E mai mult decât suficient. De fapt, este vorba despre un gest foarte generos, făcut în alte împrejurări. Nu sunteţi obligat să plătiţi o asemenea sumă, dar.

Dintr-o dată, o părăsi îndrăzneala de până atunci şi se simţi foarte singură în casa aceea, în faţa unui om pe care abia îl cunoştea. Simţea un nod în gât şi-şi strânse pumnii cu toate puterile, ca să nu înceapă să plângă.

Aruncând o privire pe bucata de hârtie, Hazard se gândi că era o sumă nesăbuită pentru a petrece câtva timp cu o fată frumoasă. şi un preţ derizoriu pentru viaţa fiului său.

- Ţi-am propus mult mai mult decât atât, miss Jordan. Nu fi lipsită de îndrăzneală.

Tânăra păru să se mai liniştească.

- Ar fi mai mult decât suficient, domnule

Black. Si

imediat după ce Trey se va înzdrăveni, continuă cu politeţea unui copil care-şi amintea lecţiile de cum trebuia procedat, n-am să vă mai deranjez.

- E absurd. Soţia mea şi cu mine, îţi oferim ospitalitate cât vrei. Lăsă puţin ochii în jos. Avem o datorie faţă de tine, de care nu ne vom putea achita niciodată. Dacă într-o zi o să ai nevoie de ceva, orice-ar fi, miss Jordan, va fi de-ajuns să ne ceri. Pentru noi, viaţa lui Trey este nepreţuită.

Virginie înţelese imediat că omul din faţa ei era cât se putea de sincer. Hazard tuşi să-şi dreagă glasul şi reîncepu, cu emoţie:

- O să pregătesc aurul imediat şi o să ţi-l trimit în cameră. Ţi-ar conveni să fie în sacoşe?

Virginie încuviinţă clătinând din cap.

- Da, mulţumesc mult.

Hazard si Blaze stătură mai întâi de vorbă între ei, pe urmă se duseră să-l caute pe Trey, dar în cele din urmă o lăsară pe Virginie să hotărască dacă Trey putea să primească vizite.

O ascultară pe Blaze citind o listă interminabilă de oameni care veniseră deja la ranch. Trey reacţiona în diverse feluri, zâmbind la numele câte unui prieten sau mormăind de cele mai multe ori, la auzul numeroaselor dame din Helena care

vroiau să-l vadă.

- N-aş putea să fac o selecţie? propuse el, jovial. Multora le-aş tăia pofta de a face o asemenea vizită. Câtă vreme sunt invalid, de bună seamă că am un tratament privilegiat.

- Cum aşa? întrebă Blaze.

- Ei bine, s-ar putea evita vizita tinerelor femei insipide, care îmi trimit tot timpul batiste brodate. Fie-vă milă!

- Nu ştiu, dragul meu, răspunse fără grabă Blaze, căutând sprijinul bărbatului ei. Cred mai degrabă că ar trebui să primeşti pe toată lumea, chiar dacă foarte scurt sau să nu primeşti pe nimeni.

Trey mormăi, ca un muribund.

- Nu-mi place povestea asta...

- Nu trebuie să rămână prea mult timp. Au făcut atâta drum până aici degeaba?

- In situaţia în care se află, Trey poate suporta o oră sau două de vizite? o întrebă Hazard pe Virginie.

Văzându-l, dimineaţă, cum se dusese până la fotoliu, infirmiera era convinsă că era perfect capabil.

- Dacă n-o să dureze prea mult, cred că n-o să

aibă de suferit.

- Să nu dureze prea mult, insistă Trey. Scutiţi-mă de
Arabella McGinnis, de Fanny Dixon şi mai ales, de mamele lor înţepate!

- Nu vorbi aşa, Trey. Tatăl tău şi cu mine suntem obligaţi să ne vedem cu oamenii ăştia.

Hazard făcu o grimasă.

- Trebuie să spun că e ceva cu Miriam Dixon interveni bolnavul. Dragă mamă, te-aş ruga să-i spui să-şi mai stăpânească habotnicia.

- Face asta din cauză că simte ceva deosebit pentru tine, dragul meu. Crede că sufletul tău merită osteneala să fie salvat.

- Tată, îţi dai seama ce trebuie să îndur? declară Trey. In felul ei, Fanny este mai rău decât maică-sa.

- Tatăl tău ştie foarte bine, Trey, şi ştia acest lucru înainte de naşterea ta, spuse calm Blaze. Dar ca să facem lucrurile mai uşoare pentru toată lumea, să zicem că n-or să rămână prea mult. Iţi convine?

- Pe cuvântul tău? întrebă Trey cu regret.

- Pe cuvânt, răspunse Blaze, veselă.

- Atunci. sunt de acord. Nimeni nu se pricepe la

obligaţiile mondene mai bine decât mama, îi explică Trey Virginiei. Este întruchiparea politeţei.

- Asta din cauză că a trebuit să controlez atâţia ani reacţiile tatălui tău, replică Blaze cu o blândă îndrăzneală.

- E datoria mea, afirmă Hazard, amuzat, să am grijă să nu
te las să te plictiseşti niciodată.

- Câtă amabilitate, murmură Blaze, şi se uitară afectuos unul la celălalt.

- Fiţi atenţi, interveni Trey, nu uitaţi că Miriam Dixon nu trebuie să urce aici decât escortată.

- Perfect de acord, spuse Blaze. Bine, ora zece vă convine tuturor?

Se întoarse spre Virginie, ca să obţină confirmarea.

- E perfect, fu de acord aceasta.

Duncan Stewart, ungându-şi meticulos felia de pâine cu unt, îi spuse fiicei lui cu severitate:

- Dacă continui să te întâlneşti. făcu o pauză cu subînţelesuri. cu bărbaţi cu care nu poţi să te măriţi, îţi propun să-ţi găseşti pe cineva destul de bogat ca să te întreţină.

Deloc impresionată, Valerie îi înfruntă privirea cu aceeaşi răceală şi dispreţ. Işi puse două

linguriţe de zahăr în ceai înainte de a-i răspunde, nepăsătoare:

- Dar, tată, ai bani destui pentru noi doi.

- Ah, eşti la fel ca maică-ta! exclamă exasperat. Nu te
pricepi deloc la bani.

- In privinţa asta, semăn mai mult cu tine, tată. Mama credea că banii sunt ceva care vin în fiecare lună cu poşta. Nu sunt atât de naivă. {tiu cum îi câştigi. Intrebarea este, ţinând seama de proasta dispoziţie din dimineaţa asta: ai dat greş într-o afacere cu Biroul pentru problemele indienilor?

Tânăra frumoasă cu bucle negre, perfect aranjate în jurul feţei, îşi privi tatăl cu atenţie. Ochii lui albaştri- ca de pasăre de pradă- rămâneau de gheaţă. Era iritat, îl cunoştea prea bine ca să nu-şi dea seama de acest lucru. Se hotărî să facă un efort să-l bine dispună.

- Spune-mi, e cineva pe care l-aş putea. seduce pentru tine?

- Asta-i bună. ce-ţi veni? mormăi tatăl. Se vorbeşte despre o anchetă de la Washington, fir-ar să fie! Au murit câţiva indieni şi ai zice că a fost asasinată bunica preşedintelui.

- Tată, nu-ţi mai face atâtea griji. Ştii bine că

toată tevatura asta se va linişti de la sine. Câteva titluri mari în ziare, câteva ţipete de indignare şi totul va fi uitat. Ancheta nu face altceva decât să dea de lucru unor birocraţi. Celorlalţi, puţin le pasă.

Cu puţin timp înainte de moartea mamei, Valerie devenise singura confidentă a tatălui ei. Priscilla Wyndham
Stewart nu-şi înţelesese niciodată bărbatul. El fusese unul dintre tinerii colonei avansaţi în timpul războiului de secesiune şi acest lucru o cucerise. Era uniforma, repeta ea de multe ori. Tatăl ei, judecătorul Wyndham, nu fusese niciodată de acord cu această legătură, dar continuase totuşi să-i trimită bani singurei sale fete timp de trei ani, până când murise.

Duncan Stewart nu risipise banii soţiei, şi strânsese chiar el o avere frumuşică, datorită unor afaceri destul de dubioase. Problema era că banii nu-i ajungeau. Participa uneori la câte o partidă de pocher la Montana Club, însă nu-şi putea permite să joace în fiecare săptămână pe sume alcătuite din câte şase cifre. Asta era explicaţia pentru care nu era invitat la cele mai bune mese de joc.

Helena avea la vremea aceea cea mai mare

concentrare de milionari pe metru pătrat. Mai bine de cincizeci dintre ei trăiau în oraş. Unii câştigau peste un milion de dolari pe lună de la câte o singură mină. Ca să sporească pitorescul locului, zeci de tineri englezi de familie bună, alungaţi din lumea lor din diverse motive, se instalaseră şi ei la Helena, aşteptând să vină zile mai bune. Era o lume extrem de fluidă şi extravagantă.

Duncan Stewart şi fata lui vroiau şi ei partea lor din felia de tort, şi pentru asta ar fi fost în stare să facă orice. Iată de ce se înţelegeau atât de bine.

- Şi pentru că vorbeşti despre un soţ, mi-am ales deja unul.

Tatăl îşi privi fata cu surprindere.

- Il cunosc?

Se temea de ce putea fi mai rău, cunoscându-i gusturile discutabile în privinţa bărbaţilor.

- Trey, spuse ea, pândindu-i reacţia. Ce părere ai?

Bărbatul schiţă un zâmbet dispreţuitor.

- N-o să vrea, îi spuse Duncan, verde în faţă. La club, toată lumea este în stare să parieze că n-o să se însoare niciodată. Orice femeie poate să împartă patul cu un armăsar tânăr ca el, dar nu şi numele.

- O să-l am.

- Cum asta? întrebă el, curios.

- O să se însoare cu mine când va afla că-i port copilul în pântece.

- Nu.

- O să se însoare când o să i-o spui.

- Nu. Nici în faţa pistolului lui Carl Moses nu s-a clintit. Sau cel al lui Blair Williams. Cei din neamul lui nu se lasă cu una-cu două. Ei scot primii sabia. De altfel, lumea spune că fetele nici nu fuseseră cu el. I-au plătit pe Carl Moses şi pe Blair Williams şi Dumnezeu ştie ce s-a mai întâmplat.

- Şi dacă. Virginie făcu o pauză ca să vadă mai bine efectul vorbelor ei. Şi dacă Hazard ar afla că Gray Eagle şi
Buffalo Hunter m-au violat? Dacă băiatul lui nu vrea să mă ia de nevastă, cei doi or să fie spânzuraţi.

Duncan şovăi o clipă, dar până la urmă clătină negativ din cap.

- Nu, n-ar fi de-ajuns. Nu cu Hazard. Chiar eşti însărcinată cu el? se nelinişti bărbatul în cele din urmă.

- Nu.

- Slavă Domnului!

- Nu-i copilul lui.

- Cerule! Dar al cui?

Tânăra ridică din umeri.

- Nu sunt sigură.

Tatăl trase doi pumni în masă şi izbucni:

- Cum poţi să fii atât de nepăsătoare?

- Pentru că sunt hotărâtă să mă mărit cu Trey, replică, sigură de sine. Cu ajutorul tău, bineînţeles.

- Ti-ar trebui mai mult decât ajutorul meu, mormăi tatăl. Hazard Black nu obişnuieşte să se lase manevrat.

- Tată, are numai de câştigat din povestea asta: mai întâi, o nepoţică adorabilă; pe urmă, ar evita ca cei doi nepoţi ai lui să sfârşească în ştreang.

- Uiţi un amănunt. Si dacă Trey o să moară din cauza rănii?

- După câte se spune, îşi revine perfect. Si mai ales, să nu-mi spui că nu te-ar încânta o asemenea avere. Fără să mai punem la socoteală puterea lui politică. Cunoaşte jumătate dintre membrii Congresului de la Washington. Se poate întâmpla, tată. Crede-mă.

După ce cumpăni cu luare-aminte situaţia, Duncan spuse:

- Şi când trebuie să înceapă toată povestea

asta? întrebă el, zâmbind sardonic.

- Nu-i nicio grabă, tată. Să-l mai lăsăm o săptămână, să se refacă. Sesiunea parlamentară începe săptămâna viitoare, oricum. Hazard va veni aici să conducă campania şi o să ai ocazia să stai de vorbă cu el. N-ar fi rău dacă te-ai apropia de Livingstone, de la Mountain Daily. Ştii ce pornit este împotriva indienilor. Cred c-o să-i mai fac o mică vizită.

- Cât despre mine, luând masa cu judecătorul Clancy, am să aduc vorba despre afacerea asta. De când Hazard i-a concediat băiatul de la Afacerile cu indieni, Joe Clancy îi vrea pielea.

- Fii discret, tată, îi atrase atenţia Valerie. Hazard nu trebuie să bănuiască nimic.

Tatăl oftă, ca şi cum şi-ar fi dat deodată seama de importanţa misiunii în care se angajase.

- Nu mă interesează dacă bănuieşte ceva sau nu.

- Nu fi aşa neîncrezător! exclamă Valerie. Cu sprijinul lui Livingstone şi al lui Clancy, avem toate şansele.

Duncan mârâi, cum făcea de fiecare dată când lucrurile
nu-i prea conveneau.

- Si dacă nu merge? Ce te gândeşti să faci cu copilul?

- O să mă mărit cu altcineva. Lăsă în jos ochii cu sprâncene negre. poate. Sau mai degrabă, o să iau o vacanţă prelungită şi o să plec în Europa. Pentru o sumă derizorie, un ţăran francez sau englez ar fi încântat să aibă grijă de un copil. Mai vrei un pic de cafea?

Capitolul 5

In dimineaţa aceea, Virginie nu se trezi decât atunci când auzi un zgomot de glasuri venind din camera lui Trey. Acum, după ce greul trecuse, ea dormea în anticameră, gata să intervină însă, dacă se întâmpla ceva. Cu inima grea, îşi aduse aminte că astăzi era prima zi de vizită. Va putea oare să rămână aici, departe de curioşi? N-avea nici un chef să se lase studiată de privirile curioase ale străinilor.

Poate mâine, îşi spuse vârându-se sub pătură. Dar nu reuşi să adoarmă din nou. Aruncând o privire la ceas, văzu că nu era decât ora nouă. Prea devreme pentru vizite. Se ridică din pat şi văzu mai multe rochii etalate pe un fotoliu, rochii simple, de toată ziua, din lână sau din velur. Incepu să le examineze asemenea unui copil care nu îndrăzneşte să intre într-un magazin cu bomboane. Mângâie îndelung catifeaua după care, neputând să reziste tentaţiei, se duse în faţa oglinzii aşezându-şi o rochie pe ea.

Văzându-se în oglindă, îşi aduse aminte de copilărie, când să se îmbrace era un joc care-i ocupa ore întregi. Rochia aceasta opulentă îi amintea de plăcerea pe care o simţea atunci când avea impresia că se transforma într-un personaj dintr-o poveste.

Scoţându-şi cămaşa de noapte, îşi puse rochia pe ea, ţesătura groasă căptuşită cu mătase mângâind-o pe pielea goală. Mirosea a parfum de trandafiri, acelaşi pe care-l folosea mama lui Trey. Vârându-şi mâinile prin mânecile lungi, îşi aranjă fusta pe şolduri şi începu să-şi încheie mulţimea de nasturi care porneau de la talie şi ajungeau la gât. Din păcate, nu putu să se încheie până sus. Corsajul era făcut pentru o femeie mai subţire. Fusta era şi ea prea scurtă dar, cu picioarele goale, nu se observa.

- Virginie! Virginie! Vino repede!

Glasul lui Trey era ciudat de agitat. O cuprinse panica. Doamne, dacă era vorba de o hemoragie?

Intr-un vârtej de catifea, tânăra dădu buzna în camera lui Trey. Stânjenită de rochie, îi ridică poalele cu o mână. O întâmpinară o exclamaţie îngrozită şi un mic smiorcăit. Cu picioarele goale, sânii ieşind aproape pe jumătate din corsaj, Virginie împietri. Dădu drumul fustei şi îşi acoperi
pieptul cu mâinile, căutând privirea lui Trey.

Era acolo. în patul lui, părând a fi în cea mai bună dispoziţie, cu umerii laţi sprijiniţi de mai multe perne. Nu părea deloc gata să moară, remarcă, uşurată. Se neliniştise degeaba, pentru că ochii lui aveau aceeaşi ardoare ca atunci, în noaptea de la Lily, când o

văzuse după ce ieşise din baie. Intr-o fracţiune de secundă, dorinţa lui evidentă îi trezi senzaţii încântătoare.

Pe urmă, îşi desprinse privirea de la Trey ca să-i vadă mai bine pe ceilalţi care se aflau în cameră. O femeie corpolentă, îmbrăcată cu o rochie neagră, o privea cu ochii mari. Mai era şi o fată mărunţică, îmbrăcată într-o culoare roz care-i scotea în evidenţă paloarea şi care părea gata să leşine.

Hazard, rezemat cu spatele de tăblia patului, îşi reţinea un zâmbet în vreme ce Blaze servea liniştită cafea, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Aceasta din urmă rupse în cele din urmă tăcerea stânjenitoare:

- Virginie, draga mea, începu ea cu o politeţe desăvârşită, dă-mi voie să ţi-o prezint pe doamna Bradford Dixon şi pe fiica ei, Fanny.

Roşie ca racul, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul, Virginie făcu un pas înainte. Dar privirea arzătoare a doamnei Dixon îi trezi aroganţa a zece generaţii de Jordan. Cu bărbia ridicată şi cu picioarele goale, veni să se posteze la mai puţin de un metru de femeia aşezată.

- Miriam şi Fanny, iat-o pe Virginie Jordan, infirmiera minunată care i-a salvat viaţa lui Trey,

declară Blaze ca şi când ar fi prezentat-o pe regina Victoria în persoană. Ii suntem recunoscători peste măsură.

Miriam clătină scurt din cap şi murmură:

- Bună ziua.

Ochii alarmaţi ai lui Fanny îi căutau frenetic pe cei ai mamei şi reuşi până la urmă să mormăie un "bună ziua" jalnic.

- Rochia, remarcă Blaze cu un zâmbet radios, ar avea nevoie de câteva retuşuri. Se întoarse spre cele două musafire. Din păcate, bagajele lui miss Jordan n-au venit încă şi trebuie să ne descurcăm cum putem.

Dar noaptea scandaloasă de la Lily făcea de acum parte din cronica populară din Helena şi Miriam Dixon ştia toate amănuntele.

- Călătoria pe timpul iernii poate să fie însoţită de mici probleme, spuse, perfidă. Presupun că te gândeşti să pleci cât mai repede, nu?

"Nu"-ul hotărât al lui Trey acoperi "da"-ul timid al Virginiei.

Trey era gata să insiste când interveni tatăl său.

- Ar fi mai bine să aşteptăm ca Trey să fie întru totul restabilit înainte de a pleca miss Jordan. De altfel, e foarte optimistă în privinţa vindecării.

Expresia lui Trey nu lăsa nicio îndoială în privinţa asta. Nu găsea un superlativ pentru ea şi, dacă ar fi putut să-i convingă pe cei de faţă să-i lase singuri, ar fi fost imediat dispus să savureze minunăţiile lui miss Jordan.

- Vrei o cafea, draga mea? întrebă Blaze cu căldură.

- Nu, mulţumesc.

- O prăjitură?

- Nu, mulţumesc.

Miriam Dixon parcă era gata să explodeze, şi, când deschise gura, Trey se hotărî să preîntâmpine o eventuală catastrofă.

- Oof! strigă destul de tare ca să stârnească un ecou în cameră. Mă doare!

Pe urmă, scoase un geamăt teatral strângându-şi mâinile pe piept. Virginie rămase cu gura căscată. Ii întâlni privirea. Ochii lui sclipeau răutăcioşi şi mai gemu o dată.

Imediat, cu o expresie nepăsătoare, Blaze le spuse invitatelor năucite că lui Trey i se întâmpla de multe ori aşa ceva.

- Vă rog, scuzaţi-ne încă o dată, şi mulţumim pentru vizită.

Le conduse până la uşă, copleşindu-le cu cuvinte

de mulţumire. închizând uşa după ele, mama se sprijini cu spatele de uşă şi spuse:

- Trey Braddock-Black, mi-e ruşine cu tine.

- E cel mai prost actor pe care l-am văzut vreodată, completă liniştit tatăl lui.

- Dar până la urmă au plecat, nu? replică Trey, nevinovat.

- Miriam era gata să facă apoplexie, spuse Hazard înainte de a pufni în râs.

Blaze ridică din umeri, după care începu, pe un ton serios:

- Mă întreb cum o să ne descurcăm într-o asemenea situaţie.

- Lasă-ne pe tata şi pe mine, spuse Trey, sarcastic. Noi nu avem scrupule, ca tine.

- Ah, nu! mormăi Blaze zâmbind. Mulţumesc, dar nu vreau să jucăm scena agoniei de trei ori pe zi.

Toţi izbucniră în râs. Pentru o clipă, Virginie se simţi uitată în faţa acestei complicităţi care-i unea pe părinţi şi pe fiu. Legătura lor avea ceva deosebit, solid şi plăcut în acelaşi timp. Blaze îi remarcă stânjeneala şi o făcu părtaşă la veselia lor:

- Iartă-ne, draga mea, dar Miriam Dixon este o pacoste. O tolerăm din cauza sărmanei Fanny. Bine, acum, trebuie să facem ceva cu rochiile pe care o să

le îmbraci. Ţi-o trimit pe Mabel, ea o să pună totul la punct.

- Nu vă daţi atâta osteneală, răspunse Virginie, stânjenită şi strângându-şi brusc rochia la piept. Cu siguranţă, am să
găsesc altele, care să mi se potrivească.

- Mamă, de acum, interveni Trey, am putea să amânăm vizitele până când hainele Virginiei. vor fi puse la punct, nu?

Aproape nu-şi dezlipise privirea de ea de când intrase.

- Nu vreau să mai am nimic de-a face cu vizitele astea, declară Hazard cu tonul unui bărbat pe care problemele de etichetă nu-l interesează. Las asta la aprecierea ta, iubita mea. Virginie, eşti senzaţională. N-o lua în seamă pe Miriam, nu e decât o bătrână înfiptă. Şi tu, să nu abuzezi de amabilitatea mamei tale, îi reproşă cu blândeţe fiului. Iapa stă să nască. Să nu mă mai bateţi la cap decât în caz de criză la nivel naţional!

Spunând acestea, ieşi din cameră, bine dispus.

- Mamă, mă simt foarte obosit, minţi cu tupeu Trey imediat după plecarea tatălui.

- Iartă-mă, dragul meu, se scuză Blaze. N-ar fi trebuit să le chem pe Miriam şi pe Fanny aşa de

repede. De acum, vizitatorii or să rămână jos. Tu odihneşte-te, şi eu o să mă ocup de ei.

- Mulţumesc, mamă, se smiorcăi Trey. Mabel ar putea să aştepte? întrebă bolnavul vârându-se sub pătură.

Doamne, cât tupeu! oftă Virginie, exasperată.

- Bineînţeles, dragul meu, spuse mama venind lângă el să-i pună mâna pe frunte. Ai febră?

- Un pic, răspunse abia şoptit cel întrebat.

Da, avea febră, era în călduri!

- Virginie, despre ce e vorba, după părerea ta? întrebă Blaze, neliniştită.

Un capriciu de copil răsfăţat.

- Am să pregătesc ceva pentru febră, se mărgini să răspundă.

- Ah, nu! reacţionă imediat Trey, cu glasul redevenit firesc. Nu mai vreau leacuri rele la gust.

- Vrei să te vindeci, nu-i aşa? întrebă Virginie pe un ton mieros.

- Nu vreau să vomit micul dejun, mormăi bolnavul.

- Dacă ai febră, ai nevoie de aşa ceva. Dragul meu, e pentru binele tău. Fii ascultător şi te las să te odihneşti.

Pe chipul lui Trey apăru un zâmbet larg.

- Ai dreptate, mamă. O siestă bună o să rezolve

febra asta, sunt sigur. Ai grijă ca nimeni să nu mă deranjeze înainte de prânz.

In fine, putea să rămână singur cu Virginie.

- Ah, uite că e mult mai înţelegător, declară mama, satisfăcută. E un bolnav ascultător, nu-i aşa? spuse întorcându-se spre tânăra femeie, cu mândrie părintească.

Nevinovat, Trey aştepta răspunsul Virginiei.

- Dacă Trey promite să ia medicamentul pentru febră, răspunse aceasta cu maliţiozitate, nu pot să-i mai cer nimic
în plus.

- Bineînţeles că-l va lua! Nu-i aşa, dragul meu?

- Aş face orice ca s-o satisfac pe Virginie.

Această declaraţie ambiguă trezi totuşi suspiciunile lui Blaze.

- In cazul ăsta, te las pe mâinile ei.

Il sărută repede şi dispăru. In cameră se lăsă o linişte grea. N-aveau să fie deranjaţi până la prânz. Ca un vânător la pândă, Trey o examină încet pe femeia drapată în velur ce stătea în picioare în faţa lui. Avea nişte sâni mari, care trezeau instinctele.

- Vino aici, spuse el încet.

Era un ordin, e drept, plăcut formulat, totuşi era un ordin. Virginie se hotărî să nu facă nicio mişcare,

dându-şi seama de dorinţa din privirea lui. Inima începu să-i palpite. Cum oare, cu o privire şi două cuvinte, putea să trezească în ea o asemenea reacţie?

- Au plecat toţi, începu din nou bărbatul, cu un glas liniştitor ca şi cum ar fi vorbit cu o puicuţă speriată. Nu-i nevoie să te cramponezi aşa de rochie. De fapt, adăugă cu o voce seducătoare, eşti minunată.

Ridicându-se, se aşeză drept în pat. Nu mai avea nimic din aspectul unui sărman convalescent. Căuta înainte de orice s-o facă să se simtă în largul ei şi nu putea să nu-l admire pentru asta. In câte budoare mai jucase deja această
scenă? Câte femei fuseseră răpuse de farmecul lui irezistibil?

Manevra se dovedi eficace. De ce să continue să ascundă ceea ce cunoscuse deja atât de bine, ceea ce-i oferise cu atâta ardoare? Degetele dădură drumul velurului şi mâinile îi căzură de-a lungul trupului.

Deodată, Trey făcu ochii mari. Decolteul nu mai ascundea acum decât o mică parte a pieptului generos. Işi aminti de gustul sânilor ei, de felul cum gemuse când o făcuse să i se întărească sfârcurile.

- Nu eşti încă destul de în putere, şopti femeia în liniştea adâncă.

- Sunt mai tare decât crezi.

Ea fremătă şi avu impresia că pieptul îi lua foc.

- Ai putea să-ţi faci rău.

- Mi-e rău deja. De asta vreau. Tăcu o clipă ca să-şi aleagă cuvintele potrivite. să vii aici, ca să mă ajuţi.

Ea nu reacţionă imediat.

- De acord, cu condiţia să-ţi iei înainte leacul, spuse tânăra, devenită din nou infirmieră.

- Hai mai repede.

Nu era sigură că ăsta era răspunsul pe care-l aştepta.

- Chiar aşa?

El încuviinţă clătinând din cap.

Fără rea-voinţă, ci numai vrându-i binele, Virginie îi pregăti un somnifer. Trey îşi revenea încet. Ceea ce avea de

gând să facă putea să-i fie dăunător sănătăţii. Şi dacă nu vroia să se gândească la consecinţe, ea n-avea să facă acelaşi lucru. Ii dădu licoarea într-un păhăruţ şi el zâmbi când i-l luă din mână.

- N-ai vrea să te dezbraci singură? o întrebă cu blândeţe, ca să nu mă obosesc mai mult?

- Bea asta şi mă duc alături să-mi dau rochia jos. Vrei să trag perdelele?

Spunând acestea, se duse la fereastră şi trase cordonul perdelei, gândindu-se că ar dormi mai bine în întuneric.

- Preferi s-o facem pe întuneric?

Intorcându-se spre el, îi aruncă o privire furibundă.

- Nu ţi-a spus nimeni, niciodată, că eşti un puşti prea răsfăţat?

- Ba da, tu! răspunse vesel.

Smiorcăindu-se supărată, Virginie trase perdelele de la cealaltă fereastră, făcând beznă în cameră.

- Haide, am aşteptat destul, draga mea. Dă-ţi jos rochia şi vino la mine.

Tânăra femeie verifică dacă paharul de pe noptieră era gol, înainte de a răspunde:

- Mă întorc imediat.

Intorcându-se în încăperea unde dormea, închise uşa şi se uită la ceasul de pe toaletă. Somniferul pe care-l pregătise avea să-şi facă efectul în cinci minute. Fără să se grăbească, aşeză rochia în locul de unde o luase, apoi începu să cerceteze fiecare dulap. Era o garderobă minunată şi-i luă mult timp s-o contemple pe îndelete. Până la urmă, descoperi

ceva ce nu mai văzuse niciodată. Era o adevărată operă de artă şi Trey trebuia să doarmă acum. Asta o făcu să se hotărască. Avea s-o îmbrace câteva clipe, după care s-o pună la loc în şifonier. Ridicând-o cu prudenţă, şi-o aşeză pe umeri.

Se întoarse să se admire în oglindă când auzi un glas liniştit în spatele ei:

- Un colier din gheare de urs ţi s-ar potrivi perfect.

Se întoarse imediat. Trey era rezemat cu spatele de tocul uşii.

- Ar trebui... De ce nu. Ar trebui să fi adormit.

Cu halatul lui de casă de mătase cenuşie, în semiobscuritate, părea o nălucă.

- N-aveam niciun chef să dorm, răspunse liniştit, schiţând un zâmbet.

Acest zâmbet o surprindea totdeauna, şi o fermeca de fiecare dată. Virginiei i se tăiase răsuflarea.

- Medicamentul, şopti ea.

Bolnavul ridică din umeri.

- Mă tem că l-am scuipat.

- Ti-ai bătut joc de mine!

- M-am înşelat?

Intră în cameră, închizând uşa în urma lui. Virginie nu făcu nicio mişcare, gata să se apere.

- Dacă-ţi place, poţi să păstrezi colierul. Pe tine, stă mai bine decât pe mine.

- Nu pot. E mult prea valoros, replică ea, stânjenită de faptul că fusese descoperită vârându-şi nasul prin lucrurile lui.

- Ar trebui să te pedepsesc, murmură cu blândeţe.

Cum făcea ochii mari de surprindere, neştiind ce să mai
creadă, el îi explică:

- Ai vrut să mă păcăleşti. Să mă adormi.

- Era pentru binele tău. Eşti prea slăbit.

- Dacă leşin, declară radios apropiindu-se încă un pic, sună-i pe servitori. Or să mă ducă în pat.

- Tot timpul eşti la fel de încăpăţânat, oricare ar fi urmările?

- Rareori, încuviinţă cu sinceritate.

- N-aş fi crezut. Până acum, totdeauna l-am văzut pe Trey Braddock-Black obţinând tot ce-şi dorea.

Bărbatul ridică sprâncenele.

- Şi te deranjează?

- Nu prea. Am cunoscut mulţi bărbaţi ca.

Se opri exact la timp. Nu trebuia să-şi dezvăluie trecutul. Fusese gata să spună că vărul ei Claude şi prietenii lui căutau aceleaşi plăceri ale vieţii, la fel de egoişti ca el. Dacă n-ar fi fost urmările duelului de

acum şase ani la care luase parte tatăl ei, ar fi trăit în continuare în lumea aceea splendidă. Insă tatăl făcuse greşeala să-l omoare pe fiul unui duce şi, deşi în societate contele era puternic, ducele era şi mai şi. Reuşise să obţină condamnarea lui şi viaţa le fusese dată peste cap.

O veche rivalitate îl opusese mereu pe contele Jordan unicului fiu al ducelui Rocheford. Acesta din urmă nu acceptase niciodată ideea că mama Virginiei îl preferase pe conte, şi în acea zi, la curse, când îi jignise mama, tatăl ei nu lăsase ofensa nepedepsită.

Mama ei ajunsese la Paris cu câţiva ani înainte, în anturajul ambasadorului Marii Britanii. Logodită cu fiul acestuia, frumuseţea ei uimitoare atrăsese atenţia tuturor bărbaţilor din capitală. La balul dat de împărăteasa Eugenie, tatăl ei se îndrăgostise. provocând scandalul anului. Dezmoştenită, dizgraţiată de familia ei, se refugiase împreună cu contele Jordan pe proprietatea lui de la Chantilly şi trăise o viaţă liniştită şi fericită. până la duel.

Ochii lui Trey deveniseră două fante cenuşii. Răspunsul acesta neterminat îi stârnea curiozitatea.

- Spune-mi, câţi bărbaţi ai cunoscut de fapt? întrebă deodată cu asprime.

Ştia fără îndoială că fusese virgină în noaptea

aceea de la Lily, dar atunci. Işi stăpâni furia amintindu-şi că femeia asta frumoasă cu părul roşcat îi salvase viaţa. Işi impuse să se dovedească înţelegător. Şi reuşi s-o facă timp de câteva secunde.

Convinsă că nu trebuia să-i dea nicio explicaţie în legătură cu trecutul ei şi jignită de iritarea lui, Virginie replică sec:

- Nu te priveşte.

- Am plătit destul de scump ca să-mi răspunzi la întrebări.

Deveni roşie ca racul.

- Banii tăi nu mi-au cumpărat trecutul. Şi nici viitorul.

- Nu vrei să răspunzi?

- Nu.

- Atunci, va trebui să descopăr singur ce ai învăţat cu domnii ăştia, o ameninţă. N-am avut destul timp în noaptea de la Lily ca să explorez. evită un cuvânt vulgar pe care era gata să-l rostească. în ce constă experienţa ta. Iată o perspectivă care mă încântă.

- Şi dacă asta te va ucide?

- Nu te ştiam atât de înclinată spre excese. Incepem?

- Eşti nebun!

- Nu. Doar puţin nerăbdător.

Bărbatul străbătu distanţa care-i despărţea. Virginie se dădu înapoi până când ajunse cu spatele lipit de oglindă.

- Ce impresionant, şopti el. Tânăra femeie plină de îndrăzneală care s-a vândut pe sine însăşi la Lily, face pe mironosiţa speriată. Ce actriţă! Cred că ai avut mult succes cu expresia asta temătoare.

- Crezi ce vrei, dar nu sunt a ta.

- Ştiu. Nu am din tine decât ceea ce pot să-mi ofere cincizeci de mii de dolari. Nu eşti sclavă. Dar am plătit ca să mă folosesc de tine. timp de trei săptămâni. Suntem de acord cu asta?

Virginie tresări dar nu i se opuse, lipindu-se de trupul lui atât de cald, atât de puternic.

- Să ştii că te înşeli, îi spuse privindu-l în ochi.

- Cum? Nu e vorba de trei săptămâni? Deja, se apropia de gura ei. Vorbim mai târziu despre cifre.

Şi puse stăpânire pe buzele ei. Il muşcă violent. El gemu de durere şi surprindere, dar se mărgini s-o strângă mai tare în braţe. Pentru un rănit, avea o putere formidabilă.

Ar fi o nebunie să mă împotrivesc, îşi spuse ea. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul şi o cuprindea o căldură minunată.

- Scoate-ţi cămaşa! îi porunci.

Se supuse, ascultătoare. Se dezbrăcă şi el de halatul de casă, cu o scurtă grimasă de durere. Nu putea să ridice braţele prea sus, să se mişte prea repede, nici să se aplece. Insă avea deplin control asupra mâinilor şi era deja pregătit.

După câteva clipe, Virginie era goală în faţa lui, cu obrajii împurpuraţi. Ochiul experimentat al lui Trey îi remarcă respiraţia gâfâitoare. Ii mângâie chipul cu vârful degetelor, apoi coborî pe gât până îi cuprinse sânii în palme. Cu degetele mari, se jucă cu sfârcurile întărite. Sărutând-o tandru, murmură:

- Vindecă-mă, sălbăticiune mică.

Lipind-o de oglindă, îi depărtă genunchii ca să poată pătrunde în ea, fără niciun pic de opunere din partea ei, cu un freamăt de plăcere care-l copleşi cu totul. După câteva minute, se simţi ridicată de la pământ. O cuprinse nebunia. Se prinse cu toate puterile de el. Având impresia că el voia să se retragă, femeia ţipă:

- Nu!

Mâinile i se înfipseră în spatele lui Trey ca să-l tragă spre ea, agăţându-i pansamentul. Inchizând ochii, bărbatul scoase un mormăit surd de durere.

Inţelese imediat ce făcuse.

- Oh, iartă-mă... iartă-mă! exclamă femeia luând

mâna de pe el ca şi cum s-ar fi ars. Of Doamne. te simţi bine?

Ochii lui Trey se deschiseră. Clătină din cap în semn de încuviinţare şi zâmbi.

- Nici nu mă gândesc să leşin câteva minute, murmură luându-i mâinile şi aşezându-i-le jos, pe spate. Aici, ţine-mă de aici, dragostea mea.

Şi dansul somptuos reîncepu, antrenându-i într-un vârtej nestăpânit de plăcere. Işi pierdeau capul.

Deodată, în această explozie permanentă a simţurilor, un zgomot ciudat îi trezi:

- Trey, Trey. unde eşti?

Era glasul mamei, care se găsea în dormitor.

- N-o lua în seamă, murmură el în momentul suprem.

Speriată, femeia înţepeni în braţele lui.

Se auzi o nouă chemare:

- Trey, eşti înăuntru?

Intors imediat la realitate, trase adânc aer în piept şi răspunse cu un glas stăpânit:

- Vin imediat, mamă.

Virginie îi tremura în braţe, încă arzând de dorinţă. Trey se retrăsese prea brutal şi încă mai avea nevoie de el.

- Nu te duce, îl rugă.

El şovăi o clipă înainte de a-şi lua de pe jos halatul de casă. O luă în braţe, căutându-i privirea şi promise:

- Nu face nicio mişcare. Mă întorc imediat.

Se îmbrăcă repede şi ieşi din cameră închizând cu grijă uşa în urma lui. Ii auzi glasul înăbuşit:

- Virginie a adormit, mamă. A stat de veghe prea mult zilele astea. Nu se simte bine. Am acoperit-o, atâta tot.

Nu, nu-i tot! îşi spuse oftând cu frustrare. După două minute, se întoarse. Virginie nu făcuse nicio mişcare. Pentru

că-i spusese acest lucru, dar şi pentru că, pur şi simplu, nu era în stare.

- Eşti pregătită? întrebă Trey, cu glas răguşit.

Stătea lipită de oglindă, cu braţele atârnând, abia aşteptându-l.

- Iartă-mă că te-am abandonat. prea repede, murmură venind încet spre ea.

Halatul lui de casă formă o pată de mătase pe podea. Ii puse o mână bronzată pe un sân. Era bulversat s-o simtă aşa, atât de aproape de plăcerea supremă.

- Priveşte, spuse el prinzând-o de bărbie şi arătându-i imaginea reflectată în oglindă. Mă vrei?

Da, continuă el, s-ar zice că mă vrei.

Cu ochii pierduţi, căută să-şi adune gândurile.

- Nu-i drept, mormăi femeia abia şoptit.

- Eşti obişnuită totuşi cu jocurile, draga mea, nu-i aşa? Până la urmă, ai cunoscut atâţia bărbaţi, trebuie să te fi jucat cu ei. Şi pentru că ai fost virgină. ar trebui să fi fost nişte jocuri interesante, nu?

Acuzaţia era clară şi avea o notă de dezgust.

- Te înşeli, replică Virginie, dar în starea în care era, nu era capabilă să se apere mai convingător.

- Spune-mi până la ce punct mă înşel, ordonă el.

- Nu pot. Of, vino! Trebuie s-o fac.

Rostise ultimele cuvinte cu o autoritate surprinzătoare, autoritatea cuiva care era obişnuit ca ceilalţi să i se supună. Lucrul ăsta îl opri pe Trey pentru o clipă: siguranţa ei era dovada că era vorba de ceva necuviincios. Ii ridică bărbia cu un gest imperios.

- Şi dacă nu fac?

- Am să încerc să te conving, spuse ea.

El zâmbi cu blândeţe, încântat de rapiditatea cu care se schimbaseră rolurile.

- Acum, dacă eşti atent la mine, cred că am putea să ne punem de acord repede. Nu suport să mi se dea ordine. Dacă tu faci jumătate de drum, am să te

duc în paradis...

- Grozavă propunere. Cum să te refuz?

Se aplecă spre ea, oprindu-se la jumătatea distanţei, arătându-i în felul ăsta că accepta înţelegerea. Buzele li se întâlniră exact la jumătatea drumului. Nu mai era nici unstăpân şi niciun sclav, era doar o armonie perfectă între două fiinţe mândre.

Se sărutară alene, lăsând plăcerea să-i copleşească. Cu toate că nu avea experienţă, Virginie îşi dădea seama că ceea ce se întâmpla cu Trey era ceva deosebit.

- Vino.

Prinzându-i mâna, o conduse la sofa.

- E foarte depravant, remarcă femeia în timp ce o întindea în mijlocul acestui labirint de oglinzi.

- Iţi place depravarea?

Ea clătină din cap în sens de negaţie.

- Atunci.

Nu mai spuse nimic, mulţumindu-se s-o tragă peste el. De data asta, ea fu cea care dădu cadenţa. Deja satisfăcut, Trey nu mai era atât de grăbit. Se mulţumi s-o urmeze şi s-o excite şi mai mult cu mângâieri şi sărutări.

- Te rog, şopti ea.

- Aşteaptă.

- Nu!

- Nu? o întrebă ironic.

- Blestemat să fii! O să te otrăvesc.

- Vai, vai, ce serioasă eşti, replică mimând alarmarea. Poate acum o să binevoieşti să-mi vorbeşti despre toţi bărbaţii pe care i-ai cunoscut.

Şantajul o făcu să şovăiască, însă tortura era insuportabilă.

- N-a fost nimeni, niciodată.

- Atunci, de ce-ai spus.

- E vărul meu, ce naiba! Vorbeam despre vărul meu şi prietenii lui. Am crescut împreună cu ei şi i-am văzut cum se purtau.

- Eşti sigură? insistă Trey muşcând-o de un sfârc.

Simţi un frison străbătând-o.

- Te otrăvesc, şopti femeia.

O mai studie câteva clipe, şi ceea ce văzu se pare că-l

linişti.

- N-o să fie nevoie, sălbăticiune mică. Şi eu abia aştept ceea ce aştepţi şi tu.

Nu minţea când spunea asta. O lăsă jos încet. Incet de tot. Când se simţi din nou împlinită, se cufundă în braţele lui cu un oftat de fericire.

- Mulţumesc, murmură tânăra femeie. Mulţumesc.

- Ai să-mi mulţumeşti mai târziu, spuse Trey vesel, după ce o să merit într-adevăr.

O dorea încă şi era hotărât s-o satisfacă pe această creatură divină într-un mod mult mai plăcut şi mai variat. După câteva clipe, femeia protestă când el începu să se mişte iarăşi:

- Oh Doamne! Nu iar. e prea repede. nu mai pot.

Se cuibări, tremurând, la pieptul lui bandajat.

- Nu e niciodată prea repede, replică bărbatul.

Nu dură prea mult să-şi dea şi ea seama că avea dreptate. Urmă o oră extravagantă, excesivă, delirantă. In domeniul amorului, reputaţia lui Trey era binemeritată, iar Virginie era partenera ideală. Imediat, ea vru să se scuze, dar o opri cu un zâmbet.

- Iubita mea, dac-aş mai avea un pic de putere, ţi-aş săruta picioarele.

Şi o făcu. Atunci, Virginie scoase un ţipăt.

- Trey, Cerule, spatele tău e plin de sânge!

- Nu-i nimic.

Dar femeia insistă să-l panseze din nou şi să-i oprească hemoragia care începuse. Mai târziu, întins pe spate cu frumoasa lui infirmieră în braţe, Trey se întrebă dacă nu cumva ajunsese în rai.

- Eşti sigur că totul e bine? întrebă, nesigură.

- De bună seamă.

- Nu te doare?

- Glumeşti? Niciodată nu m-am simţit atât de bine.

- Cred c-ar mai trebui să stai în pat câteva zile.

- E o idee de luat în seamă, spuse el, amuzat.

- Vorbeam de repaos, nesăţiosule!

- Ai dreptate, acceptă, poznaş. Ştii, ai mei pleacă la Helena mâine. Incepe sesiunea parlamentară. Au rămas mai mult timp aici pentru că-şi făceau griji pentru mine. Atunci, cred c-o să pot să mă odihnesc cum îmi place. cu tine.

Tânăra femeie oftă, resemnată.

- Cred că-mi pierd timpul dacă încerc să te fac să te răzgândeşti, nu?

- Exact.

- Aş putea să te refuz.

- Ai putea să încerci.

- Brută!

- Poţi să spui ce vrei! Cine mă va face să mănânc mâncărurile groaznice pe care le-am mâncat în ultimele
zile?

- Dar îţi fac bine.

- Ceea ce am eu în minte, îmi va face cel mai bine.

Il ciupi de burtă. Bărbatul izbucni în râs şi imediat se răzbună la fel.

Capitolul 6

Hazard şi Blaze plecară chiar a doua zi dimineaţă la Helena. Sesiunea parlamentară nu era aşa de uşoară. Era nevoie de mult efort pentru convingerea celorlalţi. şi ceva mită. Hazard lua cu el de fiecare dată o sumă importantă de bani ca să-i influenţeze pe cei care puteau să-l ajute.

De ani de zile, se încerca să se micşoreze rezervaţiile indienilor şi, anul trecut, teritoriul Blackfoot fusese împărţit în cinci, sub presiunea crescătorilor de vite.

Anul acesta, apăruse o nouă moţiune, care mai lua din teritoriul indienilor, şi Hazard era hotărât să nu fie votată. Reuşise deja să fie respinsă de trei ori, datorită averii şi relaţiilor lui. In Montana, la fel ca în tot Vestul, politica n-avea nimic în comun cu democraţia; contau doar banii şi influenţele. Cu bani se cumpărau voturile, teritoriile care permiteau să se stabilească nişte frontiere sigure, cu bani se cumpărau acţiuni în intre prinderi. Şi aceste acţiuni confereau influenţă.

Blaze şi Hazard promiseră să se întoarcă până în weekend.

Valerie se duse să-l vadă pe Hiriam Livingstone în dimineaţa aceea, sub pretextul să-l anunţe despre picnicul anual al parohiei. Cunoscându-i interesul pentru femei şi dezinteresul pentru soţia

lui, ea avusese grijă să se îmbrace cu un taior violet cu blană de hermină.

Expresia lui Hiriam îi confirmă imediat că-şi atinsese scopul.

- Hermina asta te face să arăţi ca o regină, draga mea, o întâmpină când intră în biroul său.

Ea îi mulţumi cu un zâmbet şi cu un glas de fetiţă inocentă, care-i punea pe jar pe interlocutorii trecuţi de prima tinereţe. Vorbiră un timp despre picnic la o ceaşcă de ceai, după care se hotărî să treacă la atac.

- Eşti un scump, răspunse ea când i se oferi o prăjitură.

Hiriam Livingstone îşi spuse că n-avea rost să continue discuţia cu încântătoarea miss Stewart. Cu toate că trecuse de şaizeci de ani, Hiriam era bine făcut şi, la fel ca taică-său, era hotărât să trăiască nouăzeci de ani. Şi, la fel cum tatăl lui avea un copil cu a treia soţie după ce împlinise şaptezeci de ani, proprietarul şi redactorul-şef al ziarului “Mountain Daily” se bucura de un apetit sexual formidabil, care-l făcea uneori să se ducă să se "consoleze" la Lily.

- Draga mea, spuneai că n-ai talent culinar şi n-ai fi în stare să faci asemenea prăjituri. Sincer să fiu, nu ştiu de ce te simţi deranjată de asta.

- O femeie tânără nu trebuie să fie în stare să

aibă grijă de viitorul ei soţ?

- Miss Stewart, sunt sigur că un bărbat adevărat nu ţi-ar cere să fii talentată în domeniul culinar.

Ridicându-şi mâna cu o încetineală teatrală, Valerie se rezemă de spătarul scaunului şi schiţă un zâmbet candid.

- Mama spunea mereu că păstrezi un bărbat dacă ai grijă de burta lui.

Hiriam înghiţi cu greutate. Cuvântul "burtă" îi trezise în minte nişte imagini care n-aveau nicio legătură cu mâncarea.

- Mamele nu înţeleg totdeauna ce vor bărbaţii.

- Cum adică?

Bărbatul îşi drese glasul înainte de a răspunde:

- Mai bine să vorbim despre picnic. As putea să-ţi cumpăr cosul.

Fiecare femeie din parohie pregătea un cos de picnic pe care i-l cumpăra un bărbat. Banii obţinuţi în felul ăsta treceau în contul bisericii prezbiteriene. Cumpărătorul avea în schimb dreptul să dejuneze cu cea de la care cumpărase.

- As fi încântată, domnule Livingstone, sopti Valerie. Dar ce părere ar avea doamna Livingstone?

- E vorba despre o cauză nobilă, copila mea, o linişti interlocutorul. De altfel, Abigail nu s-a simţit bine în ultimul timp si n-o să participe la picnic.

- Ah! Si dumneata esti gata să te sacrifici ca să reprezinţi familia. Ce gest frumos!

- E datoria mea de prezbiterian.

- Câtă generozitate!

- Consideră că sunt întru totul la dispoziţia dumitale, draga mea.

- Domnule Livingstone, esti un gentleman si asta mă face să-ţi spun ceva ce mi s-a întâmplat recent. Fără îndoială, ai putea să-mi dai un sfat înţelept. De fapt, nu stiu cui să mă adresez. Lăsă ochii în jos înainte de a continua. Mă gândesc că o să fie teribil de stânjenitor. (Isi ridică bărbia făcând eforturi să nu-i tremure buzele.) Dar a fost si teribil de înspăimântător.

- Ce s-a întâmplat, copila mea? interveni el imediat. Dacă
pot să te ajut cumva.

- Ei bine, domnule. mergeam pe lângă grajdurile din Syracuza, când mi-a apărut un indian în faţă. Parcă a ieşit din pământ. Deci, a apărut în faţa mea şi. şi m-a acostat. Mi-a pus mâna aici.

Glasul i se frânse în clipa în care arătă sânul pe care fusese atinsă. Livingstone se înroşi ca racul.

- O să-l spânzurăm! L-ai recunoaşte?

- Mă tem că nu. Totul s-a întâmplat atât de repede. Vreau să spun. am ţipat şi el a dispărut. Am fugit imediat şi eu, şi nu m-am oprit decât în

camera mea.

- Tatăl tău trebuie să vadă despre cine a fost vorba şi o să se facă dreptate!

“Mountain Daily” era unul din multele ziare care prevesteau "soluţia finală" în relaţiile cu indienii.

- Oh, nu, vă rog! N-am îndrăznit să-i spun tatei despre incidentul ăsta. El nu e de acord ca indienii să fie lăsaţi să iasă din rezervaţii.

- Şi are dreptate. Sălbatici nemernici! exclamă Livingstone, palid de furie. Trebuie pedepsit. Spânzurat! Dacă n-o să le dăm o lecţie usturătoare, jigodiile astea or să continue să atace femei albe nevinovate!

- Ah, dar n-aş vrea să fac public scandalul ăsta! Te rog, Hiriam.

Auzindu-şi numele rostit de buzele cărnoase ale femeii, îi
ieşiră ochii din cap.

- M-aş simţi foarte stânjenită dacă s-ar afla în oraş. Te rog. a atins sânii mei, Hiriam.

Se întrerupse, lăsând fraza să plutească între ei.

- Nelegiuitul trebuie să plătească, mormăi bărbatul. Trebuie să le dăm o lecţie să se înveţe minte!

- Te rog, Hiriam, trebuie să-mi promiţi că n-o să

publici povestea asta. In ochi îi apăru o lacrimă nevinovată. Imi. pare rău că ţi-am spus. dar dumneata erai singurul căruia puteam să mă adresez.

Işi şterse lacrima cu degetul ca un copil mic, înainte de a-şi umezi buzele.

- Te rog.

Livingstone era impresionat de atâta nevinovăţie.

- Fireşte, Valerie. Nu-ţi face griji dacă vrei să nu se afle nimic.Ii întinse batista lui. Sunt la dispoziţia ta, draga mea.

- Eşti atât de înţelegător, murmură ştergându-se la ochi.

După câteva clipe, începu să zâmbească.

- Mă simt mult mai bine acum, după ce am vorbit cu cineva. E atât de dezgustător. Şi dumneata, care eşti aşa de amabil! Cred că multe femei vin să-ţi plângă pe umăr.

- Niciuna nu e aşa de fermecătoare ca tine, draga mea, răspunse galant, numărând deja zilele care mai rămâneau până la picnic. Consideră-mă apărătorul tău în toate.

Saliva deja doar gândindu-se la ce avea să urmeze: s-o aducă pe miss Stewart în patul lui şi să-i smulgă secretul unui indian care urma să fie spânzurat.

- Ce amabil eşti! replică ea adresându-i un zâmbet fermecător. Şi sunt nerăbdătoare să împart cu dumneata coşul de picnic.

- Aş vrea să fim deja acolo, draga mea.

Femeia îi acceptă mâna, lăsându-se condusă până la uşa principală a imobilului. Intorcându-se să-l mai salute o dată, se asigură că îl cucerise deja.

Mai târziu, după-amiază, la un pahar cu sherry, Valerie şi tatăl ei comparau rezultatele demersurilor pe care le făcuseră.

- Hiriam Livingstone e la picioarele mele, râse ea în hohote. Să-l fi văzut, tată, îi curgeau balele. Şi nu numai din cauza mea, ci şi la gândul că avea să spânzure un indian.

Duncan ridică paharul în sănătatea fetei lui. Planul complicat pe care-l pusese ea la punct, nu i se părea aşa de uşor realizabil. Acum, parcă avea în faţa ochilor mii de indieni precum Hazard.

- Te felicit. Deci, e de partea noastră.

- Mai mult decât atât. E gata chiar să preia iniţiativa. Vroia deja să publice un editorial despre sărmanele femei albe violate de sălbatici. A trebuit să-l implor să n-o facă, pentru a-mi păstra reputaţia. Dar.

- Dar?

- Dar aş putea, în condiţii extreme- ca de

exemplu un viol bestial comis de doi indieni- să fiu convinsă să las deoparte stânjeneala personală, în interesul tuturor, ca să nu se mai întâmple asemenea lucruri odioase. Iar Hiriam ar fi acolo, în avanposturi, conducând mulţimea pentru linşare!

Tatăl îşi înălţă sprâncenele.

- Ne spunem deja pe numele mic, tată.

- Nu-i decât un bătrân vicios.

- Dar un vicios util. Ura lui faţă de indieni o să ne folosească mai mult decât am sperat.

- Fata mea, să nu crezi că Trey o să fie atât de ascultător, spuse Duncan, gânditor.

- Tată, de problema asta mă ocup eu. Ştiu exact cum să mă port cu dragul de Trey. Nu-ţi face nicio grijă pentru el. Mai bine spune-mi cum a fost dejunul cu judecătorul Clancy. A fost la fel de benefic ca întrevederea mea cu Livingstone?

- Din fericire pentru noi, Joe îi detestă pe indieni în general, şi mai cu seamă pe Hazard. Băiatul lui Clancy a pierdut o slujbă foarte profitabilă din cauza lui. Dar asta nu e tot: Hazard a câştigat mai multe procese împotriva lui.

- Atunci, ar fi gata să lanseze o acuzaţie dac-ar fi nevoie?

Duncan se bătu pe haină, în dreptul buzunarului interior.

- A făcut mai mult de atât. Mi-a dat două mandate de arestare în alb. In cazul în care cei doi bărbaţi la care te gândeşti or să se ascundă în munţi. O să găsim alţi doi.

- Ingenios. ca un ordin semnat de preşedinte.

- Dacă vrei să spui aşa. dar este totuşi un mic inconvenient: n-o să-i putem ţine închişi la nesfârşit.

- De ce crezi că nu am putea? Doi indieni în închisoare pentru un viol? Glumeşti?

Femeia schiţă un zâmbet sadic: nu mai avea nevoie să-i aducă aminte că şapte indieni fuseseră linşaţi luna trecută la Musselshell, fără niciun proces.

- Se pare, continuă ea, că suntem într-o postură extrem de favorabilă.

- Să zicem că nu prea rea, o corectă tatăl.

Dacă era mai puţin încrezător decât fiica, era pentru că-l înfruntase deja pe Hazard. Şi ca să fie sincer, se temea pentru viaţa lui. In tinereţe, Hazard avusese reputaţia de a fi violent.

- Nu prea rea? Tată, suntem într-o situaţie ideală. N-ai decât să vorbeşti cu Hazard.

- Tocmai asta e riscant.

Deodată, parcă-l văzu pe Hazard cu pistolul la tâmpla lui.

- Tată, tată. nu e niciun risc.

- E un ucigaş, Valerie, replică tatăl cu un glas sumbru. Să nu uiţi asta niciodată.

Pentru Trey şi Virginie, cele câteva zile care urmară fură idilice. Incet-încet el îşi recupera forţele şi-şi consacra cu bucurie toată energia ca s-o facă fericită.

Intr-o dimineaţă, când se trezi, Virginie descoperi camera plină cu forsiţia, parfumate ca primăvara, flori mici şi galbene ca soarele, care-i aduseră aminte de casa de la Chantilly. Ii apărură lacrimi în ochi şi se întoarse spre bărbatul splendid care o privea tandru.

- Ti-ai adus aminte, murmură ea.

- Iţi plac?

- Ah, da.

Ar fi vrut să-i vorbească despre mama ei, căreia îi plăceau la fel de mult florile astea, despre plimbările pe care le făceau împreună.

- Mai sunt şi în camera de alături.

- Mulţumesc.

Era un gest extravagant, dar nimeni nu-i mai oferise vreodată un asemenea lux. Niciodată.

- Cred că cele din baie nu vor întârzia să înflorească, o tachină el.

Si, ca un copilaş, cum se simţea în dimineaţa aceea, sări din pat şi o tuli în încăperea alăturată. Când se întoarse, îl găsi trântit leneş în pat.

- Sunt minunate! exclamă ea.

- La fel ca tine.

- Cum ai făcut? întrebă, mirată să vadă florile astea în mijlocul iernii.

- Un vagon închis, tone de rumeguş şi un tren rapid, răspunse cel întrebat. Pentru ca mica mea sălbatică să fie fericită.

- Mă răsfeţi.

- Asta şi vreau.

Cu toate instrucţiunile pe care Blaze i le dăduse lui Mabel, aceasta nu avu deloc timp să-i retuşeze rochiile. Trey o prefera pe Virginie dezbrăcată. Bineînţeles că servitorii bârfeau pe seama celor doi, care nu ieşeau niciodată din cameră şi cereau doar să li se aducă din când în când mâncare. Blue şi Fox îi însoţiseră pe părinţii convalescentului la Helena, astfel încât amanţii erau singuri în paradisul lor.

Un bilet de la Blaze îi informă că cei plecaţi aveau să revină în weekend. In felul ăsta, joi, Mabel fu chemată să retuşeze câteva rochii pentru Virginie. Tolănit într-un fotoliu, nonşalant şi amuzat, Trey asista la probe. Virginie se străduia să rămână nemişcată în timp ce Mabel forfotea în jurul ei, prinzându-i materialul cu ace. Blaze avusese prezenţa de spirit să trimită mai multe rochii noi pe măsura Virginiei. Erau suficiente doar

câteva retuşuri.

Slavă Domnului, Trey se abţinea să facă vreun comentariu, dar îi făcea mereu cu ochiul Virginiei, imediat ce Mabel îi întorcea spatele. Făcu numai un comentariu când Virginie încercă o rochie de caşmir cu un guler " a la Peter Pan". Părul lung îi atârna liber pe spate.

- Parc-ai avea treisprezece ani. sau cam aşa ceva, comentă bărbatul, privirea oprindu-i-se pe materialul întins pe sânii opulenţi. Mabel, vrei să te duci să aduci cameea mamei? Aş vrea să văd cum se potriveşte la rochia asta.

- Parcă eşti întruchiparea inocenţei. o şcolăriţă.

După două zile de retuşuri, şcolăriţa era pregătită pentru
întâlnirea cu lumea. Petrecuseră o săptămână ca în paradis.

A doua zi după-amiază, casa începu să se umple de invitaţi. Trey coborî la cină, îmbrăcat cu nişte pantaloni negri şi o cămaşă confortabilă de mătase neagră. Virginie îl însoţea, îmbrăcată cu faimoasa rochie de culoarea smaraldului, perfect retuşată.

Se aşezaseră unul lângă celălalt, dar fără să se atingă. Simţurile lor exaltate în această săptămână de extaz, se trezeau la fiecare privire pe care o schimbau. Cu puţin efort, zâmbeau, stăteau de

vorbă şi răspundeau întrebărilor de care nu le păsa deloc. Toţi se minunau de rapida însănătoşire a lui Trey şi Virginie trebui să primească laudele tuturor. Nu cunoştea pe niciuna dintre aceste persoane şi nu ştia din ce cauză se aflau aici. In timpul mesei, conversaţia fu în cea mai mare măsură pe teme de politică.

Se simţi uşurată când îl auzi pe Trey plângându-se de oboseală pe la ora zece. Blue şi Fox îl conduseră până pe fotoliul lui de la etaj. Precauţie inutilă, de vreme ce mergea deja fără probleme, dar Blaze vroia să-l scutească de orice efort suplimentar. Ea, fireşte, nu-i ştia resursele nebănuite: era în stare să facă dragoste câteva ore în fiecare zi, şi să urce scara n-ar fi fost nicio problemă pentru el. Dar, nevrând să dea asemenea explicaţii, Trey se conformă spuselor ei.

Pe Virginie o cuprinse o gelozie cumplită. Cele trei tinere care-şi însoţeau părinţii în weekend nu încetaseră nicio clipă să-i facă avansuri impertinente lui Trey. Virginie fiind prezentată ca infirmiera convalescentului şi zvonurile cunoscute de toată lumea că ar avea o reputaţie îndoielnică, cele trei o considerau ca pe o cantitate neglijabilă. Toată seara, vorbiseră ca şi cum ea n-ar fi fost acolo şi, chiar dacă Hazard şi Blaze se arătaseră foarte binevoitori cu ea, dând astfel exemplu

invitaţilor, scorpiile nu dădură nicio importanţă avertismentelor părinţilor lor.

- Cu asemenea înţepate îţi petreci timpul? izbucni Virginie imediat după ce uşa se închise în urma lui Blue şi a lui Fox.

- Nu le lua în seamă, răspunse Trey neglijent, descheindu-şi cămaşa. Femei ca Arabella, Lucy şi Fanny nici nu merită să le iei în consideraţie.

- Au fost de-a dreptul necioplite!

- Adevărat? reacţionă cu surprindere Trey. Imi pare rău, nici nu le-am remarcat.

- Nu le-ai remarcat?! izbucni Virginie. Fir-ar ale naibii, n-am mai văzut asemenea snoabe!

- Sunt tinere, bogate şi răsfăţate. Pentru ele, e ceva firesc.

Toate tinerele bogate şi răsfăţate pe care le cunoştea se purtau aşa, numai că Trey nu ştia nimic despre trecutul Virginiei.

- Firesc! E firesc să fie necioplite? Te întâlneşti frecvent cu asemenea femei?

- Cum adică. " mă întâlnesc frecvent"? întrebă el prudent.

Işi dădea seama că Virginie era furioasă şi nu prea înţelegea din ce cauză.

- Vreau să spun: ieşi cu ele la plimbare, le duci la bal, la operă?

Trey se linişti când auzi această continuare.

Obişnuia " să se întâlnească frecvent" într-un mod mult mai senzual şi mai intim cu aceste persoane, şi n-avea de gând să mărturisească acest lucru.

- întâmplător, răspunse vag.

- Cum poţi să le suporţi?

- Nu-i uşor deloc, răspunse lăsând cămaşa să cadă jos şi desfăcându-şi braţele. Vino aici, draga mea, uită de ele. n-au minte deloc.

Uşurată să audă aşa ceva, Virginie se apropie.

- Adevărat? întrebă totuşi, nu deplin convinsă.

- Pe cuvânt de onoare. Nu-mi plac deloc.

- In orice caz, tu le placi, mormăi cuibărindu-se la pieptul lui.

Dintr-o dată, se simţi foarte singură după întâlnirea cu o sumedenie de necunoscuţi, în casa asta splendidă. îşi aduse aminte de cabana jalnică în care o aşteptau fraţii ei. Acum,
Trey scăpase, nu mai era niciun pericol, dar încă nu trecuseră cele trei săptămâni. Era obligată să respecte angajamentul pe care-l făcuse, dar trebuia să recunoască, datorită lui Trey, această "obligaţie" era o adevărată încântare.

- N-are nicio importanţă, hai să ne vedem de treaba noastră.

Fură lăsaţi în pace până a doua zi la ora ceaiului. Trebuiră să se prezinte în salonul în care Blaze oferea ceai şi băuturi tari domnilor.

Bineînţeles că se discuta politică.

- Trey, ce părere ai despre şansele lui Carlyle de a fi ales pe postul de procuror general?

Blaze îi veni imediat în ajutor Virginiei şi, după un compliment la adresa rochiei care-i punea în valoare ochii verzi, o luă de braţ şi o duse la grupul femeilor care erau aşezate să bea în tihnă un ceai. Politicoasă, Virginie se supuse şi bău o cană de ceai ascultând discuţiile referitoare la ultimele capricii ale modei. Uneori, Blaze încerca s-o facă să participe la discuţie, dar cele trei tinere nici n-o luau în seamă. Mamele lor, conştiente de importanţa familiei Braddock-Black în comunitatea lor, făcură ceva eforturi, vădit ipocrite, să stea de vorbă cu Virginie.

Gândindu-se să-şi elibereze infirmiera din această situaţie penibilă, Trey anunţă după vreo jumătate de oră că trebuia să-şi ia doctoriile. In felul ăsta, spera să poată
dispărea împreună cu Virginie, dar Owen Farrel interveni:

- Fir-ar să fie, las-o să-ţi aducă doctoriile aici. O să ne apucăm de un biliard şi n-o să te obosească dacă te uiţi la noi!

- Am să aştept, spuse Trey, gândindu-se că avea să dispară cu Virginie, încă de la începutul partidei.

- Nu fi caraghios, băiete, ai nevoie de medicamente. Hei, domnişoară! ţipă Owen să-l audă toată lumea.

Trey trase o înjurătură în barbă. Toate femeile întoarseră capetele spre ei şi Owen îşi agită paharul cu whisky în direcţia Virginiei.

- Hei, îngeraşule, Trey al nostru are nevoie de doctorii. Nu vrei să te duci să i le aduci?

După două pahare cu băutură, Owen devenea parcă un tren în plină viteză, şi paharul cu care o desemnă pe Virginie era al patrulea. Negăsind nicio soluţie, Trey înălţă din umeri şi-i zâmbi resemnat Virginiei. Aceasta se hotărî să profite de ocazie ca să dispară câteva clipe.

- Mă duc să le pregătesc chiar eu, anunţă, uşurată că putea să scape pentru o clipă de discuţiile din jurul ei. Mă întorc imediat, adăugă zâmbitoare, fără să lase cuiva timp să protesteze.

Stătu în cameră mai mult decât trebuia, deloc dornică să le întâlnească din nou pe femeile în compania cărora fusese. Când consideră că trecuse destul timp, puse o doctorie într-un pahar cu apă şi, trăgând adânc aer în piept, ieşi din cameră. dar îngheţă imediat când auzi vocea şi hohotul de râs care urmă.

- Sşt, Arrabella! ai pute fi auzită.

- Vezi-ţi de treabă, Fanny. Bărbaţii joacă biliard

şi mamele noastre sunt la a treia ceaşcă de ceai cu înţepata de Blaze.

- Cerule, Arrabella! se auzi un al treilea glas, eşti nesimţită.

Prin eliminare, Virginie îşi dădu seama că era Lucy.

- Tu vorbeşti, Lucy Roberts? Tocmai tu, care ne-ai scos din salon fără nicio explicaţie ca să-ţi admirăm noua rochie? Parcă n-am şti ce ai în minte!

- Ei şi? Si tu vrei să-l vezi.

- Cine va intra prima în sala de biliard? întrebă Fanny, tropăind. Dacă mă vede, tata o să se îmbolnăvească.

- Am eu grijă de asta, ce naiba. Voi, fricoaselor, n-aveţi decât să veniţi după mine.

- Poate o să ne spună ceva, mormăi Lucy. Parc-ar avea ochi numai pentru infirmiera lui.

Rostise ultimele cuvinte ca pe o insultă.

- Toată lumea ştie că Trey are în permanenţă un harem în jurul lui. La ce te aşteptai? A plătit cincizeci de mii de dolari şi bineînţeles că acum se ocupă de ea.

- Atunci, nu crezi că e ceva serios, nu? O priveşte.

hm. ca pe altceva.

- Nu spune asta, interveni Fanny cu glas timid.

Am venit aici şi săptămâna trecută şi am văzut cum o privea. Mama a spus că o asemenea privire ar putea face să fiarbă toate cazanele cu mâncare din Montana!

- Maică-ta n-a văzut niciodată cum se uită Trey la femei. Toată lumea ştie ce ochi are. Trey nu se gândeşte decât să profite la maximum de cei cincizeci de mii de dolari pe care i-a plătit pentru ea, atâta tot.

- Aşa spune şi tata, fu de acord Lucy.

- Nu-i aşa, insistă Fanny cu încăpăţânare. Dacă l-aţi fi văzut cum a privit-o.

- Taci din gură, proasto. Când o să creşti, o să-ţi dai seama că aşa se uită toţi bărbaţii la femeile cu care vor să se culce. Acum, vii cu noi sau preferi să-ţi pui în continuare întrebări despre viitorul unei prostituate?

- Dacă aţi termina să vă certaţi pentru Trey, am putea în sfârşit să mergem să-l vedem. N-are niciun rost să vă gândiţi la ce-o să-i spuneţi. Toată lumea ştie că singurul lucru pe care-l aşteaptă de la o femeie este să-i spună da.

- Dacă bineînţeles a remarcat-o.

- Am să-i sar de gât! exclamă Fanny.

- N-ai fi prima. Se spune că e în stare de nişte performanţe uimitoare. De asta stau atâtea femei la uşa lui.

- O să am un copil cu el, atunci se va însura cu mine şi
vom trăi fericiţi, visă Fanny cu voce tare.

- Intreab-o pe Charlotte Tangen sau pe Louisa sau pe Mae sau pe toate cele care s-au măritat foarte repede în ultimii ani. Au fost plătite să facă asta, ca să nu-l vâre pe Trey într-o situaţie penibilă.

Arabellei puţin îi păsa cum stăteau lucrurile în realitate. Vroia în primul rând s-o demoralizeze pe Fanny.

- Nu se poate! reacţionă aceasta.

- Doamne, ce naivă eşti, Fanny ! Nu este bărbatul care să se însoare.

- Atunci, dacă eşti aşa deşteaptă, cum vrei să faci? Alergi după el de ani de zile.

- Tata a propus o afacere comercială la momentul potrivit. Căsătoria noastră ar fi profitabilă pentru toată lumea. Ştii bine cum se întâmplă aşa ceva. Asta n-are nimic în comun cu dragostea, drăguţă. E vorba despre bani. Şi tata e aproape la fel de bogat ca tatăl lui Trey.

- Până atunci, spuse Lucy sarcastic, eu mă duc în sala de biliard.

Virginie era împietrită. Ceea ce abia auzise nu era o descoperire stupefiantă; nu era decât o confirmare a ceea ce refuzase să accepte până

atunci. Bineînţeles, fusese de la început conştientă de ce avea să urmeze. Pentru el, nu era decât un joc cu care era obişnuit. nu un miracol de dragoste şi de pasiune.

Primul impuls fu acela de a pleca imediat, dar raţiunea o făcu să mai zăbovească puţin. Incercă să facă socoteala câte zile mai rămâneau ca să respecte înţelegerea pe care o făcuseră. Cinci? Şase? Mai puţin? Dacă pleca acum, ce avea să se întâmple? O să fie urmărită? De către cine, şi ca să-i facă ce?

Işi aduse aminte de scrupulele pentru banii pe care-i luase şi pentru care nu respectase înţelegerea, pe urmă îşi aminti de oferta lui Hazard: îi propusese mult mai mult decât atât. Şi banii ăştia nu i-ar fi stricat. Odată hotărâtă, îi fu mai uşor să intre în sala de jocuri. Trey îşi bău băutura întăritoare, făcându-i poznaş cu ochiul.

- Trebuie să meargă, nu? murmură el.

Tânăra femeie îi răspunse cu un zâmbet forţat dar, în hărmălaia generală şi după o săptămână de trăit ca în paradis, nu era niciun motiv să aibă vreo îndoială. Virginie îşi jucă conştiincios rolul, prietenoasă când se vorbea cu ea şi chiar spirituală în compania celor trei tinere femei. Era un lucru pe care Trey îl privi satisfăcut.

Duminica se desfăşură cu o încetineală

dezgustătoare. Masa de prânz şi ceaiul fură o adevărată tortură. Se simţi în sfârşit uşurată când îi văzu pe invitaţi, apoi pe Hazard şi Blaze plecând la Helena. O uşurare amestecată cu nelinişte, pentru că acum era singură cu el. Nu putea să se mai ascundă în spatele cuiva. La cină, îşi dădu pe faţă nervozitatea răspunzând unei întrebări nevinovate referitoare la un fel de mâncare, cu un şuvoi de cuvinte incoerente. Trey ridică ochii şi o contemplă peste măsuţa instalată lângă şemineul din camera lui.

- E ceva nelalocul lui?

- Nu, răspunse prea repede cea întrebată.

Imediat, o privi cu mai multă atenţie.

- Eşti sigură? o întrebă grav. Nu trebuie să te laşi influenţată de cei care au fost astăzi aici. Iţi cer scuze pentru prostia femeilor ăstora. Zâmbi. De trei ori. Dacă n-ar fi fost sesiunea parlamentară, şi rana asta, n-ar fi venit nicidecum pe aici. Spune-mi că înţelegi.

- Oh, înţeleg cât se poate de bine! Nici nu mă mai gândeam la ele. Sincer, nu. Te asigur că totul e bine. Cred c-am băut prea mult vin. Nu sunt obişnuită. Vorbesc prea mult, când beau. Crezi că va ninge noaptea asta?

Trey răspunse politicos, chiar dacă această schimbare bruscă a discuţiei îl puse pe gânduri. Işi

spuse că trebuia să fi fost un weekend prea lung. Dar, când o luă în braţe mai târziu, înainte să adoarmă, nu-i văzu lacrimile care-i curgeau pe obraz.

Capitolul 1

Virginie aşteptă miezul nopţii ca să se dea tiptil jos din pat. Pregătirile erau simple: după ce-şi puse pe ea vechile haine, nu mai avea de luat decât sacoşele. Mergând pe scara de serviciu, ieşi pe uşa de la bucătărie.

Frigul o lovi ca un zid de gheaţă când ieşi în pridvor. Era senin, o lună plină şi temperatura, bine sub zero grade. Din fericire, nu bătea vântul. Nevrând să atragă atenţia aprinzând o lanternă, rămase mult timp în întuneric ca să-şi obişnuiască ochii. Clover fu încântat s-o revadă, frecându-şi nările de ea în timp ce-şi agăţa sacoşele pe spatele calului. Virginie şovăi înainte de a se urca pe un alt cal. Nu-l fura, ci doar îl împrumuta. Dacă vroia să care proviziile pentru iarnă, avea nevoie de un cal de povară.

După zece minute, scoase cu grijă cei doi cai din grajd şi, mai mult decât precaută, merse pe jos aproape un kilometru înainte să se hotărască să urce pe Clover. Merse pe rând pe jos şi călare, ca să nu-i îngheţe picioarele.

Dimineaţă, ajunse la magazinul lui Cresswell. Era cel mai apropiat pentru fermierii care aleseseră să se aşeze prin locurile astea pitoreşti. Cabana lor era destul de departe, şi Virginie nu avusese ocazia să-şi însoţească tatăl decât până

aici, dar îi arătase cum să ajungă şi avea de gând să cumpere tot ce era nevoie pentru acasă: făină, zahăr, cafea, ceai, cartofi şi lapte la cutie. Şi încălţăminte pentru copii, cât şi haine. Mai vroia să ia şi cadourile de care nu avuseseră parte la sărbătoarea Crăciunului.

Era încă întuneric când îl trezi pe Cresswell, bătându-i la uşă. El îi puse câteva întrebări tinerei necunoscute îmbrăcate ca un bărbat, care plătea cu aur şi care călătorise toată noaptea. Dar Virginie evită să-i răspundă, iar Ed Cresswell locuia în acest colţ îndepărtat de lume de suficient timp ca să-şi dea seama că nu mai avea rost să insiste.

Marfa cumpărată fu încărcată cu grijă pe cai, în doi baloţi bine strânşi de şei. Virginie porni spre nord-est. Ed Cresswell o urmări cu privirea până când dispăru dincolo de pinii de pe marginea râului. Când îşi dădu seama că ieşise din raza vizuală a negustorului, Virginie trase brusc de frâul lui Clover şi porni spre nord-vest, în direcţia văii unde locuia.

In vreme ce Virginie părăsea magazinul lui Cresswell, Trey înjura şi dădea ordine celor din jur în timp ce îmbrăca o cămaşă groasă de lână. Avea două perechi de ciorapi, mocasini care-i ajungeau până la genunchi şi se pregătea să-şi ia în spate haina din piele de bivol. Stârnise panică în toată

casa. Când, stând în pat, întinsese mâna şi n-o găsise pe Virginie, răcnise de trezise pe toată lumea. Doar cei mai temerari avuseseră curajul să urce la etaj ca să vadă despre ce era vorba.

Nu fusese nevoie decât de două-trei întrebări şi să facă o inspecţie rapidă la grajd ca să-şi dea seama ce se întâmplase. Nimeni nu îndrăzni să-i spună că nu era suficient de refăcut fizic ca să înceapă o asemenea cursă periculoasă prin munţi, în plină iarnă, dar aveau de gând să sune la Helena imediat după plecare ca să-l întrebe pe Hazard ce trebuia să facă.

Peste zece minute, Trey era călare, cu pistoalele la brâu şi puşca aşezată la îndemână lângă şa, cu o sclipire primejdioasă în ochi. Virginie avea un avans de câteva ore, însă urmele din zăpadă scânteiau în lumina soarelui ca o cărare luminoasă.

Nu vroia să-l însoţească nimeni. Vroia să fie singur când avea s-o întâlnească. Era furios la culme. Plecase de lângă el, dar avea s-o întâlnească din nou! Nu vroia nici un martor la această întâlnire. La ora unu şi jumătate, ajunsese la Cresswell, după ce-l silise pe Rally să facă o cursă infernală. Avu grijă ca animalul să fie hrănit în timp ce stătea de vorbă cu negustorul. Află la ce oră venise Virginie, ce cumpărase. Trey îi dădu

bani lui Cresswell pentru răspunsurile pe care le primise, fără să dea nicio explicaţie. Pistoalele de la brâu şi furia din glasul călătorului, tăiară prăvăliaşului cheful de orice întrebare.

Lui Trey nu-i trebuiră decât zece minute ca să descopere că schimbase direcţia de mers şi să facă şi el la fel.

Ajunsă la Elbow Pass, Virginie se mai uită o dată să vadă dacă păpuşa Genevievei nu se spărsese în pachetul mic agăţat de şa. Un zâmbet îi lumină chipul îngheţat. Copiii aveau să fie cât se poate de bucuroşi de cadourile pe care le aducea. La opt ani, Genevieve nu avusese niciodată o păpuşă adevărată. Virginie îşi aduse aminte de propria colecţie de păpuşi de porţelan pe care trebuise s-o abandoneze când familia părăsise castelul.

Tatăl îi fusese condamnat la închisoare pentru că-l omorâse pe băiatul lui Rocheford. Plecaseră numai cu strictul necesar: toţi banii pe care putuseră să-i adune în atât de puţin timp, câteva lucruri împachetate în grabă, bijuteriile mamei. Toate lucrurile astea dispăruseră după cinci ani de la fugă. In primii doi ani, stătuseră la Montreal până când aflaseră că emisarii ducelui de Rocheford veniseră după ei. Atunci plecaseră spre vest, spre lumea nouă şi necunoscută în care un

om putea să se ascundă pentru totdeauna. Trecuseră frontiera Montanei şi, din puţinul pe care-l mai aveau, cumpăraseră în munţi cabana asta, acum doi ani. Locul era splendid, maiestuos, dar niciunul dintre ei nu ştia să lucreze pământul, nu se pricepea deloc cum decurgea treaba la un ranch. Si, cu toate eforturile lui, tatăl nu avusese niciodată deprinderile necesare.

Cu aurul din sacoşe, acum avea cu ce să cumpere caii de care aveau nevoie ca să muncească pământul la primăvară.

- Mulţumesc, Trey, murmură în aerul glacial al dimineţii. Pentru tot, adăugă cu emoţie.

Pe urmă, lăsând la o parte amintirile plăcute, dădu pinteni calului. Aruncă o privire spre norii care se adunau spre vest. Cu puţin noroc, putea să ajungă înainte de a se înnopta.

O văzuseră de îndată ce apăruse pe creasta muntelui. Pentru că Guy, la fel de meticulos ca tatăl lui, stabilise să înceapă să stea de gardă pe rând, de două zile. Toată cabana se umplu de strigăte de bucurie şi cele două ferestre care dădeau spre vale se umplură cu feţe mici, radioase. Sora lor mai mare se întorsese. Numai Guy ieşi s-o întâmpine. Purta ghetele mari ale tatălui său; era singura pereche pe care o mai aveau acum. Iată de ce ceilalţi se adunară în grup

în pridvor, urlând:

- S-a întors Virginie! S-a întors Virginie!

Cu lacrimi în ochi- cu toate că n-a vrut niciodată să recunoască- Guy puse mâna pe frâul lui Clover. Emilie şi Genevieve ţipau şi dansau în vreme ce micul Eduard se agăţa de fustele Emiliei şi mormăia vesel:

- Vi'ginie! Vi'ginie!

Alertate de izbucnirea generală, găinile începură să cotcodăcească. Virginie răsuflă uşurată când le auzi. Mai aveau de mâncare. Le spusese să le taie doar dacă nu mai aveau ce mânca. Descălecând, îl strânse tare în braţe pe Guy înainte de a se duce în pridvor ca să le sărute pe Emilie şi pe Genevieve. Aceasta din urmă începu să plângă cu lacrimi fierbinţi:

- Nu ne-ai uitat.

Virginie îi cuprinse feţişoara în mâini.

- Oh, draga mea, nu v-aş uita niciodată. O să am mereu grijă de voi. Uite, v-am adus cadouri.

I se mulţumi cu zâmbete radioase şi se aplecă să-l ia pe Eduard în braţe. Si ea plângea când puştiul bătea din palme şi-i ţipa în ureche:

- Cadou! Am şi eu cadou!

Atunci, pentru prima dată de când îl părăsise pe Trey, Virginie îşi dădu seama că făcuse bine ce făcuse. Copiii aveau nevoie de ea: sora cea mare

care avea grijă de ei, îi certa, dar îi iubea. Aveau nevoie de mâncarea pe care le-o adusese. Inchise ochii, legănându-şi în braţe frăţiorul. La revedere, Trey, îşi spuse în sinea ei. Nu mi-a fost uşor, după toată bucuria de care am avut parte. Un sărut zgomotos o trezi la realitate şi deschise ochii.

- Am cadouri! strigă nou-venita, declanşând un şuvoi de ţipete.

Găinile, parcă nevrând să rămână mai prejos, începură să cotcodăcească şi mai tare.

- Nu mai fac ouă, îi spuse Guy cu o expresie sumbră,
mereu îngrijorat de puţinele lor provizii.

- Lasă-le în pace, replică Virginie, bine dispusă. Nu mai are nicio importanţă. Am adus destule provizii.

Deodată, se lăsă tăcerea asupra micului grup. Să mănânce, doar să mănânce, ăsta devenise lucrul cel mai important pentru aceşti copii. Virginie se întoarse spre Guy.

- Să dăm jos de pe cai ce-am adus. Emilie, pune masa şi scoate candelabrul mamei!

Acest candelabru de argint, ultima amintire a unor vremuri trecute, era singurul obiect de valoare pe care nu-l vânduseră. Rămăsese o relicvă, un simbol al zilelor bune pe care sperau să le trăiască din nou. Numai micul Eduard era prea

tânăr ca să-şi aducă aminte de castelul Chantilly.

Virginie duse sacoşele în cabană şi le ascunse sub pat, înainte de a-l ajuta pe Guy să descarce restul. Pe urmă, acesta duse caii în grajd, ca să le dea să mănânce. Virginie desfăcu proviziile pe care le adusese. Copiii o ajutară să aşeze cutiile şi pachetele pe etajere. După aceea, mâncară într-o hărmălaie veselă, fiecare încercând să-i povestească surorii mai mari cum petrecuseră săptămânile cât lipsise.

- Guy se consideră şef, se plânse Genevieve, care se grăbi să ceară imediat compot de mere.

Virginie îi zâmbi surioarei de opt ani, al cărei păr negru semăna mult cu cel al tatălui lor.

- Ia cât vrei. Mai sunt şi portocale pentru desert şi.

ciocolată.

- Ciocolată?! exclamară toţi, stupefiaţi.

- E o cutie cu panglică roşie.

- Arată-mi-o, ceru imediat Emilie care, cu părul ei blond, semăna cel mai mult cu Virginie.

- Aţi mâncat destul?

Mai târziu, se aşezară în cerc, ca să-şi primească fiecare cadoul. Virginie adusese încălţăminte pentru toţi, paltoane noi şi mănuşi de care aveau neapărat nevoie. Işi şterse repede o lacrimă care-i apăruse în ochi auzindu-le strigătele

încântate. Pe urmă, veni rândul cadourilor deosedite: pentru Eduard, un clovn ale cărui braţe şi picioare se mişcau, o păpuşă cu păr adevărat pentru Genevieve, o oglindă, un pieptene şi o perie de argint pentru Emilie. Guy nu-şi putu stăpâni lacrimile deschizând pachetul în care se găsea un pistol. Colecţia de arme a tatălui lor fusese abandonată la Chantilly şi nu mai aveau decât o puşcă, lucru care era obligatoriu dacă locuiai în vest.

- Mânerul este gravat, murmură el atingându-l cu degetele.

- Trebuie să-mi promiţi c-o să fii atent, îi ceru Virginie fratelui, care n-avea decât şaisprezece ani.

- Stiu să trag, se mulţumi el să răspundă.

Guy crescuse mult în ultimul an şi acum era mai înalt decât Virginie. Venise timpul, îşi spuse în sinea ei, realizând brusc asemănarea cu tatăl lor, să se gândească să se întoarcă în Franţa şi să-l repună în drepturi pe Guy, ca să reintre în posesia bunurilor familiei.

Din moment ce tatăl murise, nu mai exista ameninţarea cu închisoarea. Dac-ar fi avut bani, i-ar fi adunat pe toţi după moartea părinţilor. Cu aurul din sacoşe, acum putea să se gândească la aşa ceva. Sau poate era mai bine să mai aştepte câţiva ani, să-l lase pe Guy să devină bărbat, în

această vale liniştită.

- Mă strâng, Virginie.

Nu suporta încălţămintea şi Virginie zâmbi când îşi văzu fratele mai mic care alergase toată viaţa cu picioarele goale, spunându-şi că ar fi făcut mai bine dacă i-ar fi luat nişte mocasini. Ideea de mocasini o făcu să se gândească la un bărbat cu părul negru şi lung. Se întoarse imediat spre Emilie.

- Mai e ciocolată?

Mult mai târziu, când cei mai mici se instalară confortabil în paturi, strângându-şi cadourile în braţe, Guy şi Virginie se aşezară în faţa şemineului. Băiatul trecuse ultima oară pe la animale, ca să fie sigur că aveau apă şi mâncare pentru noapte.

- O să fie frig, spuse el. Cerul e senin, plin de stele. Sunt cel puţin minus douăzeci de grade. Si mâine o să fie şi mai rău.

***

Dacă n-ar fi fost aşa de senin, Trey n-ar fi putut să găsească urmele de pe zăpadă. Nu-şi luase nicio măsură de prevedere, în afară de trecerea pe la Cresswell. Nu putea să piardă urma. Era frig şi nu bătea vântul. Trey nu vroia să recunoască, dar era epuizat. Ranchiuna era mai puternică decât oboseala. Fugise în miez de noapte, ca o hoaţă. De bună seamă, avea un motiv întemeiat să facă aşa

ceva, dar de ce nu-i spusese? Iar se repeta povestea: nu putea să aibă încredere într-o femeie care se vindea într-o casă de plăceri uşoare. imposibil să aibă încredere în ea. imposibil.

Rally se împiedică şi Trey trase o înjurătură. Era nervos la culme când ajunse pe culmea muntelui. Atunci, văzu luminile de la cabana din vale. Rally alunecă când îl trase violent de frâu.

- Asta e, mormăi călăreţul, mijindu-şi ochii.

Nu avea nicio îndoială; găsise ce căuta. Işi mângâie armăsarul între urechi ca să-şi ceară scuze pentru gestul brutal.

- Am găsit-o!

Ca un războinic la pândă, supraveghe îndelung locuinţa,
ca să vadă dacă nu era vorba despre nişte bărbaţi înarmaţi. Scoţându-şi pistoalele de la brâu, verifică butoiaşele. Se asigură de asemenea că puşca era încărcată.

Guy abia o întrebase pe Virginie cum făcuse rost de bani. Era o întrebare pe care vrusese de o sută de ori să i-o pună până acum de când se întorsese şi, văzând că nu le dădea nicio explicaţie, îşi spusese că era mai bine să nu insiste. Chiar dacă îşi pregătise îndelung răspunsul în timpul călătoriei, Virginie îl examină cu atenţie înainte de a-i răspunde.

- Vroiam să mă angajez la Helena ca să câştig nişte bani, răspunse, minţind pe jumătate, când un bărbat a fost rănit. A fost împuşcat. Din întâmplare, am fost acolo şi am putut să-i salvez viaţa. Are o familie foarte bogată şi mi-au dat aurul ăsta în semn de mulţumire.

- Cum s-a întâmplat? A fost un duel?

Guy era încă la vârsta când certurile care se terminau cu focuri de revolver îi fascinau pe băieţi.

- A fost împuşcat pe la spate, răspunse Virginie.

- Ce mârşăvie! izbucni Guy, revoltat. Sper că l-au prins
pe nemernic şi l-au spânzurat, nu?

- Nu încă, Guy, dar au să-l prindă mâine-poimâine.

- Cum poţi să fii atât de sigură? Dacă a fugit, nu-l vor mai prinde niciodată.

Virginie se gândi la discuţia dintre Blue, Fox, Hazard şi Trey, pe care o surprinsese într-o dimineaţă. Hotărâseră să lase justiţia să facă dreptate pe căile legale contra lui Jake Poltrain şi căzuseră de acord asupra unui lucru: dacă justiţia albilor se va dovedi ineficientă, vor rezolva problema în felul lor, la momentul potrivit. Cu siguranţă, Jake Poltrain avea să plătească. Dorinţa lor de răzbunare o şocase pe Virginie mai puţin decât siguranţa liniştită cu care o decretaseră. In

cele din urmă, Hazard declarase cât se poate de calm:

- Nu cred în justiţia personală, aşa că vom lăsa o şansă legii să acţioneze, doar trăim într-o ţară civilizată. Dar dacă tribunalul nu-l condamnă pe Poltrain la spânzurătoare.

Nu terminase fraza, dar concluzia era limpede.

- Tatăl acestei familii e indian, explică Virginie fratelui ei. Si ştiu să urmărească o pistă.

- Indieni! exclamă Guy, încântat. Crezi că-l vor scalpa?

- Nu ştiu mare lucru despre indieni- şi tu încă şi mai puţin în afară de zvonurile care mai circulă. De atâţia ani, nu ne-au dat bătaie de cap. De fapt, cred că niciun indian nu l-ar lua pe Clover.

- Si celălalt cal pe care l-ai adus? întrebă Guy, aţâţat. E un ponei indian? Il ai de la familia asta?

- Am să-l duc înapoi. Aveam nevoie de el ca să transport proviziile.

- Când o să-l duci înapoi, pot să merg şi eu cu tine?

Da, ar fi fost frumos să se întoarcă acolo în primăvară, ca
să le mulţumească. L-ar vedea din nou pe Trey. Dar se terminase, nu se va mai întoarce niciodată. De bună seamă că Trey o va uita, dacă n-o făcuse deja, în braţele alteia.

- Nu ştiu, răspunse până la urmă, dându-şi seama că fratele îi aştepta răspunsul. Cred că n-am să-l mai duc înapoi.

- Logodnicul tău a dispărut, spuse Duncan Stewart turnându-şi un pahar mare cu whisky.

Bău o înghiţitură zdravănă înainte de a se întoarce spre fata lui, care era întinsă pe sofaua cenuşie. Ea aşeză liniştit ceaşca de ceai pe masă după care îşi privi tatăl.

- Toată lumea vorbeşte în oraş.

- Si asta nu te deranjează?

- Nu e nicio grabă.

- Si dacă crapă de frig acolo, sus, pe munte? De-abia şi-a revenit după ce-a fost rănit.

- Tată, îţi faci griji de pomană. E pe jumătate indian. Stie să supravieţuiască. " în mijlocul naturii".

- Se zice că o caută pe femeia aia.

- Se mai zice că ea s-a vândut la Lily. Chiar crezi că ar vrea să se însoare cu o o târfă? Eu, nu. Nu este din lumea lui, tată. Fiind bărbat, ar trebui să înţelegi.

El încuviinţă clătinând din cap şi tuşi să-şi dreagă glasul, întrebându-se cum putea fata lui să fie atât de cinică.

- In orice caz, au plecat după ea. Vor s-o aducă înapoi.

- Si au s-o aducă, spuse liniştit Valerie. Bine, ce-ai zice de o discuţie cu Hazard? Să zicem, săptămâna viitoare? Trebuie să-i lăsăm timp pentru a se obişnui cu propunerea noastră. Va face cercetări, bineînţeles, împreună cu Gray Eagle şi Buffalo Hunter.

- Dacă Hazard n-ar fi atât de legat de clanul lui, planul tău n-ar avea nicio şansă de izbândă.

- Dacă Hazard n-ar fi atât de legat de clanul lui, am fi găsit altceva, nu? Dar este. Ăsta-i esenţialul. Si aş şti foarte bine să joc rolul virginei batjocorite, în faţa Curţii. Stii bine la ce pedepse se pot aştepta indienii de pe aici. Săptămâna trecută au mai spânzurat încă patru la Musseshell. Pentru nişte vite, nu?

- Pentru nişte cai.

- Vezi cât ar fi de uşor, tată?

Tânăra ridică paharul de şampanie în direcţia bărbatului.

Mai întâi, pâlpâi flacăra lămpii cu petrol. Pe urmă, ajunse la ei un curent glacial. Virginie şi Guy se întoarseră în acelaşi timp. Un val de zăpadă năvăli în încăpere şi o sumedenie de fulgi ajunseră pe podea. Trey umplea intrarea, înalt, masiv, cu haina groasă din piele de bivol dându-i un aspect formidabil.

Venise. De ce oare încerca sentimentul bulversant că viaţa ei începea din nou? Fără să-şi

dea seama ce se întâmpla, Virginie se ridică să-l întâmpine. Bărbatul intră, împingând uşa în urmă cu un gest neglijent.

- Imi datorezi şase zile.

Virginie îşi simţea inima bătând gata să-i spargă pieptul.

- Cine e, Virginie? întrebă Guy, care se ridicase în picioare. Ce şase zile?

Trey îl privi pe băiat ca şi cum nu l-ar fi văzut până atunci, apoi privirea i se întoarse spre tânăra femeie.

- Trebuie să-i spun? ameninţă el cu blândeţe.

- Nu, se grăbi femeia să răspundă, implorându-l cu privirea. Guy, aş vrea să ţi-l prezint pe bărbatul despre care ţi-am vorbit.

Trey făcu ochii mari, neştiind ce să creadă.

- Bărbatul căruia i-am salvat viaţa, preciză ea cu glas mai hotărât.

- Cu o măiestrie de necrezut, interveni Trey.

- E bărbatul a cărui familie m-a răsplătit generos. Pentru că l-am salvat, adăugă cu emfază.

Trey zâmbi imediat. Deschise braţele cu un gest languros şi încuviinţă, teatral:

- Pentru că mi-a salvat trupul ăsta nenorocit.

Il fulgeră cu privirea. Obrăznicia lui depăşea orice limită.

- Guy, iată-l pe Trey Braddock-Black. Trey, el

este fratele meu, Guy.

Trey îi făcu cu ochiul Virginiei înainte de a pune mâna pe umărul băiatului.

- Incântat.

- Bună. bună. seara, domnule, spuse Guy care rămăsese cu gura căscată văzându-l pe bărbatul puternic cu două pistoale la centură. Eşti indian? întrebă stângaci.

Imediat se înroşi ca racul şi începu să mormăie nişte scuze.

- N-are niciun rost, Guy, i-o tăie Trey amuzat. Sunt obişnuit cu asta.

- Virginie spune că o să-l urmăreşti pe cel care te-a împuşcat pe la spate. O să-l spânzuri sau o să-l laşi să fie mâncat de furnicile roşii?

- Ideea cu furnicile îmi place, fu de acord Trey, cu un zâmbet ironic. Ai fi de acord să-mi dai o mână de ajutor dacă prind canalia?

Guy făcu ochii mari şi simţi că i se pune un nod în gât.

- Trey, ajunge! îi reproşă Virginie. Si tu, Guy, termină cu prostiile tale.

- Ce pistoale grozave ai. Mi le dai şi mie să le încerc?

- Nu acum! exclamă Virginie exasperată, înainte de a i se adresa din nou lui Trey. Ce vrei?

- Te roog! îl imploră Guy.

- Guy!

- Mai târziu, Guy, interveni calm Trey. O să mergem afară mai târziu. Te rog să ne scuzi o clipă, dar am ceva de vorbit cu sora ta.

- Bineînţeles, am să-ţi duc calul la adăpost în grajd.

- E acolo deja, dar ai putea să-i dai un pic de ovăz şi să-mi aduci pătura. De asemenea, aş mânca şi eu ceva, mai spuse nou-venitul.

- O să avem de mâncare imediat, nu-i aşa, Virginie? răspunse Guy. Sora mea o să pregătească ceva de mâncare în timp ce o să mă ocup de cal. Eu m-am ocupat cu mâncarea cât timp Virginie a fost plecată. M-am descurcat, dar bine că s-a întors. Ti-am arătat cizmele mele noi?

Virginie crezu c-o să moară de ruşine.

- Sunt sigură că pe domnul Braddock-Black nu-l interesează cizmele tale noi.

Prea târziu; Guy îşi suflecase deja pantalonii.

- Sunt foarte frumoase, spuse Trey, deodată şocat de faptul că pe el nu-l interesase niciodată că avea cizme noi.

- Inainte nu le aveam decât pe ale tatei, şi când toată lumea vroia să ple. Guy se întrerupse când văzu în sfârşit privirea duşmănoasă a surorii lui. Aş face mai bine să văd de cal, murmură înainte de a pleca.

- Vorbeşte prea mult, spuse Virginie ca să rupă tăcerea care se lăsase în încăpere.

Trey zâmbi.

- Ca toţi copiii. Ăsta e farmecul lor.

- Nu se mai consideră copil. Mi-e teamă că se crede deja adult, după.

- După moartea tatălui vostru?

- Da.

- Si mama? întrebă Trey, văzând o fotografie a celor doi soţi, înrămată deasupra şemineului.

- A murit la trei zile după tata.

- Când a fost asta?

- Astă-vară.

- Imi pare rău. De asta te-am găsit la Lily?

Ea clătină din cap şi spuse:

- Ăsta e motivul pentru care nu te-am lăsat să revii asupra înţelegerii noastre.

- N-aş fi făcut-o. Puteai să păstrezi banii.

- Nu eram sigură.

- Dacă tot vorbim despre asta, să vedem cum ai putea să te achiţi de datorie, cu Guy şi Eduard împreună cu noi?

Furia îi dispăruse acum, când o găsise.

- Nu uita de Emilie şi de Genevieve, replică ea ironic.

- Ah, da, bineînţeles. Imi aduc aminte că mi-ai spus că ai fraţi şi surori.

Nu era deloc obişnuit cu copiii.

- Sunt patru în total, explică Virginie, mai sigură pe ea acum, când era pe teritoriul ei, în universul ei. Cred că drumul pe care l-ai făcut până aici n-a fost decât o pierdere de timp.

Un fulger sclipi în ochii lui cenuşii.

- A fost cât pe ce să-mi omor calul venind aici; atunci, patru fraţi şi surori sau patruzeci. Işi deschise şuba imensă cu un gest brusc, fără să-şi termine fraza. E de-ajuns să găsim un. să facem o înţelegere.

- Doamne, ce grea e şuba ta, exclamă femeia. Eşti mai puternic decât credeam.

- Si tu eşti mai firavă, răspuse bărbatul cu blândeţe, punându-i mâinile pe şolduri. Dar ne potrivim, nu-i aşa, draga mea ?

Când apăruse în uşă, avusese inexplicabila senzaţie că viaţa ei o lua de la început. Acum, prezenţa lui fizică o excita.

- Sărută-mă, sălbatică mică. Asta n-o să facă zgomot.

O ridică de jos ca s-o sărute.

- Nu! protestă când o lăsă jos. N-ar fi trebuit să vii!

Dar cuvintele erau neputincioase să înlăture dorinţa care-i stăpânea deja.

- N-ar fi trebuit să mă părăseşti, spuse încet

bărbatul.

Cămaşa lui de un roşu-aprins era atât de moale la pipăit,
încât trebuia să fie de mătase sau de caşmir-amestecul cel mai potrivit împotriva frigului. Se simţea atât de săracă în comparaţie cu el. Contrastul existenţelor lor era enorm. Chiar veniturile de altădată ale contelui Jordan nu se comparau cu posibilităţile cu care era obişnuit Trey. Mai mult ca orice, siguranţa lui fundamentată pe acest imperiu era un obstacol în relaţia lor.

- Ba trebuia, răspunse Virginie îndepărtându-se, convinsă că nu va fi niciodată al ei. Tu n-ar fi trebuit să vii după mine.

- Ba trebuia, spuse la rândul lui, încet, cu o voce gravă.

Mocasinii îi alunecară pe podea în vreme ce parcurgea
distanţa care-i despărţea. Femeia se trezi deodată cu spatele sprijinit de perete. Mirosul lui îi mângâie nările când o prinse zdravăn de umeri. Se gândi că nu-i spusese niciodată nu. Dar era prea târziu, buzele li se întâlniră şi se simţi învinsă. Imediat, afară se auzi fluieratul lui Guy, care se întorcea. Virginie se eliberă repede din braţele lui. Era deja în bucătărie când fratele ei deschise uşa.

- Trey, cum îl cheamă pe calul tău? E splendid!

Trey îşi înghiţi saliva ca să-şi recapete glasul şi să-şi liniştească bătăile inimii.

- Rally. A câştigat toate cursele de la Helena la care a participat de când a împlinit un an. Ai putea să încerci să-l încaleci, mâine.

- Iupii! Bineînţeles! Unde vrei să pun pătura? Acum, o să tragem cu pistoalele?

Trey se mulţumi să răspundă:

- Ar fi mai bine dacă i-am da o mână de ajutor surorii tale la bucătărie. Am putea să exersăm cu pistoalele mâine. Cred că am să mai rămân, dacă n-ai nimic împotrivă.

- Dacă n-am nimic împotrivă! repetă Guy, uimit. Ai auzit, Virginie? Trey va rămâne! O să mă lase să trag cu pistoalele lui şi să-i călăresc armăsarul. Nemaipomenit, nu?

Tânăra femeie nici nu îndrăznise să se gândească la aşa ceva. Parcă ajunsese în paradis. Trey, zâmbind şi atingând-o, sărutând-o. Cel mai frumos bărbat din lume o dorea. Si asta avea să însemne iadul, pentru că nimic nu se schimbase în lumea reală. In lumea adevărată, nu mai era nevoie de ea. In lumea asta, Trey se juca de-a dragostea.

Răspunse, cu voce gravă:

- E nemaipomenit. Acum, ajută-mă să curăţ nişte cartofi.

- Bineînţeles! Bineînţeles, fu de acord Guy, bucuros nevoie mare. O să vezi că am devenit cel mai priceput curăţător de cartofi în lipsa ta!

Virginie refuză aparent cu acreală ajutorul lui Trey, în timp ce încerca să-şi regăsească sângele - rece. Prezenţa unui bărbat în casă îl încânta pe Guy şi nu vroia pentru nimic în lume să-i strice plăcerea. Trey nu insistă când i se refuză ajutorul. Aşteptă masa într-un fotoliu aşezat lângă şemineu şi după câteva minute adormi.

- Sşt, făcu Virginie spre Guy, care vorbea prea tare. Să-l lăsăm să doarmă.

Glasul îi era tandru. Stia bine ce efort făcuse s-o urmărească până aici şi cu câtă încăpăţânare îndurase frigul făcând un drum atât de lung, cu toate că sănătatea lui era precară. Era sigură că ţinea la ea mai mult decât la oricare dintre celelalte femei de la Lucy sau de la alte case de toleranţă! In duioşia acestui moment, nimic nu mai conta în afară de trupul care se odihnea în fotoliul mamei sale. Il lăsă să doarmă o oră. Când deschise ochii şi o găsi aplecată asupra lui, zâmbi, apoi îşi frecă ochii ca un copil.

- Sunt mulţumit că te-am găsit, murmură el, şi inima Virginiei începu să bată cu putere, gata să-i sară din piept.

La lumina lămpii cu petrol, masa fu cât se poate

de liniştită. Aveau impresia că erau singuri pe lume, izolaţi în munţi. Virginie îl observa pe Trey care mânca metodic ca de obicei şi radia de bucurie, la fel ca Guy, când făcea complimente mâncărurilor. Mâncă două porţii din fiecare.

In timp ce Trey dormise, îşi prevenise fratele să nu-l bată la cap pe invitatul lor; astfel că acesta se mulţumi doar cu vreo douăzeci de întrebări legate de indieni, scalpuri, şi sfânta răzbunare. Trey răspunse la toate grav şi sincer. Se hotărî să tragă la ţintă în dimineaţa următoare.

- Vântul rece cu zăpadă nu s-a potolit, anunţă Trey.

- Aşa crezi? întrebă Virginie, surprinsă. Cerul e atât de senin.

- După ce am văzut pe drum venind, o să ningă.

- Cu un pic de noroc, o să rămânem blocaţi!

- Tot ce se poate.

- Ah, nu! fu reacţia Virginiei. Am fost blocaţi de zăpadă două luni în prima iarnă pe care am petrecut-o aici.

Gândul de a petrece atâta timp cu Trey o tulbura.

- Nu-i chiar aşa de grav, de data asta, Virginie, îi atrase atenţia Guy. Ai adus destule provizii.

- Dar. tu nu poţi să rămâi aici atâta timp, spuse femeia înainte de a-şi da seama că era

nepoliticoasă. Vreau să spun că. familia ta se va îngrijora.

- Oh, nu mă deranjează deloc să rămân blocat cu voi! spuse Trey cu un zâmbet radios întipărit pe faţă. Si familia
ştie unde sunt.

Le spusese servitorilor unde se ducea. Si chiar dacă mama avea să fie îngrijorată, tatăl îl ştia în stare să se descurce singur.

- Ai auzit, Virginie? Ii e indiferent! triumfă Guy. Mă înveţi să trag cu un arc şi săgeţi? Si să le fac?

- O să facem o sumedenie de lucruri, răspunse calm cel întrebat. In primul rând, dacă începe furtuna, ne vor trebui nişte tălpigi ca să mergem pe zăpadă. Aveţi aşa ceva?

- Nu, răspunse Virginie, îngrijorată. Tata a încercat o dată să facă, dar.

- Ei bine, o să facem începând chiar de mâine şi, în felul ăsta, zăpada n-o să mai fie o problemă. N-o să mai fiţi blocaţi.

Era atât de amabil, atât de binevoitor. Iată de ce şederea lui risca să fie un dezastru pentru ea. Trebuia să stea de vorbă cu el, îşi spuse Virginie. Mai târziu, când Guy o să se culce.

Insă, sleit de oboseală, Trey adormi lângă foc chiar înaintea lui Guy. Fratele şi sora nu întârziară să se culce şi ei. Ea crezu că n-avea să reuşească

să adoarmă, dar era atât de epuizată de călătorie, de reîntâlnire şi de venirea neaşteptată a lui Trey.

Capitolul 8

Dimineaţă, Trey se trezi cam deşelat, dar odihnit. O văzu în partea cealaltă a încăperii pe Virginie, care mai punea nişte lemne în soba de fier din bucătărie.

- Bună dimineaţa, spuse încet.

Ea se întoarse şi zâmbi. Zâmbetul acesta îl făcu să-i bată inima mai repede. Impreunându-şi mâinile după ceafă, el se sprijini confortabil pe fotoliu.

- Unde-ai dormit?

- Acolo, răspunse ea arătând un pătuţ sub scară, deja strâns şi acoperit cu o cuvertură colorată.

Trey se întinse încet.

- La noapte, nu cred c-am să dorm în fotoliul ăsta.

- Ai putea să stai în pat cu Guy. Arătă peretele opus. E
patul părinţilor. E destul de mare pentru doi.

Dându-şi seama că Guy dormea încă într-un talmeş-balmeş de pături, Trey făcu remarca:

- S-ar zice că doarme buştean, nu?

Virginie se întoarse spre el. Imbrăcată în obişnuitele haine bărbăteşti, era la fel de proaspătă şi de atrăgătoare ca la prima lor întâlnire.

- Nu începe să-ţi faci iluzii, Trey.

- Prea târziu, draga mea.

Ochii lui cenuşii îi priveau atent formele trupului.

- Mai sunt încă patru persoane care trăiesc în cabana asta mică. Si toţi au ochii mari şi urechile ciulite. Să nu uiţi asta.

- Promit să fiu discret. Mi-ai lipsit atât de mult

- Aşa le spui tuturor femeilor, replică ea calm.

In răcoarea dimineţii, luase trei decizii: în primul rând, să nu se lase hipnotizată de frumuseţea şi farmecul acestui bărbat; al doilea, să încerce să păstreze distanţa şi al treilea, să-l trimită acasă cât se putea de repede.

- Niciodată, spuse el cu glas aspru. Tu eşti prima.

Se simţi cuprinsă de un fior şi toate planurile făcute cu grijă se evaporară. Ii trebuiră câteva clipe ca să-şi revină.

- Iartă-mă, dar nu-mi vine să cred, spuse femeia.

Ocolind masa de lemn şi scaunele, veni spre ea.

- De ce nu-ţi vine să crezi, draga mea? Am fost sincer.

Mi-ai lipsit.

Dar când vru s-o atingă, ea se îndepărtă imediat, punând din nou masa între ei. Trebuia să

fie tare. Mai fusese, şi trebuia să fie din nou; era sigură de acest lucru, pentru că la moartea părinţilor, ştiuse să facă faţă responsabilităţilor, astfel încât alese să-i dea lui Trey un răspuns neutru, care să nu-i trădeze sentimentele:

- Fii înţelegător, nu suntem singuri.

Insă emoţiile nu-i dădeau nici ei pace, pentru că se trezi adăugând fără să vrea:

- Si tu mi-ai lipsit.

- O să găsesc o modalitate ca să fim singuri, spuse Trey admirându-i o venă care-i pulsa pe gât. O să fim singuri.

- Nu, protestă ea înroşindu-se. Nu poţi.

- Oh ba da, murmură bărbatul cu blândeţe. Pot.

Răspunsul acesta avu acelaşi efect de parcă ar fi

dezbrăcat-o pe loc. Se cutremură. El schiţă un zâmbet ironic.

- Nu vrei să te ajut să pregăteşti micul dejun?

Lui Trey nu i se putu reproşa nimic în ziua aceea, chiar dacă ochii lui cenuşii nu pierdeau nicio ocazie să stăruie asupra sânilor ei, imediat ce copiii aveau altceva de făcut. In momentele acelea, Virginie era sigură că bătăile inimii i se auzeau până la Helena. Dar, altfel, totul fu perfect. Si asta din prima clipă în care copiii îl descoperiră pe acest necunoscut în casa lor. El anunţă că

aveau prăjituri la micul dejun, şi asta fu de-ajuns ca toată lumea să-l adore. Virginie nu-şi închipuise niciodată că ar fi putut să gătească ceva. Deşi nu-l văzuse ridicând măcar un deget la ranch, făcuse fără nicio ezitare nişte plăcintă cu mere. După ce copiii mâncară bunătăţi pe săturate, Trey le propuse să se îmbrace bine ca să se dea cu sania pe afară. In felul ăsta, deveni pentru toţi, băieţi şi fete, în acelaşi timp un model, un idol şi cel mai bun prieten.

- Copiii sper să accepte să rămân, îi spuse Virginiei ironic, în loc de rămas-bun.

Abia îl scosese pe ultimul afară şi se pregătea să-i urmeze.

- Vrei să-ţi arunc cu ceva în cap?

- Te-am refuzat eu vreodată, draga mea? spuse desfăcând braţele.

Dar reflexele lui erau ca de obicei excelente. Ceainicul Virginiei lovi uşa închisă.

Pare să se distreze la fel de mult ca ei, îşi spuse tânăra femeie privindu-i pe fereastră cum se zbânţuiau în zăpadă. Mai târziu, o convinseră să iasă şi ea afară să construiască un castel de zăpadă şi, chiar dacă echipa lui Trey pierdu întrecerea- le spuse lui Gay şi lui Eduard că un gentleman trebuia totdeauna să lase femeile să câştige. Spuse acest lucru şi Virginiei la ureche şi

primi un sărut din partea câştigătoarei. Sărutul acesta îi bulversă pe amândoi.

După-amiază, începură să facă tălpigi, ca să poată merge pe zăpadă. Trey se dovedi un artizan remarcabil. Mâinile lui cu degete lungi îndoiau şi modelau lemnul uscat, tăiau curelele de piele cu o uşurinţă formidabilă. Bineînţeles, trebuia să vină des în ajutor tovarăşilor lui mai neîndemânatici. Dar reuşi să-i facă să creadă că fiecare îşi făcuse el însuşi perechea de tălpigi.

Din când în când, privirea lui o întâlnea pe cea a Virginiei peste capetele copiilor şi îi zâmbea. Pe ea o străbătea de fiecare dată un fior, pentru că ştia ce însemna zâmbetul lui leneş.

Si când vântul începu să vâjâie la căderea serii, Trey anunţă:

- Iată furtuna care se anunţa de noaptea trecută.

Dimineaţă, vântul rece bătea în continuare pe munte şi oamenii clanului Trey, la o depărtare de şaizeci de kilometri, fură nevoiţi să se întoarcă. Furtuna ştersese urmele. Grupul pornit în urmărirea lui rămase blocat trei zile la Cresswell, aşteptând ca vremea să se îndrepte. Ninsese un metru de zăpadă în două zile şi, a treia zi, vântul de dezlănţuise.

Intrebându-l pe Cresswell, Blue aflase că

Virginie şi Trey trecuseră pe la el într-un interval de câteva ore, cu o zi înainte de furtună. Cunoscând dibăcia vărului său, Blue era sigur că o găsise. Acum, trebuia să pornească din nou la drum, ca să-i găsească. Fox se întoarse la ranch să aducă provizii şi cai odihniţi în timp ce Blue trecea pe la fermierii din vecinătatea lui Cresswell, ca să-şi dea seama de direcţia pe care o apucase Trey. Nimeni nu-l văzuse.

Jake Poltrain îşi petrecea aproape tot timpul la Palatul Plăcerilor lui Li Sing Koo, hrănindu-şi cu opiu visurile de răzbunare împotriva clanului Braddock-Black. In visurile lui ameţitoare, nu era învins niciodată. Izbândea mereu. De asta-l interesa drogul pe care-l folosea; avea nevoie de euforie şi sentimentul triumfului absolut pe care i-l dădea. In visele lui, nu dădea niciodată înapoi. In sfârşit, îl dobora pe Hazard Black. In realitate, lucrurile nu stăteau aşa. Astfel, când pusese bariere ca să-şi protejeze râul pe care-l considera al lui, blestematul Black venise împreună cu fiul şi armata personală. Descălecase chiar sub nasul lui şi rămăsese acolo, cu mâinile gata să apuce pistoalele, sperând să-l vadă făcând un gest nesocotit. Ştia bine că nimeni nu mânuia pistoalele mai repede decât el. Pe lângă asta, mai era şi băiatul, o aşchie ce nu sărise departe de trunchi, la

fel de neruşinat, la fel de sigur pe el şi despre care se spunea că era încă şi mai rapid.

- Ăsta e pământ absarokee, spusese Hazard. Nu poţi să pui bariere pe pământurile strămoşilor noştri. Toată lumea are dreptul să ajungă la apă.

Jake mai trase un fum din pipa cu opiu şi amărăciunea pe care o simţea dispăru numaidecât. După încă un fum, regăsi încântătorul sentiment de triumf.

Il omorâse cu sânge-rece pe bărbatul pe care-l plătise ca să-l împuşte pe Trey când se găsea la Lily. Când texanul venise la el să ia restul de bani, Trey era mort pe jumătate. Si el, dar nu ştia. Jake nu vroia să lase niciun martor. Pumnalul ascuns în mănuşă fusese o surpriză pentru criminalul venit din Texas, care era învăţat să nu aibă încredere în nimeni şi nimic. Trupul lui îngheţat fusese găsit după o săptămână, în apa unui râu.. Nimeni nu ştia cum îl cheamă, deşi câţiva angajaţi ai lui Poltrain, care petrecuseră cu el câteva nopţi, spuneau că îl chema Waco.

La o săptămână după plecarea lui Trey, Hazard si avocatul lui părăseau biroul şerifului din Helena.

- Nu sunt prea mari speranţe, spuse avocatul.

Şeriful îi prevenise că nu exista nicio dovadă directă împotriva lui Poltrain. Nimic destul de solid. Hazard bombănise şi şeriful se grăbise să adauge:

- Dar continuăm ancheta.

- Ai tot interesul, mormăise Hazard.

Pe scările Palatului de Justiţie, se opri să-şi încheie paltonul. De ce, se întrebă pentru a suta oară, ţinea să respecte legile în povestea asta? Un glonţ în capul lui Poltrain ar fi rezolvat definitiv problema.

- Ascult ordinele tale, iubito.

Blaze îi zâmbi când o sărută pe gât. Ridică ochii spre el, spunându-şi că era la fel de seducător cum fusese totdeauna. Ştia că sub hainele groase de iarnă, trupul lui era într-o formă excelentă. Şi cunoştea sclipirea asta din ochii lui.

- Ordinele mele, poate, însă numai pentru că ştiu să mă supun, îl luă în râs femeia.

Hazard îşi rezemă neglijent şoldul de biroul unde era aşezată.

- Şi tu eşti singura care o poţi face. El întoarse capul şi se uită la pendulă. Avem timp. înainte de cină?

Soţia îşi înălţă sprâncenele şi pufni în râs.

- Nu, doar dacă nu vrei să stabileşti un record, şi ştii că nu mi-a plăcut niciodată să fie foarte repede, spuse pe un ton lasciv. După ce scăpăm de politicieni, am să fiu încântată să-mi petrec toată noaptea împreună cu tine.

- Cu perdelele trase, ca să vedem stelele.

- Stelele noastre, ca la cabană.

In fiecare an, Blaze şi Hazard se întorceau în acea cabană mică, în inima munţilor, unde se născuse Trey în prima iarnă după ce se căsătoriseră. Stăteau acolo cât de mult se putea. Pentru ei, era un moment de linişte, departe de agitaţia lumii."Ce-ar fi dacă am rămâne aici pentru totdeauna?" întreba de fiecare dată Blaze când trebuia să se pregătească să plece. De fiecare dată, Hazard răspundea "da" şi o strângea în braţe. Era o minciună care-i încânta pe amândoi şi parcă erau doi copii care inventau o epopee minunată.

- N-aş vrea la cabană, dar ce-ai zice de ora zece?

- O să fie cea mai scurtă cină de la Helena, draga mea.

Hazard avea uneori tendinţa de a nu lua în seamă
convenienţele.

- Dragă, ştiu să fiu cuviincios. Ai timp până la zece şi jumătate ca să-i scoţi pe uşă. cu ajutorul meu, bineînţeles. Pe urmă, nu mai garantez nimic.

- Jon, eşti incorigibil, dar îmi plac asemenea bărbaţi.

- Ah, nu-mi place pluralul ăsta! Imi vine să strâng de gât câţiva indivizi.

- Cerule, te rog să nu omori pe nimeni. Cu tine alături, cum aş putea să mă uit la alt bărbat?

- Mă bucur că gândeşti aşa.

- In schimb, dacă te surprind vreodată uitându-te la altă femeie, te omor eu.

- Stiu că eşti pătimaşă şi nu-mi asum un asemenea risc.

Era radios.

Puţin după aceea, în timp ce se pregăteau pentru cină, fu anunţat Fox şi primit imediat.

- L-aţi găsit? întrebă Blaze, neliniştită.

Fox îi explică de ce întrerupseseră pentru moment căutările la Cresswell, discută cu Hazard problema întăririlor şi a proviziilor suplimentare, apoi îi părăsi ca să se odihnească; plecă în zorii zilei, să-l întâlnească pe Blue.

Blaze era evident mult mai neliniştită decât Hazard, care avea deplină încredere în Trey. Incercă s-o liniştească, dar nu reuşi. Mamele, îşi spuse singur, au tendinţa să nu ia în seamă unele amănunte în legătură cu băieţii lor. Trey stătuse retras toată săptămâna în dormitor, împreună cu Virginie şi asta însemna de bună seamă că era spre însănătoşire.

De aceea, Hazard nu era deloc îngrijorat pentru sănătatea băiatului său.

***

Cu elan şi vigoare, Trey îşi croia drum prin zăpadă până la şură. Era trecut de miezul nopţii şi luna scânteia după furtună. In cabană, toată lumea dormea adânc.

In ultimele zile, se înţelesese foarte bine cu copiii. Făcuseră tălpigi, arcuri şi săgeţi. Acum, împreună cu Guy, adusese în cabană multe găleţi cu zăpadă, reuşiseră să încălzească apa pe sobă şi copiii făcuseră baie. In timpul mesei de seară, toate chipurile curate adunate în jurul mesei ofereau o imagine idilică. Când Virginie îi murmurase "mulţumesc" înainte de a urca să-i culce pe cei mai mici la etaj, făcuse un efort să nu-i răspundă "mi-a făcut mare plăcere". Ar fi fost o ipocrizie din partea lui şi l-ar fi simţit. Suferea văzând că se distanţaseră. Era foarte diferită de Virginie cea spontană pe care o cunoscuse altădată, dar atribuia această atitudine stranie prezenţei copiilor.

Iată de ce, în mijlocul nopţii, dădea la o parte zăpada, ca să facă un drum până la şură. Vroia să stea de vorbă cu ea, între patru ochi. Făcuse deja un pat primitor în fân, cu două pături groase.

Era un vis, un vis încântător şi trândav, şi Virginie lăsă să-i scape un murmur de mulţumire. Fără să-şi dea seama, ridică bărbia ca să atingă buzele fremătătoare care se aplecau spre ea. El o

culcă delicat pe patul moale şi parfumat, îi scoase cămaşa de noapte şi o acoperi cu o plapumă de puf. Il privi când se dezbrăcă repede, scoţând la iveală trupul magnific.

- Trey. murmură tânăra femeie în întuneric.

Nu era glasul unei femei care vroia să-l evite. Devenise din nou făptura seducătoare pe care o întâlnise la Lily.

- Parcă sunt un puşti. Uite ce-mi faci. Zâmbi. E ceva nou. Nu trebuie să mai pleci de lângă mine.

- Vino, trebuie să-ţi fie frig, şopti ea.

Era iarnă şi era dezbrăcat. Puse mâna pe el şi văzu că avea pielea caldă şi se gândi: o să mă ardă.

- Ti-e frig, murmură el. Ti-e frică?

- Nu.

O apăsă uşor pe mână.

- Uitasem cât eşti de frumoasă. Dar. gata cu vorbele. Pari în cea mai bună formă.

- Nu ştii ce te-aşteaptă, replică femeia cu ochii mijiţi.

Glasul aspru al lui Trey răspunse:

- Nici tu nu ştii...

In noaptea aceea, singuri în şură, având ca martor doar luna, făcură dragiste mult timp, dragoste furioasă şi delicată în acelaşi timp.

Urmă o săptămână ca în poveşti. Copiii îl

adorau pe Trey şi parcă alcătuiau o familie. Virginie nu-şi închipuise niciodată că o să mai fie atât de fericită. Toţi cei pe care-i iubea erau alături de ea şi bucuria copiilor o încânta. Vorbeau despre zilele şi săptămânile care vor veni şi Virginie îndrăzni pentru prima oară să se gândească la o legătură îndelungată cu Trey. In fiecare noapte, în cuibul lor moale, îi spunea că o iubea şi în fiecare zi lucra la ranch, ajutându-l pe Guy să construiască şi să repare.

- La primăvară, spunea privind valea înzăpezită, o să aducem câţiva cai. să semănăm cum trebuie.

Inima Virginiei tresărea de bucurie. Vorbea despre viitor. despre viitorul lor.

- Si când o să vină primăvara, adăugă cu glas mângâietor strângând-o în braţe, am să-ţi arăt unde răsar primii ghiocei.

Când Virginie începu să aibă febră, n-o luă în seamă, crezând c-o să treacă de la sine. Dar seara ardea şi, când începu să vomite, Trey intră în panică. Dimineaţă, starea ei, în loc să se amelioreze, devenise şi mai proastă. Trey era speriat. In fiecare iarnă, se întâmpla să moară oameni de febră. Doctorul cel mai apropiat se afla la o depărtare de o sută de kilometri. Dacă starea Virginiei se înrăutăţea şi mai mult în următoarele

zile, poate va fi prea târziu.

Odată hotărârea luată, îi trezi pe copii în zori, în timp ce
Virginie dormea un somn neobişnuit. Le explică copiilor că trebuia să plece pe jos, cu tălpigi în picioare. Sora lor mai mare trebuia să ajungă la un doctor.

- Ne întoarcem la ranch, spuse bărbatul când bolnava, slăbită, începu să protesteze.

Era roşie la faţă, ochii îi scânteiau şi o frică teribilă, dăinuind încă din copilărie, se trezi în Trey. Si dacă nu se vindeca? Cu Virginie în spate, porni la drum prin zăpada afânată. Aveau de străbătut aproape şaizeci de kilometri până la cea mai apropiată locuinţă. De acolo, Trey putea să trimită pe cineva după ajutor. Drumul era greu de străbătut şi aveau nevoie să se oprească din când în când, să-şi mai tragă sufletul. După-amiază, opririle deveniră mai frecvente. Copiii încercau să păstreze ritmul, însă Trey trebuia să meargă din ce în ce mai încet. Il durea fiecare muşchi şi trebuia să facă eforturi supraomeneşti să continue.

Nu peste multă vreme, avea să înceapă să se întunece şi copiii erau deja epuizaţi. Genevieve nu avea decât opt ani şi, de o bună bucată de drum, Guy o susţinea, strângând din dinţi. Când fata începuse să plângă, fratele ei o redusese imediat

la tăcere.

- Virginie e bolnavă, spusese Guy, şi trebuie să mergem în continuare. Când n-o să mai poţi, am să te iau în spate.

Si lui Trey îi venea să plângă gândindu-se la drumul pe care-l mai aveau de străbătut. Dar n-ar fi folosit la nimic.

Copiii nu puteau să continue. Nu putea să-i lase singuri în pustietatea îngheţată. Virginie nu se mai trezise de la ora prânzului şi trebuia să se oprească şi să lase copiii să doarmă ca să plece dimineaţă devreme. rugându-se ca Virginie să mai trăiască încă.

- Continuăm până se înnoptează, anunţă bărbatul. Incă vreun sfert de oră. E bine aşa?

Ca răspuns, primi nişte zâmbete forţate şi un "da" epuizat din partea lui Guy.

Un pâlc de cedri, sumbru în lumina crepusculului, se ridica în faţa lor. Poate era locul în care va muri Virginie. Neputinţa îl făcea să-i vină să urle.

Blue şi cei şase însoţitori ai lui ajunseră la cedri înaintând cu greutate prin stratul gros de zăpadă moale. Văzând micul grup, Blue dădu pinteni poneiului său. Trey rămase înmărmurit. Era un Dumnezeu acolo, sus, care avea grijă de ei.

Inţelegând imediat prin ce trecuse vărul său,

Blue i-o luă pe Virginie din spate, însă când propuse să rămână acolo peste noapte, Trey refuză. Epuizat, cu glas aspru, el spuse:

- Rămâi cu copiii. Eu o duc pe Virginie la un doctor.

In starea în care se găsea, era greu de crezut că va putea face aşa ceva; o cărase în spate timp de zece ore! Astfel încât toată lumea îl însoţi, Virginie cuibărită în braţele lui Trey, copiii instalaţi în braţele celorlalţi. Trey vorbea fără întrerupere în timp ce o căra, dar ea nu-i răspundea. Toată ziua se simţise din ce în ce mai rău. Nu mâncase nimic, doar băuse un pic de apă. Ultima oară când îi răspunsese, fusese cu trei ore în urmă, când murmurase: "Lasă-mă să dorm."

Răspunsul îl îngrozise.

Ajunseră la ranchul Braddock-Black la două dimineaţa. Câţiva plecaseră înainte, ca să anunţe pe toată lumea. Casa era gata să-i primească.

Trey dădu instrucţiuni să se aibă grijă de copii, şi-l prezentă pe Guy, singurul care mai era treaz. Eduard, Emilie şi Genevieve dormeau, înfăşuraţi în blănuri, erau purtaţi în braţe de trei bărbaţi. Ii duseră în camera copiilor. Guy îl urmă pe Trey la etaj, unde se aflau mai mulţi doctori.

Hazard şi Blaze se întorseseră repede la ranch când auziseră vestea întoarcerii micului grup şi

aşteptau de la miezul nopţii.

Imediat ce Virginie fu aşezată într-un pat, înconjurată de doctorii şi infirmierele aduse de la Helena, Trey îl ajută pe Guy să se instaleze pentru noapte.

- Totul e bine acum, spuse. O să scape.

Sărmanul băiat era îngrozit la gândul de a-şi pierde sora şi Trey vroia să-l liniştească, deşi era şi el la fel de îngrozit. Era prea palidă, prea rigidă şi trebuia să facă apel la tot sângele-rece ca să nu apară îngrozit în faţa băiatului.

Prima lui reacţie fu să ia un doctor de braţ ca să-i ceară s-o vindece. A doua fusese să-i ameninţe pe ceilalţi doctori: "dacă moare, vă împuşc." Totuşi, nu-şi pierduse controlul şi nu spusese nimic, dar apropiaţii îl cunoşteau bine; îl simţiseră că era gata să explodeze. Blue fu cel care-i deturnă atenţia.

- Guy e epuizat. O să doarmă sus, Trey. Ar trebui să-l ajuţi să se bage-n pat.

Trey îi privise cu luare-aminte pe doctori, înainte de a spune:

- Mă întorc.

Pe urmă le întorsese spatele, ca să-l ducă pe Guy la culcare.

Doctorii avură grijă de ea toată noaptea, lui Trey netrecându-i prin minte să se culce. Rămase

tot timpul la căpătâiul Virginiei, susţinut de o sumedenie de căni cu cafea. Medicii se îndârjiră ceasuri întregi şi, cu pungi de gheaţă, reuşiră să facă să-i scadă febra. Trey nu-i scăpa din ochi, asemenea unui înger negru gata în fiecare clipă să lovească. Virginie primi în felul acesta îngrijirile cele mai atente şi, spre dimineaţă, starea i se îmbunătăţi. Febra scăzuse, respiraţia redevenise normală. Trey adormi pe scaunul lui, cu mâna pe cea a tinerei femei.

- Ce-o să facem? întrebă Blaze, cuibărită în braţele lui Hazard. E clar că Trey ţine la Virginie. Blue spune că i-a ameninţat pe doctori. Cum poate Duncan să fie sigur.

Se întrerupse, încurcată. Faptul că Valerie îl acuza pe Trey că era tatăl copilului, o tulbura atât de mult încât nici nu putea să se exprime.

- Nu contează dacă este sau nu, draga mea.

Hazard se dusese imediat în sat, să verifice celelalte afirmaţii ale lui Stewart: posibila acuzare de viol împotriva lui Gray Eagle şi lui Buffalo Hunter, dacă fiul lui refuza să se însoare cu Valerie. Cei doi bărbaţi avuseseră raporturi intime cu tânăra femeie, nu puteau să spună nu, dar nu o constrânseseră să facă asta. Ba dimpotrivă. Dar asta n-avea nicio importanţă şi Hazard ştia acest lucru. Dacă o femeie albă acuza un indian de viol,

nu mai era nicio şansă de scăpare. Bineînţeles, cei doi ar fi putut să dispară, însă Duncan şi Valerie se gândiseră şi la varianta asta. Deloc stânjenit, Duncan declarase că, în cazul ăsta, Valerie va acuza, pur şi simplu, alţi doi membri ai clanului.

- Nu te nelinişti, draga mea, o să găsim un mijloc să rezolvăm problema.

Dar glasului său îi lipsea siguranţa şi îşi dădea bine seama de acest lucru.

După o oră, Trey intră în cameră, bucuros ca un copil.

- Virginie a deschis ochii! Cred că ştie unde se află. I-am
spus de copii, că dorm toţi, şi a zâmbit.

Bărbatul radia literalmente de fericire.

- Bine, continuă el, mă duc să mă spăl şi să mă rad.

Le făcu semn cu mâna şi fugi la scară. Părinţii se priviră cu subînţeles.

- E vorba de dragoste sau nu mă pricep eu, spuse Hazard. Băiatul ăsta avea şi el nevoie de un doctor acum câteva ceasuri. Nu l-am mai văzut niciodată atât de epuizat. Si acum. Zâmbetul îi dispăru brusc. Cred că avem o problemă.

- Trebuie să faci ceva, Jon. N-o să accepte niciodată să facă ce spune Duncan. La fel a fost şi cu Carl. Iţi aduci aminte ce spunea Trey? N-a fost

primul sau singurul. Charlotte Tangen avea şi alţi amanţi. Copilul ar fi putut să fie al oricui. Vezi, o luăm de la început.

- Nu trebuie să mă convingi. Ştiu şi eu. Nu-ţi face griji. Am să fac tot posibilul.

- Vreau să fie fericit.

- Nu te mai frământa pentru asta, draga mea. Işi caută răbdător fericirea de câţiva ani.

Stia cât de mult însemna Trey pentru ea. Si el îşi iubea singurul fiu la fel de mult.

- Lasă-mă pe mine să mă ocup, reîncepu bărbatul tandru, sărutând-o. In primul rând, Virginie trebuie să se însănătoşească. Pe urmă, Trey se va putea ocupa de celelalte probleme. Pot să-l fac pe Stewart să aştepte câteva zile. Nimeni nu ştie că Trey s-a întors. Am să poruncesc ca vestea să mai rămână un secret câtva timp.

Hazard nu-şi făcea iluzii: într-o casă plină în care locuiau zeci de persoane, secretul nu putea rămâne ascuns prea mult timp.

Capitolul 9

Copiii se purtară ireproşabil în timpul micului dejun, după care toată lumea urcă s-o vadă pe Virginie care, deşi încă slăbită, se simţea mult mai bine. Nu mai avea febră şi putuse să mănânce puţină supă de pui, dar era foarte palidă şi părea încă şi mai firavă în patul imens al lui Trey. Părinţii acestuia erau încântaţi s-o revadă şi erau încântaţi de asemenea să-i cunoască familia. Impresionată de primirea care i se făcuse, Virginie reveni repede cu picioarele pe pământ atunci când Eduard începu să ridice în slăvi sistemul de instalaţii al casei. Incepu să râdă gâlgâit în timp ce Genevieve se enervă:

- Nu te mai copilări, Eduard!

Câteva minute mai târziu, una din cele trei infirmiere începu să tuşească că să-şi dreagă glasul, privind insistent orologiul. Blaze se oferi să-i însoţească pe copii în camera lor, în timp ce Hazard anunţă că acolo erau nişte jucării. Camera în care se aflau se goli în câteva clipe. Chiar Guy şi Emilie, care se considerau deja adulţi, fuseseră frapaţi de numărul de jucării aranjate cu grijă pe etajere. Trey le trimise pe infirmiere, făcându-le semn cu capul.

- Sper că nu te deranjează, spuse trăgând un

scaun lângă pat. Vroiam să fiu singur cu tine.

Virginie îi răspunse cu un zâmbet. O ţinea de mână ca şi cum ar fi fost un porţelan extrem de delicat.

- Să ştii că nu-mi rupi mâna. dacă mă ţii aşa.

El o prinse de încheietură.

- {tiu, draga mea, dar eram îngrijorat.

- Cred că ţi-am pricinuit o grămadă de necazuri. Dacă n-ai fi fabricat tălpigii ăia.

- Am fi găsit altceva.

- Am o datorie faţă de tine, recunoscu ea cu gravitate.

- Imi place să te aud vorbind aşa! Rareori eşti atât de ascultătoare.

- Trebuie să fie din cauza febrei.

Ochii verzi îi scânteiau veseli.

- Se poate, spuse Trey, din nou serios, dar sunt fericit că te simţi mai bine. Nu m-am simţit niciodată atât de neputincios. Nu ştiam ce să fac.

- Trebuia să fii prudent şi tu. Nu te-ai vindecat de multă vreme.

Barbatul ridică din umeri.

- Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată.

- Da. Aşa spuneam şi eu, şi uită-te la mine!

- Eşti la capătul puterilor: m-ai vegheat la căpătâi

zi şi noapte, şi pe urmă a fost drumul epuizant până la tine. A fost prea mult. Acum, nu mai trebuie decât să mănânci, să dormi şi să te odihneşti. Lasă-mă să mă ocup eu de copii. El zâmbi. Cred că ai remarcat că ne înţelegem destul de bine.

Trey cunoştea acum originile aristocratice ale Virginiei. Ii vorbise despre duelul tatălui său, despre fuga lor şi anii grei petrecuţi în Canada şi în Montana. Işi dădea seama că nu fusese niciodată atât de fericit. Era conştient de importanţa considerabilă pe care o avea acum Virginie în viaţa lui. Nu va putea uita niciodată ce simţise când crezuse că o va pierde.

- Te-ai gândit deja. începu el înainte de a se opri brusc dându-şi seama de ce vroia să spună.

Ceea ce evitase ani de zile să spună.

- Vreau să spun. O nouă pauză. Ne înţelegem bine. cât se poate de bine.

Avea o privire de om îndrăgostit până în vârful unghiilor.

- Da, încuviinţă Virginie ale cărei gânduri nu urmau chiar acelaşi curs - experienţa de viaţă pe care o trăia cu el
era atât de nouă, atât de senzuală.

- Ei bine, mă gândeam.

Se întrerupse. Femeia ar fi putut să uşureze lucrurile dar, dacă se înşela, ar fi ajuns amândoi într-o situaţie imposibilă.

- Chiar ai nevoie de un ajutor în relaţia cu copiii, spuse
el.

Of. se înşelase deci. Din fericire, nu-şi trădase sentimentele. Trey nu era pregătit să-i schimbe viaţa; nu era pentru el decât o aventură ca oricare alta. Vroia doar să-i ofere un sprijin material.

- Apreciez că vrei să mă ajuţi, replică politicos tânăra femeie.

- Nu asta vroiam să spun.

Ii dădu drumul la mână şi se ridică brusc. Traversând încăperea, se postă în faţa ferestrei ca să contemple peisajul înzăpezit.

- Apreciez tot ce-ai făcut pentru familia mea, repetă calm Virginie, dar nu trebuie să te simţi obligat. De îndată ce mă simt bine, o să ne întoarcem la noi acasă.

- Nu mă simt "obligat", replică el pe un ton rigid.

- Cu atât mai bine. Peste puţin timp am să fiu pe picioare. Nu vom abuza de ospitalitatea ta.

El se întoarse cu spatele la fereastră.

- Fir-ar să fie, nu sunt făcut pentru aşa ceva,

declară sec. Nici nu vroiam să mă gândesc.

Virginie nu vroia să audă mai mult. Orice-ar fi spus, ar fi suferit.

- Trey, chiar nu trebuie....

- N-are nicio legătură cu copiii, continuă fără s-o ia în seamă. Chiar îmi plac.

Deodată, păru să se trezească dintr-un vis interior şi văzu panica în ochii Virginiei. Imediat, se duse lângă ea.

- Te simţi bine? Vrei să chem doctorii? Ti-e cald?

- Mă simt bine. Sunt puţin obosită, atâta tot.

- O să am grijă de tine, promise Trey cu blândeţe, mângâindu-i o şuviţă de păr de pe umăr.

- Nu eşti obligat. Sincer vorbind, deja am abuzat destul de tine.

Se gândea la suma enormă pe care i-o dăduse, cum avusese grijă de copii, cum îi adusese pe toţi în siguranţă.

- Vreau să am grijă de tine.

- Pot să mă descurc singură, replică sec tânăra. Acum, dacă nu te deranjează, aş vrea să mă odihnesc.

"Si să plâng în hohote", adăugă în sinea ei.

- Vreau să-ţi pun o întrebare, continuă el fără să-i ia în seamă indispoziţia.

- Nu! Nu acum, mă doare capul.

- Vrei să te măriţi cu mine?

Da! fu reacţia imediată. în sinea ei.

- Ai luat febră de la mine? întrebă ea cu glas tare.

- Răspunde-mi, îi ceru Trey Bradock-Black, bogatul, frumosul şi puternicul Trey Braddock-Black. Răspunde...

O prinse de încheietură.

- Eşti sigur?

El şovăi o clipă înainte de a răspunde:

- Da.

Niciun cuvânt de dragoste, nimic în afara unei ezitări când rostise simpla confirmare.

- Mă iubeşti? îl întrebă atunci ea.

Trey o privi serios. In mintea lui nu mai exista niciun pic de îndoială.

- Te iubesc... Te iubesc enorm.

Virginie răspunse zâmbetului său radios.

- Nu vrei să ştii dacă te iubesc şi eu?

Nu se gândise nicio clipă la asta, obişnuit fiind ca toate femeile să-l adore. Dar nu era chiar atât de arogant şi-şi ceru scuze înainte de a o întreba:

- Da, vreau să ştiu dacă mă iubeşti.

- Te iubesc. mai mult decât pe Clover.

- Ce-şi poate dori mai mult un bărbat? Ii dădu

drumul brusc încheieturii. Mâine, e prea devreme, sau preferi o nuntă mare?

- Mereu eşti aşa de trufaş?

- Mă antrenez de ani de zile.

- E urgent?

- Nu, bineînţeles că nu.

"Da, este o urgenţă, îşi spuse în sinea lui. Da, mărită-te cu mine înainte să mă răzgândesc. E prima oară când fac asta. Jurasem să nu mă însor niciodată. Mărită-te cu mine mâine, înainte să încep să gândesc ca altădată."

-Atunci, mai aştept puţin. Vreau să stau bine pe picioare la căsătoria mea.

- Te înţeleg, spuse el cu glas surd. Vrei să le spun eu copiilor sau ai tu grijă de asta?

- Să-i anunţăm împreună. Or să înnebunească de bucurie.

- Nu vor fi singurii.

Spusese ultimele cuvinte cu o asemenea spontaneitate, cu o asemenea încântare, încât fu bulversată. Era clar că era sincer.

- Atunci, începu să recapituleze puţin nerăbdător, săptămâna viitoare ne căsătorim, eşti de acord? încheie bărbatul, diplomat.

Virginie schiţă un zâmbet.

- Săptămâna viitoare e perfect.

- Bine, spuse sărutând-o uşor pe vârful nasului. Mă duc să-i spun lui Mabel să urce ca să înceapă să-ţi facă rochia. Trebuie să se apuce de treabă imediat şi.

- Trey, îl întrerupse viitoarea mireasă, nu vreau o căsătorie mare. N-am nevoie de o rochie specială.

Vroia o ceremonie simplă, intimă, nu un spectacol mare.

- Ridicol. Eşti regina mea. Meriţi să fii îmbrăcată ca o regină. Diamante. sau safire? Avem o mină la Black Lode unde se găsesc cele mai frumoase safire din lume.

"Regina" îl privi drept în ochi.

- Trey, n-am nevoie de aşa ceva. N-am nevoie decât de tine.

Imediat, o prinse de umeri şi se aplecă astfel încât ochii lor să ajungă la acelaşi nivel.

- Virginie, iartă-mă. vom face cum vrei tu. Cât despre mine, deja m-ai. şi pentru totdeauna.

- Te iubesc, murmură ea, cu lacrimi în ochi.

Palmele lui îi cuprinseră tandru obrajii.

- Nu plânge. O să am grijă de tine. şi de copii. Eşti viaţa mea. Ii mângâie buzele cu un sărut uşor. Mai târziu, când o să te simţi mai bine, o să mă poţi

săruta şi tu, adăugă ironic.

- Am s-o fac, fii fără grijă!

Bărbatul luă deodată o expresie hotărâtă.

- Dacă vrei să-i redai lui Guy titlul, o să angajăm cei mai buni avocaţi din Franţa. Dacă preferi să rămânem la munte, o să construim o casă nouă, o să plantăm orhidee. Sau dacă vrei să mergem să trăim sub un palmier în Tahiti, o să mergem acolo. O să-ţi dau tot ce vrei.

Femeia nu răspunse imediat, pentru că era prea impresionată.

- Nu trebuie să-mi dai toate astea, murmură până la urmă, cu buzele tremurătoare.

- Vreau să-ţi dau totul. Vreau să-ţi dau toată fericirea din lume. Dar mai ales, te vreau pe tine.

- Aaa, da! răspunse ea cu impresia că i se deschideau porţile raiului. Dar dacă te iubesc, va trebui să mă iubeşti şi tu cel puţin la fel de mult.

Trey pufni în râs.

- Sunt gata să te iubesc până vor seca mările.

- Cu atât mai bine, spuse Virginie, pentru că sunt o femeie care vrea să i se arate că este iubită.

- Aşa ziceam şi eu. După ce te-am găsit la Lily, după ce era să-mi omor calul urmărindu-te pe munte, ştiu că nu eşti femeia care să aştepţi liniştită

întoarcerea soţului acasă.

- Exact!

- Sunt la ordinele tale, contesă, murmură Trey luând-o în braţe.

O bătaie în uşă le întrerupse momentul intim de tandreţe. Trey slăbi îmbrăţişarea.

- Pleacă de aici! strigă el.

- Tatăl vrea să-ţi vorbească, domnule.

Trey îşi înălţă sprâncenele. Era glasul lui Timms, majordomul. De ce era el? De obicei, nu se ocupa cu aşa ceva.

- Un ordin de la rege, spuse Trey ironic aşezând-o cu blândeţe pe Virginie pe perna lui.

- Nu te duce. Vreau să-ţi spun cât te iubesc, şopti mângâindu-l pe obraz.

- O să ai tot timpul s-o faci, după ce mă întorc, dragostea mea. Ii mângâie buzele cu un sărut. Stai pe loc.

Când Trey deschise uşa, îl văzu pe Timms aşteptându-l.

- E vorba despre vreo execuţie? întrebă trimiţând un ultim sărut în direcţia Virginiei.

- Nu ştiu nimic, domnule.

Hotărât lucru, era ceva nelalocul lui. Avu confirmarea când intră în bibliotecă şi constată că

mama lui plânsese.

- Nici nu se pune problema! izbucni Trey, furios. Nici vorbă despre aşa ceva!

Hazard îşi privi băiatul care se ridicase de pe fotoliu şi ajunsese lângă biroul lui, cu venele ieşite în evidenţă. Blaze îi lăsase singuri pe bărbaţi.

- Poţi să-i spui curvei ăsteia să-şi găsească alt fraier! Ba nu, mai bine i-o spun chiar eu.

- Ii ameninţă pe Gray Eagle şi pe Buffalo Hunter sau pe oricare alţi doi indieni absaroke. Duncan a fost foarte limpede în privinţa asta, declară Hazard disperat.

De două zile, încerca să găsească o soluţie acestei probleme, dar oricât le-ar fi oferit, cei doi Stewart ar fi cerut o sumă şi mai mare. Odată ce Valerie s-ar fi măritat cu Trey, ar fi pus mâna pe toată averea lui.

- Trebuie să existe o soluţie, ce naiba! Ea i-a atras!

- Este o femeie albă.

Trey începu să se plimbe cu paşi mari prin bibliotecă, gândindu-se la ultimele cuvinte ale tatălui său.

- Or să-i spânzure fără niciun proces, nu-i aşa?

- La fel ca pe indienii de la Musselshell.

- N-ar accepta bani?

- Am încercat deja.

-Jigodia dracului! Poartă în pântece copilul altuia, spuse Trey dispreţuitor.

- Eşti sigur?

Răspunsul nu conta absolut deloc pentru Hazard, care şi-ar fi susţinut băiatul în orice condiţii, dar era mai bine să ştie adevărul. Trey se opri şi făcu o strâmbătură.

- Ascultă, ştiu ce se vorbeşte despre mine în relaţiile cu femeile, dar îmi iau totdeauna măsurile de prevedere. {tiu mereu unde sunt, cu cine şi ce fac. N-am fost cu Valerie de vreo patru luni.

- In privinţa asta, sunt de acord cu tine.

Abătut, Trey se prăbuşi pe un scaun în faţa tatălui. In cele din urmă, ridică ochii spre el:

- Tocmai i-am cerut Virginiei să se mărite cu mine. Hazard avu imediat impresia că se sufocă. Trecu un timp
până să poată răspunde.

- Mâine, mă duc să mă întâlnesc cu judecătorii Henry şi Perpperell. Poate o să-i conving.

- M-ar mira să reuşeşti, replică Trey. Au pierdut mult în povestea cu calea ferată.

Cei doi investiseră bani serioşi în construcţia unei

căi ferate, care trebuia să traverseze teritoriul rezervaţiei. Hazard pusese problema în faţa unei instanţe superioare şi construcţia căii ferate fusese oprită.

- O să încercăm altceva.

- Jigodie nenorocită! mârâi Trey, ştiind că existau nişte limite între care puteau să încerce, şi că Valerie şi tatăl ei le cunoşteau.

Hazard lustrui nervos lemnul din care era făcut biroul, regretând că trebuia să-i pună fiului său următoarea întrebare. Oftă de două ori, îşi muşcă buzele, apoi întrebă cu o expresie scârbită:

- Dacă nu există o altă soluţie, o să te însori cu Valerie?

- Ştii răspunsul, spuse Trey cu aceeaşi expresie. Crescuse împreună cu Gray Eagle şi Buffalo Hunter. In copilărie, învăţaseră împreună să călărească şi să vâneze.
Sufleteşte, erau ca nişte fraţi şi nici nu se punea problema să-i lase de izbelişte.

- Cât timp ar trebui să stau însurat cu ea? întrebă, redevenind omul practic.

- Până se va naşte copilul. Nu mai mult.

- Si copilul?

- Imi închipui că familia Stewart o să negocieze drepturile de moştenire.

- Dacă Valerie n-o să accepte divorţul? Nimic nu e sigur.

- Nimic, în afară de faptul că Gray Eagle şi Buffalo Hunter or să fie spânzuraţi, dacă n-o iei de nevastă. Dar mai întâi o să încercăm cu judecătorii şi cu bani.

- Mă duc să vorbesc cu ea.

- N-are rost să încerci.

- Si dacă ea şi taică-său ar dispărea. nu de tot- deşi ar fi foarte tentant- ci pentru un lung voiaj în Europa?

- S-ar fi putut, altădată. Urmă o pauză prelungită. Ar fi mai bine să ne ocupăm de afacerea asta aşa cum fac albii, dar îţi promit că mariajul o să fie pentru o perioadă scurtă.

- Dacă divorţul n-o să se poată aranja prin bună înţelegere?

- Atunci, la fel ca Jake Poltrain, o să ne ocupăm de ei ca nişte indieni absaroke. Inţelege, continuă Hazard, că hotărârea asta îţi aparţine. Dar odată ce-ţi îndeplineşti treaba, îţi dau cuvântul meu de războinic că o să te scăpăm
de femeia pe care n-o vrei.

Tatăl lui nu-l silea să se însoare cu Valerie, dar onoarea cerea acest lucru. Erau în joc nişte vieţi.

- Inainte de a-i spune totul Virginiei, vreau s-o văd chiar eu pe Valerie. Mâine dimineaţă. Poate o să se răzgândească.

- Sper din toată inima, afirmă Hazard, fără să creadă.

Primirea Valeriei, a doua zi dimineaţă, când Trey pătrunse în salon, fu prietenoasă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Te-ai trezit devreme, spuse femeia cu glas mieros. Ai mâncat? Vrei o cafea? Vrei ceva?

Trey stătea rezemat de uşa pe care o închisese cu grijă în urmă.

- Aş vrea capul tău pe tavă, Valerie. Poţi să-mi faci plăcerea asta?

- Dragul meu, mereu ai avut un umor macabru. Vino lângă mine şi spune-mi ce s-a întâmplat? Se vede că ţi-ai revenit după micul incident de la Lily.

Sigură pe ea, nu-i luă în seamă expresia ameninţătoare.

Cărţile erau în mâna ei.

- Vino şi stai jos, repetă femeia bătând uşor cu palma pe cuvertura de damasc a sofalei.

Rochia ei, de culoarea piersicii, era şi mai

frumoasă pe ţesătura turcoaz. Avea dreptate; lăsa impresia că era goală. Din păcate, n-avea dispoziţia să aprecieze spectacolul acesta. Luă loc pe un scaun, în faţa ei.

- Cafea? îl întrebă din nou. Ceai? Sau poate ceva mai tare?

Era mieroasă ca o pisică. Bărbatului îi veni inima la loc: o sarcină de patru luni ar fi fost vizibilă.

- Nu, mulţumesc.

- Nimic?! Atunci, cărui fapt datorez această vizită matinală?

- A trecut mult timp, Valerie. Am venit să văd. ce mai faci.

- N-a trecut aşa mult timp, dragul meu, replică liniştită. Iţi aminteşti de luna noiembrie?

- Imi amintesc absolut tot. Imi amintesc în primul rând că nu s-a întâmplat nimic.

- Cum poţi fi atât de sigur? Ti-ai pierdut cunoştinţa.

- Am adormit. Nu-i acelaşi lucru. Imi aduc aminte perfect ce s-a întâmplat- sau mai bine zis ce nu s-a întâmplat. Si de atunci, nu te-am mai văzut, Valerie. Stii la fel de bine ca mine, că nu este copilul meu.

Femeii nu-i pieri zâmbetul de pe faţă pentru atâta lucru.

- E cuvântul tău împotriva cuvântului meu, nu-i aşa? Toată lumea îţi cunoaşte reputaţia. Cât despre mine, eu sunt, dimpotrivă, inocenta miss Stewart, care merge duminica la biserică, dragul meu.

Il privi de parcă ar fi fost întruchiparea inocenţei.

- Mai eşti şi cea care se culcă cu oricine. Buffalo Hunter, Gray Eagle şi câţi alţii? Indienii te excită, nu-i aşa? S-ar putea face o listă cu amanţii tăi, semnată de fiecare.

- Nimeni nu i-ar crede, replică liniştită. Sunt nişte piei roşii, care locuiesc în colibe mizerabile.

- Dar sunt destul de buni ca să te culci cu ei.

Femeia zâmbi.

- Nu sunt ca tine, dragul meu. Dar ştii asta, nu-i aşa?

- De ce eu, Valerie?

- Pentru că te iubesc şi vreau să mă mărit cu tine, Trey. E atât de simplu.

- Valerie, tu nici nu ştii ce înseamnă dragostea. Vrei doar să devii doamna Braddock-Brad.

- Care e diferenţa?

Trey făcu un efort să nu-i tragă o palmă.

- Cât vrei, Valerie? întrebă, abia stăpânindu-se. Cât vrei ca să găseşti un alt tată şi să-ţi petreci o vacanţă prelungită? Spune-mi preţul tău.

Fămeia adoptă o expresie jignită.

- Uneori eşti grosolan, Trey. Vorbeşi ca un negustor.

- Sunt încă destul de politicos ca să nu-ţi spun cuvintele pe care le-ai merita, Valerie. Nu vreau să mă însor cu tine.

- Dar eu vreau.

- Poţi să ai banii, fără să mă ai pe mine.

- Toţi banii? întrebă încet.

- Putregaiule, mormăi el, cu fălcile încleştate.

- ... Cu care făceai altădată partide uimitoare de dragoste, să nu uiţi asta.

- Dacă ştiam că preţul va fi căsătoria pe care mi-o ceri, nu te-aş fi atins niciodată.

- Viaţa a fost prea uşoară pentru tine, dragul meu. Ai avut mereu tot ce ţi-ai dorit. Il privi cu subînţeles. Aş vrea să văd şi eu cum e. O să-ţi fiu soţie.

- Ai un tupeu ceva de speriat, declară sumbru. Dar am să evit să ajungem în situaţia asta.

- Visează, dragul meu, visează. M-am gândit cu grijă la tot, şi nu peste mult timp, o să vezi că n-ai scăpare.

- Al cui e copilul? o întrebă deodată.

- Nu ţi-aş spune nici dac-aş şti. Oficial, e al tău,

fireşte.

- Nu se poate, mormăi Trey. Trebuie să fie un coşmar.

- Eşti cel mai bogat şi cel mai seducător bărbat din Montana, spuse Valerie, sigură pe ea. Eu sunt cea mai frumoasă femeie. E o unire perfectă.

Trey o contemplă şi nu văzu deloc frumuseţea la această
femeie, care se purta ca o hienă.

- Nu!

- Mi-ar plăcea ca ceremonia să aibă loc la Our Lady of the Hill. în, să zicem, trei săptămâni.

- Nici vorbă! izbucni Trey ridicându-se brusc.

Ştiuse tot timpul că era o femeie lipsită de scrupule, dar nici chiar aşa!

- Cu şampanie franţuzească.

Fură ultimele cuvinte pe care le auzi înainte de a trânti uşa budoarului. Nu mai fusese niciodată atât de furios.

Intâlnirea lui Hazard cu judecătorii nu se desfăşurase bine deloc. Chiar dacă nu mai erau atât de afectaţi de afacerea cu calea ferată, nu erau de acord să-şi asume un risc pentru un caz de "viol". De fapt, amândurora le părea rău că trebuise să respingă oferta generoasă a lui Hazard, dar dacă

Valerie făcea publică acuzaţia de viol, nicio hotărâre judecătorească n-ar fi putut să se opună unei răzbunări populare. Le părea rău, dar nu puteau să facă nimic.

Tatăl şi fiul luară împreună masa de prânz într-un salon privat de la Montana Club şi îşi împărtăşiră eşecurile.

- Era de aşteptat, recunoscu Trey, copleşit, înainte de a da peste cap un pahar cu whisky.

- Ar fi putut să se descurce împotriva oricărei alte acuzaţii, dar nu împotriva unui viol, oftă Hazard.

- Pentru că suntem indieni, adăugă cinic Trey.

- Si pentru că eşti bogat.

- Si pentru că are o ambiţie nemăsurată. Vorbeşte despre o nuntă la Our Lady of the Hill, peste trei săptămâni.

Hazard îşi privi îngândurat fiul.

- Si Virginie?

- Trebuie să încerc să-i explic. Este realistă şi ştie că Gray Eagle şi Buffalo Hunter n-ar avea nicio şansă să scape.

- Am putea, spuse Hazard, gânditor, să-i răpim pe Duncan şi pe Valerie şi să-i ascundem undeva în munţi. Dispariţia lor ar provoca un scandal mare, mai ales dacă altcineva ar fi la curent cu şantajul lor. In felul ăsta, am câştiga timp sperând să se

răzgândească, dar niciunul dintre ei nu pare un om rezonabil.

- Valerie nu ştie ce înseamnă asta. Fii atent, mariajul ăsta va dura doar şase luni. Trey înălţă din umeri. Sase luni trec repede. Acum, tot ce am de făcut este să-i explic Virginiei cum stau lucrurile. Se încovoie, copleşit pe scaunul lui. Am nevoie de un pahar.

Tatăl i-l mai umplu o dată.

- Peste şase luni, spuse bătrânul, o să chefuim pe cinste ca să sărbătorim divorţul.

Ironic, Trey ridică paharul în sănătatea lui.

- Cu condiţia să n-o strâng de gât până atunci. Bine, să încercăm să mai trecem în revistă toate amănuntele, pentru ultima oară, să nu fi uitat ceva. Dacă tot clanul ar părăsi Montana câtva timp? întrebă în glumă.

- Sunt sigur că lucrul ăsta ar fi bine primit în toată America. Guvernul chiar recomandă amplasarea de ferme în deşert.

- Dar dacă i-am împuşca?

Era prima oară când Trey o spunea pe faţă.

- Duncan s-a gândit de bună seamă la eventualitatea asta, răspunse Hazard. Trebuie să-şi fi luat nişte măsuri de siguranţă. Asta ar fi chiar ultima

soluţie.

- Cum să avem încredere în ei? Cum să fim siguri că nu ne vor mai ameninţa în viitor?

- Am o declaraţie a lui semnată în trei exemplare, explică Hazard oftând. Un document care o să ţină în faţa Curţii Supreme.

Trey îşi privi tatăl peste marginea paharului.

- Trebuie să existe un "dar".

- E posdatată..

- Când?

- In opt luni, şi chiar pentru asta a trebuit să negociez
câteva ceasuri. Cereau cinci ani, la început.

- Felicitări, spuse Trey laconic înainte de a-şi goli paharul.

- Am scos pistoalele de două ori, spuse tatăl cu un zâmbet şiret. Ajută.

- Duncan n-a fost niciodată îndrăzneţ, dar trebuie să recunosc că putregaiul ăla de fiică-sa are curaj cât pentru doi.

- Are o îndrăzneală nemaipomenită, declară sec Hazard. Imediat ce taică-său a ieşit din încăpere, a început să-mi facă avansuri.

- Nu mă miră deloc.

- A părut jignită când i-am spus că e prea bătrână,

după gustul meu.

Trey izbucni în râs

- O nepoliteţe care te va costa cu siguanţă un milion în plus.

- E drept că a fost mult mai înverşunată în negocierea care a urmat.

- Bine, atunci, mormăi Trey, nu putem să-i răpim, nici să-i omorâm, nici să-i respingem. Toţi oamenii se nasc egali în drepturi, dar unii sunt "mai egali" decât alţii.

Inhăţă automat sticla de whisky înainte de a continua:

- Iată-mă vândut pentru opt luni. Ridică din nou paharul spre tatăl lui. Să privim şi altfel lucrurile. ar putea să fie şi
mai rău. Chiar aş putea să fiu tatăl copilului.

- Eşti sigur că nu eşti tu? întrebă cu blândeţe Hazard.

- E singurul lucru, în povestea asta dezgustătoare, de care sunt sigur. şi care mă face să nu înnebunesc.

Capitolul 10

La venirea lui Trey, toţi copiii erau în camera Virginiei. Statură de vorbă pe îndelete despre ce făcuseră în timpul zilei şi ce planuri de viitor aveau, pentru că Virginie îi anunţase deja despre căsătoria cu Trey.

Simţindu-i tensiunea, când entuziasmul copiilor se mai potoli, tânăra femeie îi trimise să se pregătească pentru cină. Nou-venitul începu imediat să se plimbe prin cameră cu paşi mari.

- Călătoria la Helena s-a terminat cu bine?

- Se poate spune şi aşa, murmură cel întrebat.

- Vrei să vorbim despre asta?

- Aş prefera să nu vorbim niciodată.

- Imi pare rău, se scuză Virginie, descumpănită de agitaţia lui neobişnuită. Nu vroiam să mă amestec în treburile tale.

Trey o privi cu atenţie pe femeia pe care o iubea. Singura pe care o iubise vreodată. Nu mai era palidă, avea obrajii roşii, respira prospeţime. Părul auriu i se revărsa pe umeri. Cămaşa de noapte de dantelă albă îi sublinia puritatea. Ochii verzi îi scânteiau încrezători. Contrastul cu Valerie era frapant.

- Trebuie să-ţi spun. începu el cu jenă în glas,

înainte de a ofta, ceea ce am de spus.

Degetele Virginiei se agăţară imediat de cearşaf.

- Ştiam eu că ceva nu este la locul lui.

- Nu e treaba ta, spuse Trey aşezându-se pe un scaun de lângă pat. Nu e vina ta. Este în parte a mea şi a Valeriei Stewart. N-o cunoşti. Incă un oftat. Dar, din păcate pentru noi, eu am cunoscut-o.

Cu cât vorbea, cu atât mai mult se încovoia pe scaun, parcă strivit de o povară imensă.

- Spune-mi şi mie, spuse calm Virginie, care vroia să ştie unde aveau să ducă toate astea, cu toate că avea un presentiment malefic.

- Ce-ai zice dacă nunta noastră ar întârzia şase luni?

- Atâta tot? exclamă tânăra femeie, uşurată. Mi-e indiferent, continuă zâmbind. Nu fi îngrijorat. Ar fi minunat să ne căsătorim la vară. Putem să ne schimbăm planurile. Te iubesc. Dacă mă mărit cu tine săptămâna asta sau peste şase luni, nu e deloc o catastrofă.

Trey nu zâmbea şi ea înţelese că nu-i spusese totul.

- Nu ştii ce-i mai rău, o anunţă cu blândeţe.

Trebuie să mă însor cu Valerie Stewart.

Era de o mie de ori mai rău decât îşi închipuise. Prăbuşirea unui vis, distrugerea unei fericiri pe care începea timid s-o accepte. Trecu un timp până să aibă puterea să întrebe:

- De ce?

- Ca să-mi scap doi veri de spânzurătoare.

Virginie ascultă îngrozită povestea teribilei uneltiri, care făcea ca viaţa ei alături de Trey să dispară în neant. El era copleşit, dar până la urmă, mult mai optimist decât ea. Virginie intuia că o femeie ca Valerie Stewart n-ar accepta atât de uşor să fie părăsită în câteva luni. Cineva destul de viclean ca să ţină ostatic un Braddock-Black nu era chiar atât de naiv.

- Nu ştiu ce să fac. trase concluzia Trey, pe un ton mâhnit.

Se simţea deprimat, abandonat de noroc.

- N-ai de ales. Insoară-te cu ea. Eu şi copiii o să ne întoarcem acasă şi ai putea să vii pe la noi la vară. Incerca să-şi păstreze calmul. Am să le spun copiilor.

Glasul i se frânse, înghiţi în sec, apoi continuă, hotărâtă:

- Nu ştiu ce-am să le spun. Cred că te iubesc la

fel de mult ca mine.

Inima îi bătea tare, gata să-i spargă pieptul. Trey se ridică în clipa în care-i văzu lacrimile apărând în ochi. O luă în braţe, o duse pe canapeaua de lângă şemineu şi o ţinu lipită de el.

- Nu va dura decât câteva luni, îi murmură la ureche.

- O să vină vara înainte să ne dăm seama, mai spuse femeia cu obrajii plini de lacrimi.

- Nu plânge. nu plânge, o imploră Trey. Doamne! Nu trebuie să pleci, îi spuse tandru sărutând-o. N-ai niciun motiv.

Nu putea să suporte gândul că o va pierde, chiar şi numai pentru şase luni.

- Nu-mi cere să rămân. Nu sunt în stare. Nu atâta timp cât eşti însurat cu alta.

- E doar o ceremonie. Nu o căsătorie. N-o să locuiesc împreună cu ea.

- Nu. nu pot să rămân, şopti Virginie. O să ne întoarcem de îndată ce o să mă pot ţine pe picioare.

- Cum vrei tu, fu de acord Trey care nu vroia să discute cu ea acum, dar n-o va lăsa să plece.

Intr-un fel sau altul, va găsi o soluţie s-o facă să rămână. Imprejurările îi veniră în ajutor lui Trey,

care nu mai trebui să facă eforturi s-o convingă. Pe rând, toţi copiii se îmbolnăviră de febra pe care o avusese Virginie. Timpul trecu pe nesimţite.

Virginie abia băgă de seamă ziua când Trey o lăsă singură. să meargă să se însoare. Epuizată, tânăra femeie adormise în zori şi el se dăduse jos din pat fără s-o trezească. Abia după-amiază-infirmierele primiseră ordinul s-o lase să doarmă-ea îşi dădu seama că în casă era o linişte neobişnuită. Inţelese imediat din ce cauză. Seara plânse, cu toate că vroia să se abţină şi, când Genevieve o întrebă ce se întâmplase, se mulţumi să-i răspundă:

- Sunt obosită şi vreau să ne întoarcem acasă.

Virginie preferase să nu le spună copiilor despre uneltirile diabolice ale Valeriei şi ale tatălui ei. Le spusese că aveau să se întoarcă atunci când toţi vor fi sănătoşi şi că Trey va veni să-i vadă la vară.

Biserica era arhiplină, cu toate că nu erau prea mulţi invitaţi din partea familiei Braddock-Black. In schimb, Valerie le trimisese invitaţii tuturor, şi nimeni nu vrusese să rateze evenimentul. Fuseseră aduşi o sumedenie de trandafiri albi şi biserica părea un nor imaculat şi parfumat.

Cele opt domnişoare de onoare alcătuiau un contrast izbitor cu tot albul, în timp ce mireasa era foarte elegantă în rochia de dantelă de Veneţia, plină cu perle, care avea o trenă de câţiva metri. Trey se simţea ca un prizonier văzând toate astea.

Masa de nuntă fu de un lux grandios, cu zece bucătari francezi însărcinaţi cu bunul mers al lucrurilor. Şampania, şi ea franţuzească, bineînţeles, curgea în valuri şi toţi invitaţii remarcară că Trey cam abuza de ea. Imediat după antreuri, orchestra începu să cânte dar, spre surpriza generală, ginerele refuză să deschidă balul dansând cu mireasa. Prefera să bea, în loc să danseze.

Părinţii lui rămaseră exact cât să salveze aparenţele. Se zvonea că Hazard nu vedea cu ochi buni această uniune. Bârfele spuneau că mireasa era însărcinată şi se forţase mâna tânărului. Cu reputaţia lui, era un lucru de înţeles.

Avea în sfârşit să se astâmpere? se întrebau, curioase, numeroase femei care-i făcură avansuri în timpul balului, dar răspunsul era cât se poate de clar că nu. Şi pe urmă, bineînţeles, avea o nouă cucerire care-l aştepta liniştită la ranchul familiei. Era un copil răsfăţat.

Când cei doi proaspăt căsătoriţi plecară în sfârşit pentru luna de miere, toată lumea remarcă expresia ameninţătoare a lui Trey. Unul dintre invitaţi făcu remarca:

-Valerie nu pare o fată cu caşul la gură ca să-şi închipuie
că poate să-l păstreze doar pentru ea.

Vecinul lui răspunse:

- Da, minunăţia aia mică pe care a cumpărat-o de la Lily trebuie deja să-l aştepte. Din fericire pentru cei doi, Trey nu-i auzi.

Prost dispus, ginerele o însoţi pe Valerie până la casa pe care o cumpărase cu banii ei. In ceea ce o privea pe jigodia ipocrită de Valerie, ea îşi jucase bine rolul, afişând expresia radioasă a unei mirese inocente. După ce-i trimise la plimbare pe servitori, femeia se întoarse spre el într-un vârtej de tul.

- Dragul meu, scoate-ţi paltonul şi fă-te comod.

O luase de nevastă, dar rolul lui se termina aici.

- Nu rămân.

Nu avea niciun chef s-o atingă sau să-i suporte prezenţa. Valerie amuţi pentru o clipă. Nu se gândise la varianta asta. Ajungând la sfârşitul a ceea ce-şi propusese, se credea la adăpost de orice surpriză neplăcută.

- Bineînţeles că o să rămâi. Suntem căsătoriţi. Aici e casa noastră.

- E casa ta, replică Trey cu o cruzime făţişă. Nu-i a mea. Să-mi spui când se va naşte copilul.

Ii întoarse spatele. Femeia rămase cu gura căscată. In prima clipă, îi veni să urle, dar nu ajunsese până aici ca să-şi piardă sângele-rece tocmai acum.

- Ce-o să le spun oamenilor?

- Să fiu sincer, draga mea, puţin îmi pasă, îi spuse din pragul uşii.

Trey se întoarse târziu la ranch. Furios, intră în camera întunecată. Până aici, reuşise să salveze aparenţele, dar deodată se prăbuşi pe un scaun de lângă pat şi începu să tremure. Incet, ochii i se obişnuiră cu întunericul şi o văzu pe Virginie, adormită. Işi îndeplinise ce-şi propusese. Văzând-o pe femeia pe care o iubea, se simţea mai bine. Ea se întinse. O văzu deschizând încet ochii, pe urmă, făcându-i mari când îl văzu. Se ridică imediat.

- Trey! exclamă, veselă.

Instinctiv, vru să-l ia în braţe, apoi îşi aduse aminte de unde venea. Incremeni, întrebându-se ce căuta acolo, şi dacă putea să pună mâna pe el. Era îmbrăcat, cu paltonul încheiat la toţi nasturii,

eşarfa răsucită în jurul gâtului ca şi cum i-ar fi fost frig.

- E noaptea nunţii mele, spuse bărbatul cu glas de gheaţă.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul Virginiei, urmată curând de o alta. Sunt prostituată dacă iubesc un bărbat însurat? se întrebă în sinea ei, dar în clipa următoare, nu-i mai păsa. Işi deschise braţele.

- Mulţumesc, spuse cu blândeţe bărbatul, venind spre
ea.

Fără un cuvânt, o îmbrăţişă, lăsându-se încălzit de trupul ei. Nici unul, nici celălalt nu mai rostirăi un cuvânt. Era de-ajuns că se întorsese şi ea îl primise.

In dimineaţa următoare, în Helena apăru un zvon persistent. Ginerele nu participase la noaptea nunţii. Se întorsese la ranch. De bună seamă, Lily avea totdeauna marfă proaspătă! Majordomul lui Valerie şi câteva subrete erau buni de gură, ca şi alţi câţiva angajaţi de la ranchul Braddock-Black.

Inainte de ora prânzului, Valerie primi un telefon de la o prietenă sinceră care vroia s-o ţină la curent,"pentru binele ei", cu ceea ce se spunea

în toate barurile, saloanele şi cluburile din oraş. Având toată noaptea la dispoziţie să găsească o explicaţie plauzibilă, Valerie răspunse fără să clipească. Spuse că apăruse o situaţie de urgenţă la ranch, şi fusese nevoie de prezenţa lui Trey acolo. Nu, nu ştia când avea să se întoarcă. Depindea de ceea ce se întâmplase. Ce se întâmplase? N-o mai interesase, în momentul în care Trey începuse să vorbească despre generatorul electric.

- Ei bine, da, continuă ea, nu era singurul în măsură să ia decizii în problema apărută, dar ştii cât se simte de răspunzător de îndată ce apare o problemă în familie. Da, bineînţeles că sunt fericită, Eunice. Tu n-ai fi, dacă te-ai mărita cu Trey?

Valeriei nu-i trebuiră decât câteva ceasuri ca să analizeze situaţia rivalei sale, şi încă o jumătate de zi ca să pună la punct un plan de acţiune. Nu făcuse atâtea lucruri ca să se trezească acum cu un soţ fantomă. Bineînţeles, avea bani, era doamna Braddock-Black, dar vroia şi un bărbat, iar Trey era- avea destulă experienţă ca să spună asta- cel mai bun partener pe care-l avusese vreodată şi nu suporta să-l ştie în patul unei

prostituate.

Valerie se considera o femeie frumoasă, inteligentă, şi totdeauna ajunsese să înfăptuiască ceea ce-şi propusese. Chiar şi Trey trebuise să se plece în faţa ei. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu se va lăsa aşa uşor. Nu era la fel ca alţii. Era furioasă văzând că-i scăpa printre degete. Oare din cauza femeii ăleia sau doar pentru că nu-i plăcea că-l atrăsese în cursă? Se hotărî să înceapă să se ocupe de intrusă. In primul rând, trebuia să treacă la acţiune la momentul potrivit. Vroia să se vadă cu ea între patru ochi. Cum rivala ei nu părăsea niciodată ranchul, Valerie trebuia s-o găsească înainte ca Trey şi părinţii lui să vină în oraş pentru sesiunea parlamentară.

Trey ajunsese s-o convingă pe Virginie că nu era nevoie să se întoarcă la ea acasă. Căsătoria lui nu era decât o ceremonie fără sens şi nu schimba cu nimic viaţa lui cotidiană. Printre altele, era periculos să se întoarcă în munţi, singură cu copiii.

- Te rog să rămâi, o implorase.

Şovăind între îndoială şi speranţă, acceptase până la urmă. Copiii avuseseră un rol determinant în luarea deciziei.

- E foarte bine aici! săriseră toţi în sus,

bucuroşi. Să ne întoarcem la noi? Pe frigul ăsta?

Trey stătea la distanţă de grupul copiilor. Deodată, micul Eduard venise în fugă la el smiorcăindu-se.

- Să-l părăsim pe tata Trey?

Se agăţase atât de bine de el, încât acesta îl luase în braţe până la urmă, ciufulindu-i părul negru. Pe urmă se întorsese spre Virginie, cu un zâmbet timid.

- Atunci, s-a rezolvat?

Serile din săptămâna aceea, la întoarcerea lui Trey din oraş fură pline de voie bună, iar atunci când copiii se duceau să se culce, pentru cei doi se deschideau porţile paradisului.

Era luni dimineaţă, o zi frumoasă de iarnă, şi Virginie contempla peisajul pe fereastră cu impresia unei mari satisfacţii. Hazard şi Blaze îşi petrecuseră duminica jucându-se cu copiii. Incă o dată, Trey remarcase ce bucuroşi erau cei mici. Trey şi părinţii plecaseră foarte devreme. După-amiază urma să aibă loc un vot crucial şi ei trebuia să ducă toată ziua o campanie îndârjită ca să-i convingă pe ultimii deputaţi nehotărâţi.

Virginie şi copiii erau încă în mica sufragerie când Timms, vizibil stânjenit, o anunţă pe doamna

Braddock-Brad. Bătrânul majordom o aprecia pe Virginie, care se arăta atât de atentă cu soţia lui bolnavă de arterită. Incercase s-o oprească pe Valerie la uşă, dar nu reuşise.

Aceasta, înfoiată, era gata de luptă. Petrecuse o săptămână cumplită, în cursul căreia trebuise să se poarte frumos cu o sumedenie de curioşi care o vizitau şi o întrebau indiscreţi despre soţul ei. Fusese nevoită să suporte ironiile şi rânjetele "prietenelor". Fusese un adevărat coşmar căruia se hotărâse să-i pună capăt.

Timms nici nu terminase să-i spună numele că Valerie trecu pe lângă el intrând în încăpere. Ochii nou-venitei se opriră mai întâi asupra lui Guy.

- Ăsta nu poate fi al lui Trey. E prea mare. Il văzu pe Eduard. Ah, brunetul micuţ trebuie să fie al lui Trey. O privi pe Virginie. Si al tău?

Asta trebuia să fie atracţia pentru ea, îşi spuse Valerie în sinea ei. Au un copil împreună. Nu l-aş fi crezut niciodată atât de ataşat de valorile familiei. Dar dacă un copil însemna atât de mult pentru el, o să-i facă ea unul.

Virginie se întoarse spre Timms, înlemnit în pragul uşii.

- Timms, te rog, vrei să-i duci pe copii de aici?

Tonul imperios şi expresia trufaşă începură să schimbe ideile preconcepute ale Valeriei despre târfa bărbatului ei. Nu avea nimic în comun cu pensionarele obişnuite de la Lily. Nu părea a fi nici prostituată, nici ţărăncuţă. Şi accentul pe care-l avea o făcea şi mai stranie.

Virginie se ridică imediat după ce copiii ieşiră din cameră, punându-şi mâinile pe masă ca să nu-i mai tremure. Parcă trăia un coşmar: stătea faţă în faţă cu soţia lui Trey.

- Ce vrei?

Valerie o studie din cap pînă în picioare înainte de a-i răspunde:

- Vroiam doar să te văd, draga mea. Nu te zbârli. Amantele lui Trey se întâlnesc de multe ori. Am putea să fim prietene, trase concluzia ca o pisică stând de vorbă cu o pasăre rănită.

- Nu sunt interesată de aşa ceva şi nu mă interesează trecutul lui Trey. Te rog să pleci!

Incerca să păstreze un ton liniştit în faţa siguranţei Valeriei, dar era greu. Femeia asta seducătoare îl cunoştea pe Trey mai de mult şi-i amintea cu cruzime reputaţia lui îndoielnică.

- Nu sunt binevenită în casa soţului meu? replică Valerie. Iţi faci iluzii, draga mea. Sunt soţia

lui.

Se uită drept în ochii amfitrioanei şi adăugă cu blândeţe:

- Ii port în pântece copilul.

Cuvintele astea avură un efect nimicitor asupra Virginiei.

- N-am chef să stau de vorbă cu tine, iar Trey o să se întoarcă abia la cină. Te rog să mă laşi în pace.

Incepu să dea ocol mesei, dar cuvintele teribile prin simplitatea lor- îi port în pântece copilul- i se învârteau în cap.

- Nu cred că Trey o să vină astă-seară, declară Valerie ca şi cum abia se gândise la lucrul ăsta. Mi-a cerut să-l aştept să cinăm împreună.

Minciuna asta îndrăzneaţă era menită s-o pună pe jar pe Virginie. Işi făcu efectul.

- Imposibil. Nu vrea să te vadă.

- Draga mea, cum poţi să fii atât de naivă? mormăi Valerie. Aşa spune el?

- Ăsta-i adevărul.

Roasă de îndoiala care se strecura în ea, nu rostise cuvintele cu prea multă hotărâre. Valerie se întoarse spre fereastră.

- Aici, la ţară, văd că poate să te păcălească

uşor.

Batjocoritoare, o privi din nou. Trebuie să ştii că Trey a fost mereu răsfăţat în dragoste. Situaţia e simplă: ne vrea pe amândouă.

Stăpânindu-şi impulsul de gelozie, Virginie răspunse, străduindu-se să-şi păstreze calmul:

- Nu te-a văzut după căsătorie.

Valerie clătină din cap.

- Săraca de tine, lucrurile nu se petrec chiar aşa cum crezi tu. Trece pe la mine în fiecare zi.

Virginie lăsă să-i scape un icnet, şi Valeriei îi plăcu să răsucească pumnalul în rană:

- Ştii, bineînţeles, că viaţa amoroasă a lui Trey a fost mereu scandaloasă. Il cunosc de multă vreme. Nicio relaţie a lui n-a durat prea mult. Trebuie să fii realistă. Te felicit pentru. durata legăturii tale cu el. Este un record, sunt sigură!

Destul! îi venea Virginiei să urle. Nu-i adevărat!

- Trey nu poate să te vadă, spuse ea, cu un nod în gât. In fiecare zi e la sesiune cu părinţii şi se întoarce aici în fiecare seară.

Valerie aruncă ostentativ un zâmbet neîncrezător.

- Draga mea, părinţii lui Trey sunt în stare să facă orice pentru el. Dacă le spune ceva, sunt

imediat de acord, dar în loc să participe la sesiune, trece în fiecare zi pe la mine. şi trebuie să recunosc că petrecem clipe foarte plăcute.

- Minţi!

Valerie îşi duse degetul arătător în dreptul buzelor, arborând o expresie gânditoare.

- Ia să vedem, vineri, Trey a purtat un costum albastru cu o cămaşă gri raiată. Joi, era într-o ţinută sport şi şi-a petrecut câteva ceasuri cu Judd Parker, să ia împreună masa de prânz.

Virginiei i se opri inima. Trey râsese de dejun şi nepriceperea lui Judd la pocher. Trey îi spusese că-i propusese lui Parker să-i dea câteva lecţii. Femeile nu erau acceptate la Montana Club, nu putuse să-l vadă întâmplător.

- Vrei să mai auzi ceva? continuă Valerie, triumfătoare, văzându-şi interlocutoarea pălind. Marţi şi-a pătat cămaşa cu supă. Sau asta a fost miercuri. Servitoarea a fost imediat mustrată, poţi să fii sigură. In ziua de azi nu se mai găsesc servitori buni.

Ce avea să-i mai spună? se întrebă Virginie, furioasă. Işi petrecuseră timpul unul în braţele celuilalt?

- Si dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Trey. chiar

dacă astă-seară e mai greu, pentru că o să vină la mine la cină.

Valerie ştia, de la tatăl ei, că un amendament de ultima clipă va fi depus la cameră, târziu, astă-seară. Sesiunea risca să se prelungească, aşa încât nu-şi asuma niciun risc declarând că Trey nu se va întoarce la cină. Si mai avea încă un atu în mânecă.

- De fapt, continuă femeia pe un ton neglijent, Trey a uitat asta la mine.

Scoase o pereche de mănuşi din buzunarul capei. Cu o mişcare delicată din încheietură, le aruncă pe masă.

Dacă pentru toate celelalte se putea găsi o explicaţie, ultima dovadă nu putea fi pusă la îndoială. Trey le luase cu el în ziua în care-şi pusese ţinuta sport. Virginie ridică ochii spre femeia superb îmbrăcată, care era pe cale să-i năruiască viaţa. Soţia lui Trey era mult mai frumoasă decât şi-o închipuise. Fără să vrea, ochii Virginiei se întoarseră la mănuşile indiene, care mai păstrau forma degetelor lui.

- Cred că nu te gândeşti că o să se însoare cu tine, spuse Valerie cu superioritate. Dragostea, cuvintele înflăcărate, nu sunt decât un joc pentru

el. Să nu crezi că eşti prima, dar nu s-ar însura niciodată cu tine.

Cu toate insinuările şi răutatea Valeriei, primul impuls era să-l creadă pe Trey, dar nu-şi mai putea dezlipi privirea de la mănuşile de pe masă. Nu putea să aibă încredere în el. Ruşinea, suferinţa şi furia se amestecau într-un vârtej de nestăpânit. Fusese atât de inocentă, atât de proastă. Trey căuta plăcerea şi trecea de la o femeie la alta fără niciun scrupul. Ce proastă! Ce proastă am fost ! Repeta la nesfârşit cuvintele astea şi nu se uita decât la perechea de mănuşi şi la buzele roşii ale Valeriei, care râdea de prostia ei. Brusc, îi veni să vomite şi, ca să nu se fac de râs până la capăt, Virginie îşi luă imediat tălpăşiţa.

Valerie contemplă uşa pe unde dispăruse gazda înainte de a murmura :

- La revedere, ţărăncuţo.

Virginie încuie uşa de la cameră şi se duse în mijlocul ei, unde se opri tremurând. Işi simţea pântecele durând-o. Nu simţise de la bun început că fericirea era prea intensă ca să poată dura? Nu ştiuse că Trey nu vroia decât se se distreze?

O părăsise pentru Valerie. O părăsise. Nu putea să nu se înfioare, nu era în stare să gândească

liniştită.

Nu se mişcase nici după câteva ceasuri.

- S-a terminat, şuşoti ea. Totul s-a terminat.

Trey nu s-a întors la cină. Era cu Valerie.

Neavând niciun chef să mănânce, se duse totuşi la masă, ca să fie cu copiii. Aceştia, deja puşi pe gânduri de vizita Valeriei, o simţiră suferind şi aduseră vorba că exista o doamnă Braddock-Black. Le datora o explicaţie. Le povesti pe scurt ameninţarea împotriva verilor lui Trey şi admise că acesta se însurase cu femeia pe care o văzuseră, dar căsătoria n-avea să dureze mult, adăugă, fără prea multă convingere şi cu şi mai puţină speranţă. Si, pentru prima oară de când îl cunoştea pe Trey, le spuse copiilor că puteau să se întoarcă în Franţa, ca să ceară moştenirea lui Guy.

- Căsătoria asta vremelnică ar putea fi momentul cel mai bun pentru a pune la punct problema succesiunii tatei, declară sora mai mare, pe un ton cât se poate de liniştit, ca şi cum un voiaj în Franţa ar fi fost o soluţie rezonabilă.

Copiii nu spuseră nimic. Cei mici nu cunoscuseră decât Lumea Nouă, iar Guy şi Emilie nu mai aveau decât vagi amintiri despre ţara unde se născuseră. Nimeni nu aduse vorba despre Trey,

dar el era acolo, prezent în fiecare dintre ei.

- Trebuie să ne gândim, insistă Virginie într-o linişte apăsătoare.

Doar gândul ăsta o făcea să nu-şi iasă din minţi. Acum, datorită lui Trey, avea destui bani să se întoarcă în Franţa. Incepu să se gândească, asemenea unui copil care speră într-un miracol; dacă o iubea într-adevăr, dacă toate vorbele pe care le auzise nu erau decât o ţesătură de minciuni ticluite de Valerie, dacă totul nu era decât o greşeală teribilă. atunci, se va întoarce la mine.

După ce-i culcă pe copii, continuă să se gândească la călătoria în Franţa. I se părea că rămăsese singura soluţie care-i mai rămăsese.

Dacă Trey se întorcea acasă astă-seară, era hotărâtă să-i explice calm că hotărâse, împreună cu copiii, să se întoarcă în Franţa. Dar când veni în sfârşit, era foarte târziu şi liniştea îi fusese măcinată toată seara de furie şi ranchiună. Şi-l închipuise tot timpul împreună cu Valerie.

Trey se apropie de ea scoţându-şi haina de piele, cu magnificul zâmbet pe buze.

- Ti-am simţit lipsa, îi spuse înainte de a o săruta uşor pe obraz.

Incercă să-i răspundă cu un zâmbet, să aibă o

expresie firească, dar era mai mult decât putea să facă.

- E târziu, spuse cu glas apăsat, deşi-i venea să urle.

- Opoziţia a depus un amendament la ora cinci, când multă lume plecase deja. Sperau s-o facă să treacă împreună cu partizanii lor care rămăseseră. Din fericire, s-a putut face o pauză şi i-am adus înapoi pe ai noştri. Au pierdut cu două voturi. A fost un rezultat foarte strâns. A fost cât pe ce să pună mâna pe cinci mii de acri din rezervaţie.

Işi aruncă vesta pe scaunul cel mai apropiat înainte de a se lungi în pat. Oftă din toată inima. Uneori, lupta asta permanentă pentru clanul lui îl extenua.

- I-am avut, spuse el în bătaie de joc.

Insă pentru Virginie aceste explicaţii păreau mai mult decât perfecte, ca şi cum ar fi fost repetate.

- Valerie a trecut astăzi pe aici.

Bărbatul tresări violent.

- Ca să facă probleme, de bună seamă, mormăi el.

- Mi-a spus nişte lucruri interesante despre.

- Să nu crezi nimic din ce spune, o întrerupse

Trey. E cea mai mare mincinoasă.

- A spus că.Virginie se întrerupse, şovăind. că ai fost pe la ea.

Trey se încruntă. Fir-ar să fie! Valerie începea să fie o adevărată belea. Chiar de mâine, o să ia măsuri împotriva ei.

- Ştii bine că n-am mai văzut-o de la căsătorie.

- Ea nu spune acelaşi lucru, ba dimpotrivă, replică Virginie, furioasă.

El tresări din nou, neliniştit şi stupefiat de tonul şi de cuvintele ei. Se ridică.

- Vrei să spui că te îndoieşti de mine?

Rezemat de tăblia patului, o privea atent. Virginie oftă.

- Povestea ei stă în picioare. Lăsă ochii în jos în faţa expresiei lui acuzatoare. Mi-a spus despre dejunul tău cu Judd Parker. şi despre pata de supă de pe cămaşă. A adus şi astea.

Ii arătă mănuşile care o chinuiseră toată ziua, privind chipul lui Trey.

- Fir-ar să fie! exclamă el.

Pentru Virginie, asta suna ca o mărturisire. Bărbatul se duse până la masă ca să atingă mănuşile negre de piele. Il îngreţoşa gândul că Valerie pusese mâinile pe talismanul lui.

- Cel puţin, jigodia asta le-a găsit. Trebuie să fi pus pe cineva să mă urmărească.

- Pare a fi ceva machiavelic, nu?

Doamne, îi venea să ţipe, nu poţi să găseşti altceva mai bun? Te urmăreşte?

- Nimic nu e prea machiavelic pentru Valerie. N-are scrupule deloc. Mi-am pierdut mănuşile astea săptămâna trecută. N-am mai văzut-o pe Valerie după nuntă.

Işi luă mănuşile şi se duse spre anticameră, să le pună la loc. Uite cum pune capăt discuţiei, îşi spuse Virginie cu amărăciune. Subiectul este închis. Furioasă, se ridică la rândul ei şi-l urmă.

- De fapt, n-are importanţă unde-ai lăsat mănuşile.

El se întoarse brusc.

- Ce vrei să spui? întrebă cu multă blândeţe.

- De câteva săptămâni, încerc să-ţi explic că mă simt stânjenită aici. Vizita nevestei tale şi povestea ei despre aventurile tale amoroase m-au silit să recunosc cât de mult.

- N-am avut nicio clipă impresia că eşti strânjenită, replică bărbatul cu sarcasm, dar se poate să mă fi înşelat. Şi n-am nevastă, e doar o asigurare pe şase luni că verii mei n-or să fie

linşaţi. Nu vreau să mă cert cu tine. Vezi, ea chiar asta vrea. Să nu ne certăm. Tot ce am de făcut este să mai aştept câteva luni, până scap de ea.

Deodată, cuvintele astea păreau reci şi egoiste, ca şi cum nimic n-ar mai fi contat pentru el în afară de propriile sentimente. Virginie se întrebă atunci dacă nu va spune şi despre ea acelaşi lucru peste câtva timp. La urma urmei, cu şase luni înainte, cu siguranţă că-i jurase Valeriei că o adora.

- Cred că eu şi copiii o să plecăm pentru câtva timp.

- Nu vreau.

- Dar eu vreau!

Furia ei îl surprinse

- N-o lăsa să facă asta, spuse el pe un ton grav. Te rog, n-o lăsa. Tocmai asta îşi doreşte.

Tânăra femeie şi-o aminti pe Valerie, care spusese că le vroia pe amândouă. Il iubea, dar nu era singura. Işi mai aduse aminte şi de discuţia pe care o surprinsese la ranch între cele trei tinere. Trey era un bărbat cu succes la femei, la prea multe femei.

- Vreau să plec, repetă ea având impresia că se va nărui pe loc.

- Asta vrei? întrebă el cu glas neutru.

Virginie şovăi, şi această scurtă ezitare îl făcu pe Trey să-şi piardă sângele-rece. Toată povestea cu Valerie, renunţarea la propria libertate ca să-şi salveze verii, cele şase luni de captivitate la care consimţise faţă de "draga lui soţie" ca să înceteze şantajul, impresia că se lăsase prins într-o capcană. toate astea răbufniră deodată.

- Nu ştiu ce să cred, spuse Virginie, cu sinceritate.

- Bine, spuse el sec. Atunci, crede-o pe o străină pe care n-ai văzut-o niciodată, despre care ştii că e o mincinoasă.

Crede-o pe ea, nu pe mine. In orice caz, îţi mulţumesc că eşti sinceră. Nu credeam că dragostea ta poate fi atât de superficială. Imi închipuiam că mă iubeşti.

- Te iubesc.

- Si eu la fel, doamnă, replică el înclinându-se, abătut. Acum, după ce ne-am declarat dragoste eternă, te rog să mă scuzi, dar am să mă retrag ca să dorm. Am avut o zi îngrozitoare şi mâine o să fie şi mai rău. Ah, bineînţeles, adăugă cu acreală, am uitat că mi-am petrecut ziua în braţele soţiei mele! Ei bine, orice-ar fi, scuză-mă că sunt obosit, noapte bună.

Capitolul 11

Trey se trezi dis-de-dimineaţă. In prezent, se punea problema rezervaţiei de la Blackfoot, care era atacată. Doamne, nu se mai termina odată! In crepusculul dimineţii, o sărută pe Virginie pe obraz, şi zâmbi văzând-o dormind ca un copil. Ii lăsă un bilet pe pernă în care-i scria că o iubea mai mult decât pe Rally şi pe Clover la un loc şi diseară, când o să se întoarcă, va lămuri toate neclarităţile în legătură cu Valerie.

Trey avu o zi grea, aşa cum se aşteptase, dar acţionă hotărât şi reuşi să rezolve lucrurile în folosul indienilor. Când Hazard îl felicită pentru energia cu care acţionase, el răspunse:

- Trebuia s-o fac. Astăzi, trebuie să mă întorc devreme

acasă. Am de făcut şi nişte cumpărături. Pe mâine.

Cumpărături? se întrebă Hazard urmărindu-şi cu privirea fiul, care cobora în grabă scara de marmură. Era ceva nou pentru el.

Era încă devreme când Trey ajunse la ranch. Incărcat cu cadouri pentru Virginie şi pentru copii, fu întâmpinat de Timms, care părea surprins.

- Au plecat, domnule. Nu i-aţi întâlnit la Helena?

Miss Jordan şi copiii au plecat la unsprezece, ca să vă întâlnească în oraş. Nu v-aţi întâlnit?

Trey împietri.

- Cum a plecat?

- Cu trenul, răspunse Timms, neliniştit. Rudy i-a condus.

- El s-a întors?

Tonul lui Trey îl făcu pe majordom să transpire instantaneu.

- Da, domnule. S-a întors la ora patru.

- Trimite-l la mine, în bibliotecă.

Trey nu-şi dăduse jos paltonul când Rudy intră peste câteva clipe în bibliotecă. Aşezat la birou, părea o statuie.

- Unde ai dus-o pe miss Jordan? îl întrebă imediat, cu o privire împietrită.

- La magazinul general, la Irwin, domnule. A spus că de acolo trebuia să-i iau mai târziu.

- La ce oră?

- Când i-am lăsat acolo?

Trey încuviinţă din cap.

- La puţin după unu şi jumătate, domnule.

Doamne, se gândi Trey. Trenul de la Union Pacifique
pleca la Laramie la două şi douăzeci. Nu putea să fi

plecat. Era deja la uşă când îşi aduse aminte de Rudy.

- Mulţumesc, spuse el.

Se duse imediat în camera ei. Când văzu plicul aşezat pe pernă, lângă biletul lui, îl cuprinse neliniştea. Se duse repede la pat, îl luă şi-l citi imediat.

"Ne întoarcem în Franţa, ca să recuperăm moştenirea lui Guy. O să-ţi trimit adresa de îndată ce ne vom instala. Te iubesc. Virginie."

Şi în post-scriptum, îi cerea să aibă grijă de animalele de la cabană.

Se întoarse la Helena cu speranţa s-o mai găsească acolo. Un telefon ar fi fost de-ajuns, dar vroia să vadă el însuşi cum stăteau lucrurile. Se duse direct la gară. Angajatul îşi aducea aminte foarte bine că vânduse bilete pentru New York unei femei tinere, însoţită de patru copii. Plătise cu aur.

Nu putuseră să aducă sacoşele de la fermă. Erau prea grele şi mai îi avea şi pe Emilie şi pe Eduard. Dar Trey insistase să schimbe aurul ăsta, dorind să se simtă independentă faţă de rude. Ce prost fusese! îşi spuse. Fără gestul acesta milos, încă ar fi fost cu el. Cel puţin era
mulţumit că avea bani de drum.

Ieşi pe peron şi privi calea ferată care se pierdea spre orizont. O blestemă pe Valerie. Pentru prima oară, vroia să omoare pe cineva.

- N-ai plecat pentru totdeauna. sălbăticiune mică, nu-i aşa?

Insă fulgii de zăpadă nu-i dădură un răspuns care să-l liniştească.

Neputând să pornească în urmărirea Virginiei, se duse la părinţii lui. Oftă când, văzând toate luminile aprinse, îşi dădu seama că ai lui aveau invitaţi. Se strecură pe uşa din spate şi urcă direct în biroul lui. Se aşeză la masa de stejar masiv şi, aruncându-şi privirea pe un calendar, începu să numere şase luni. Oare în august trebuia să nască? Nu o întrebase, pentru că nu i se păruse important, dar dintr-o dată era ceva esenţial. Puse mâna pe telefon, cerându-i operatoarei să-i facă legătura cu doamna Braddock-Black. Nu-i făcea nicio plăcere, dar trebuia să facă asta.

- Reşedinţa Braddock-Black. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Trey o ceru pe Valerie şi, când servitorul îl întrebă cine era, îi spuse numele. Interlocutorul îşi ceru mii de scuze. Si de ce nu? se gândi Trey, doar eu îl plătesc.

- Bună seara, dragă.

Fu gata să închidă telefonul când auzi vocea mieroasă, însă vroia foarte mult să afle ce-l interesa.

- Când trebuie să naşti? întrebă fără preambul.

- Oh, dragul meu, se pare c-ai uitat. Dar dacă nu vrei să afle toată lumea din oraş, n-ar trebui să vorbim despre asta la telefon.

Avea dreptate; operatoarele de la centrală nu pierdeau o vorbuliţă din ce se discuta şi nu vroia ca amănuntele acestei căsnicii să fie etalate în public.

- De acord, se mulţumi să răspundă înainte de a închide.

Se duse repede la Valerie, a cărei casă din cărămidă roşie
se afla la o depărtare de câteva străzi. Ii ceruse un cec ca să şi-o poată cumpăra. Cum era obsedat de Virginie, nici nu-i trecuse prin minte că Valerie ar fi putut să dea o recepţie. Ii făcea plăcere să se etaleze, şi acum avea mijloacele cu care să facă acest lucru. Refuzând să fie anunţat tuturor, îi spuse majordomului că vroia s-o întâlnească pe Valerie în fumoar. Incepu să se plimbe nervos aşteptând-o, şi-şi turnă un pahar cu whisky. Aruncă o privire la pendulă. Jigodia îl făcea să aştepte!

După trei pahare, uşa se deschise.

- Ce frumos din partea ta să vii să mă vezi, Trey!

- Să lăsăm temenelele, Valerie. Am venit să aflu o dată.

Femeia intră şi închise cu grijă uşa în urma ei.

- Parc-am înţeles că femeia pe care. o găzduiai a luat trenul să plece pe Coasta de Est. S-a plictisit sau nu i-a
plăcut izolarea de la ranch?

Se aşternu tăcerea.

- Eşti cea mai mare curvă, Valerie.

Acum era sigur că pusese oameni să-l urmărească, altfel cum putuse să ajungă aşa de repede vestea la ea?

- Mereu eşti focos, dragul meu.

-Ai grijă să nu te arzi dacă pui mâna pe mine. Valerie, de acum înainte, aş vrea să nu te mai apropii de prietenii mei.

- Avem atâţia prieteni comuni, dragul meu. Mă tem că e imposibil. Dar dacă vorbeşti despre micuţa roşcată, înţeleg că orice vizită e imposibilă acum, nu?

Diamantele din şiragul de la gât îi sclipiră. Erau enorme.

-Valerie, ai grijă ce spui, pentru că sunt gata să te strâng de gât.

- Nu e genul tău, Trey. E mult prea cuminte. Până în primăvară, te-ai fi plictisit de moarte cu ea.

- O să mi-o plăteşti într-o bună zi.

- Ar trebui să-mi mulţumeşti, dragul meu, că te-am scăpat de târfa aia.

- Tu eşti singura târfă pe care o cunosc.

- Dragul meu, uiţi că te-am văzut ademenind jumătate dintre femeile din Montana...

- N-a venit ziua să vorbesc despre morală cu tine. Acum, nu vreau decât să-mi răspunzi la ce te-am întrebat şi o să plec imediat.

- Judd Parker este aici, împreună cu Bo Talmadge. De ce nu-ţi scoţi paltonul să bei un pahar cu noi?

Valerie se simţea stăpână pe situaţie. Astăzi, obţinuse o victorie importantă. O alungase pe mica prietenă a lui Trey, singura pe care o primise la el. Doar o vizită fusese de-ajuns s-o facă să-şi ia tălpăşiţa. Fusese surprinzător de uşor să scape de ea. Trey era mai greu de pus în genunchi, dar era optimistă.

- Ai avut parte de o ceremonie de nuntă, Valerie, dar asta a fost tot. Sunt nişte limite pe care le am faţă de clanul meu. N-am de gând să particip la mica ta sărbătoare. Data naşterii, te rog.

- De ce vrei să ştii?

Neîncrezătoare din fire, primul impuls era acela de a nu-i spune.

- Sunt pe cale să pun la punct calendarul obligaţiilor mele mondene pe vara asta, draga mea. Trebuie să fiu acolo ca să-l întâmpin pe ultimul născut al familiei, replică el sarcastic.

- Nu ştiu dacă vreau să-ţi spun.

Bărbatul făcea eforturi să nu se ducă la ea ca s-o strângă de gât.

- Ascultă, Valerie, copilul ăsta n-are nimic de-a face cu mine. Am acceptat să-l recunosc. Gata. Nu mă interesează cât mai durează sarcina. Nu mă interesează decât data
naşterii.

Pentru prima dată, Valerie Stewart nu putu să reziste să nu-i spună.

- Zece septembrie.

- Mulţumesc. Cunosc drumul până la uşă.

Dar ea nu se mişcă, blocându-i ieşirea. Trey ezită o clipă, abţinându-se să n-o strângă de gât.

- Valerie, exagerezi! Dă-te la o parte!

O ridică de mijloc şi o dădu la o parte fără menajamente. Deschise uşa cu piciorul şi porni cu paşi mari, trecând pe lângă majordomul rămas stană de piatră.

- Zece septembrie, îşi spuse oftând uşurat. N-o să dureze o eternitate!

Ridică faţa spre cer, ca să simtă fulgii de zăpadă. Se simţea mult mai bine.

Intors în biroul lui, încercui pe foaia de calendar data fatidică.

- Libertatea. şi Virginie, murmură.

Cu toată tristeţea provocată de plecarea ei, respira mai uşor. Calvarul avea un sfârşit.

Pentru Virginie, voiajul fu un calvar. Mai întâi, zilele lungi şi nopţile nedormite în compartimentul de tren. Copiii o copleşeau cu întrebări cărora trebuia să le răspundă. De ce plecaseră aşa în grabă? De ce trebuia să reintre în posesia unui titlu? Şi pe deasupra, de ce nu venise şi Trey cu ei? De ce plecaseră pe furiş, fără să-i spună măcar la revedere?

Ca şi cum asta n-ar fi fost de-ajuns, Virginie era epuizată fizic şi de multe ori îi era greaţă. După vizita Valeriei, îşi pierduse pofta de mâncare şi ritmul regulat al trenului, credea ea, îi agrava disconfortul stomacal. Dar o dată instalată în cabina unui vapor pe care-l luară de la New York, situaţia nu se schimbă absolut deloc.

Zece zile mai târziu, culcată într-un pat de hotel

din Le Havre, cu tava cu mâncare neatinsă alături, cu stomacul la fel de întors pe dos, începu să înţeleagă că mersul cu trenul şi răul de mare nu erau de vină pentru situaţia în care se afla, constatare care o deprimă.

Era clar că era însărcinată. Şi poate că nu erau doar Valerie şi ea în situaţia asta. Câte femei din Montana rămăseseră însărcinate cu acest seducător neobosit? Dacă era să se ia după zvonuri, stabilise un adevărat record în domeniu.

Işi dădu seama că acum se puneau o sumedenie de probleme, care nu erau deloc plăcute. Revenirea ei în lumea bună avea să provoace un scandal imens; se întorsese contesa Jordan. tânără, nemăritată, dar însărcinată.

Insă dilema era mult mai puţin îngrijorătoare decât foamea de care avuseseră parte iarna trecută, îşi spuse, pragmatică. O poveste plauzibilă şi banii lui Trey i-ar permite să evite orice neplăcere. Iată cum Virginie îşi inventă soţul care-i trebuia, moartea lui subită şi tristul doliu.

Cu oarecare înflăcărare, se grăbi să-i informeze pe copii cum trebuia să spună că stăteau lucrurile. Nervoasă, le aştepta reacţiile.

- Hei! exclamă vesel Guy, cu un zâmbet

panoramic. Voi avea un nepot, indian absaroke. Fiul lui Trey o să fie nepotul meu.

- Ar putea fi o fată, interveni imediat Genevieve. Virginie, vreau o nepoată!

Virginie nu putu să nu zâmbească, simţindu-şi nervozitatea dispărând.

- Deocamdată eşti văduvă, însă Trey o să vină la vară să te ia de nevastă, se amestecă în vorbă şi Emilie.

- O să vină Trey, o să vină Trey, Trey, Trey. bombăni vesel Eduard, căruia nu-i păsa de povestea cu bebeluşul. Vreau să-l văd pe Trey. vreau un ponei.

Intr-adevăr, n-ar fi fost minunat dacă ar fi venit Trey? Dacă şi-ar fi abandonat nevasta, pe toate celelalte femei, şi ar traversa oceanul ca s-o întâlnească din nou pe cea pe care o cumpărase dintr-un capriciu, într-un stabiliment? Nu, cu toate că ar fi vrut din toată inima, nu credea să fie posibil aşa ceva.

De la Le Havre, Virginie trimise o telegramă verişoarei preferate, Adelaide. In cinci ani, multe putuseră să se schimbe. Adelaide poate nu mai locuia în Franţa. Dar răspunsul ei veni în dimineaţa următoare. Era tot la Paris, devenise Alteţă regală măritându-se cu prinţul Valentin de Chantel şi abia

aştepta să-i revadă pe toţi.

Adelaide, într-o extravagantă mantie de blană de vulpe albă, îi întâmpină la gară. După o lungă serie de îmbrăţişări şi felicitări reciproce, îi conduse în "castelaşul" ei de lângă Notre-Dame, unde le puse la dispoziţie cincizeci şi patru de camere, cărora nu li se putea reproşa absolut nimic.

Noaptea, târziu, cele două verişoare se treziră în sfârşit singure. Adelaide, îi spuse încet, conspirativ:

- Şi acum, povesteşte-mi totul. Valentin va avea grijă ca titlurile să vă fie restituite, nu-ţi face probleme. Tata v-a căutat peste tot. dar parc-aţi dispărut de pe faţa pământului. Hai, povesteşte-mi, te ascult!

Virginie ezită, neştiind de unde să înceapă.

- Vorbeşte-mi despre soţul tău, murmură Adelaide, tumultuoasă ca de obicei. Era la fel de seducător ca Valentin al meu? Se întrista. Of, draga mea, e dureros.

Se aplecă spre ea s-o consoleze înainte de a-şi relua expresia de conspiratoare. Nu se schimbase deloc: era la fel de vorbăreaţă ca atunci când erau copii. Deodată, în budoarul celei mai bune prietene, Virginie avu impresia că avea din nou cincisprezece ani. Pentru prima oară de când îl întâlnise pe Trey,

se putea destăinui cuiva.

- După moartea mamei şi a tatei, am întâlnit un bărbat. Absolut întâmplător. şi. da, era mai seducător ca Făt-Frumos.

- Nu mai spune! reacţionă Adelaide, captivată de poveste.

- Da, da! Avea părul negru ca noaptea şi.

Inainte de a se termina săptămâna, prinţul de Chantel, la cererea expresă a soţiei, îl angajase pe cel mai bun avocat din barou, maestrul Simoult, să se ocupe de restituirea bunurilor materiale şi a titlurilor familiei Jordan. După o lună, lucrurile erau rezolvate, dar influenţa prinţului fusese determinantă. Simoult demonstră cu elocvenţa lui cum se întâmplase, prin coruperea unor judecători, să se ajungă la condamnarea contelui Jordan.

O lună de procedură fu de-ajuns ca să se facă dreptate. Tânărul conte de Jordan reintră în posesia bunurilor de care fusese deposedat, îşi recăpătă titlurile şi poziţia.

Virginie fu întâmpinată cu multă simpatie de vechii prieteni. Totuşi, cu toată afecţiunea şi amabilitatea lor, nu trecea nici-o zi fără să se gândească la golul pe care-l lăsase Trey în sufletul ei. Fără îndoială că avea să-l revadă, nu peste mult

timp.

Dar speranţa şi realitatea sunt două lucruri diferite. Cum putea să-l anunţe că încă una din numeroasele lui amante era însărcinată? Alta îl silise deja s-o ia în căsătorie, din acelaşi motiv. S-ar fi simţit prins în capcană. După ce o vizitase Valerie, nu mai avea nicio îndoială că Trey era tatăl copilului ei. Ferm hotărâtă, încercă să-l alunge din gândurile sale şi să fie pe de-a-ntregul contesa Jordan.

Timp de o lună de la plecarea Virginiei, Trey îi ceru poştaşului să se prezinte la el la prima oră. Pe urmă, într-o bună zi, nu-l mai interesă. Incepu să vorbească puţin, nu se ducea să vadă pe nimeni, nu bea nicio picătură de alcool şi refuza cu încăpăţânare invitaţiile prietenilor de a merge la
Lily. Toţi vedeau ce efort făcea să nu vorbească despre Virginie, dar un lucru era clar: era nefericit.

In iulie, din proprie iniţiativă, Guy îi trimise lui Trey o scrisoare, anunţându-l că era deja conte, şi-l îmbrăţişau toţi. Din păcate, scrisoarea nu avu efectul scontat. Trey fusese dat peste cap de bucurie, însă scrisul de pe plic nu era cel pe care-l aştepta. După ce citi scrisoarea, îşi aduse aminte ce-i spusese Virginie despre copii: "Cred că toţi te iubesc la fel de mult ca mine". Nu era adevărat. Era clar că îi

simţeau lipsa mai mult decât ea. Virginie nu-i scrisese niciun cuvânt.

După un sfert de oră, puse şaua pe Rally,ca să se ducă în oraş. După vreun kilometru, se opri ca să-i lase pe Blue şi Fox să-l ajungă. Le spuse rece că nu avea nevoie nici de prieteni, nici de gărzi de corp.

- Jake Poltrain este la Li Sing Koo şi nu e în stare să ameninţe pe nimeni. Atunci, lăsaţi-mă să stau câteva zile în infernul meu personal.

Li Sing Koo, discret ca de obicei, îl conduse pe Trey într-o încăpere mare drapată cu mătase.

- Vreţi să aveţi pe cineva companie? îl întrebă, impasibil.

Trey îi aruncă o privire fără expresie.

- O femeie, preciză chinezul.

- Nu.

Era ferm hotărât. Işi scoase cămaşa şi pantalonii de piele, pe urmă şi ghetele şi se întinse pe cuvertura de mătase.

Amfitrionul îi aprinse pipa de aur. Trey se opri o clipă să-l privească pe Koo, care aştepta lângă uşă.

- Mulţumesc, Koo.

De îndată ce chinezul ieşi, Trey puse biluţa de opiu în pipă. De mult timp, îşi stăpânea exasperarea şi furia. Acum, era hotărât să-şi ofere plăcerea

morbidă a uitării.

Intâmplător, în confortabilele saloane private ale lui Koo, Trey şi Jake Poltrain se treziră la câţiva metri unul de celălalt. Jake îşi închipuia moartea lui Trey, în timp ce acesta o sortea infernului pe Virginie, cea pe care o interesaseră doar banii lui. Timp de o săptămână, cei doi şi-o petrecură în cel mai luxos salon de fumat opiu din Helena.

Inţelegând nevoia fiului său de a fi singur, Hazard îl scuti de prezenţa gărzilor de corp. Cu toate astea, prezenţa la Koo a lui Poltrain solicita nişte precauţii. Li Sing Koo trebuia să găsească un înlocuitor pentru Blue şi Fox, şi Trey nu trebuia să se simtă jignit, aşa că o gardă fu postată în permanenţă în faţa uşii lui.

Cu toate astea, într-o noapte se întâmplă ceva neprevăzut. Copleşit de extazul pricinuit de opiu, Trey simţi ceva care-l stânjenea. Impinse cu mâna şi simţi ceva lung şi rece. Deschise ochi şi văzu care era realitatea. Jake Poltrain îl domina, cu ochii scânteind de ură, şi-i apăsa ţeava pistolului în tâmplă. Ah, se gândi Trey ironic, coşmarul clasic.

- O să mori, mormăi Jake, o să te împuşc.

Era ud leoarcă. O euforie exaltantă pusese stăpânire pe el. Pur şi simplu deschisese uşa, traversase încăperea şi pusese arma la tâmpla lui

Trey: era prima lui încercare de când îl cunoştea pe Braddock-Black, şi vroia să profite de ea.

- După aceea, am să te jupoi şi o să-mi fac ghete din pielea ta. Să vedem dacă milioanele lui taică-tău or să te scape, corcitură!

Trey izbucni în râs. Situaţia i se părea caraghioasă, ca o scenă de melodramă. Tremurând furios în faţa unei asemenea indiferenţe, Jake îi îndesă ţeava în ureche.

- Deschide ochii, fir-ai al dracului!

După un minut, Trey deschise ochii şi contemplă chipul desfigurat al lui Jake, simţi atingerea fierului şi se întrebă în sinea lui dacă durea când erai împuşcat în cap. Gândul ăsta îl făcu să zâmbească.

- Fii liniştit, Jake. Nu-i greu să omori pe cineva. Prea iei totul în serios, asta-i problema ta. Uite-l pe Koo, el ştie să ne facă să uităm partea serioasă a vieţii. Nu-i aşa?

- Koo e un vierme galben, cum eşti tu un vierme roşu, mârâi Jake.

- Fii serios, nu-i frumos să vorbeşti aşa despre gazdă. Koo îţi aduce vise aurii şi femei frumoase.

- Du-te dracu'!

- Imi pare rău, bătrâne, murmură Trey închizând din nou ochii, cu un zâmbet încântat.

Jake Poltrain nu-i înţelegea felul de a glumi.

- O să te omor, o să te omor.

- N-o s-o faci, dacă continui să tremuri, Jake, spuse încet Trey întorcându-se pe parte cealaltă, să se culce.

Jake fremătă când văzu ce bine era făcut adversatul lui. De ce nu-l implora să-l lase în pace? Atunci, se gândi la femeia pe care şi-o disputaseră la Lily.

- N-ar fi plecat dac-aş fi cumpărat-o eu, spuse cu un zâmbet răutăcios. Aş fi ţinut-o încuiată tot timpul. Trebuie să fii prost ca s-o laşi de capul ei. Nu poţi să ai încredere în ele. se culcă cu orice bărbat.

Când Trey se întoarse, Jake simţi o mare bucurie. Constată cu plăcere că ochii lui nu mai erau nepăsători. Erau larg deschişi şi. furioşi. O nimerise. Putea în sfârşit să se răzbune.

- Aş fi legat-o de pat şi te asigur că mi-aş fi făcut de cap cu ea, continuă el.. Voi, pieile roşii, sunteţi nişte proşti.

Deodată, Trey văzu pistolul pentru prima oară, la câţiva centimetri de capul lui. Violenţa sentimentelor îl scoase din letargie şi începu să vadă clar cum stăteau lucrurile. Pistolul îi tremura celuilalt în mână. Trase cu coada ochiului să vadă dacă erau singuri în

cameră şi dacă uşa era închisă. Se uită repede la Jake. Avea impresia că se trezise dintr-un somn de zece ani.

Jake făcuse o singură greşeală. Vorbise despre Virginie şi Trey nu putea să-l ierte. Da, acum trebuia să acţioneze.

- N-ai fost în stare s-o ţii la tine, continuă Jake. Dacă o văd după ce te omor, n-am să uit s-o sărut din partea ta.

Trey înţelegea că Jake era gata să-l împuşte.

- Apasă pe trăgaci, Jake, spuse cu blândeţe, pentru că doar aşa o să poţi să te apropii de ea într-o bună zi.

Deodată, în semiîntunericul din încăpere, Virginie îi apăru în faţa ochilor.

- Nuuu! urlă, aruncându-se asupra lui Jake.

Trey izbi violent cu umerii picioarele adversarului. Nu mai avea nimic omenesc în el, devenise o maşinărie ucigaşă. Chipul lui Jake deveni din roşu, albastru, apoi din ce în ce mai vânăt. Trey nu mai auzea nimic din horcăiturile adversarului, nu mai vedea nimic. Trebuia să-l omoare pe Jake Poltrain, să reducă la neant ameninţarea pe care o reprezenta. Intr-un târziu, îi dădu drumul. Poltrain nu mai mişca de mult. El se ridică, călcă în picioare trupul inert şi

se prăbuşi în patul lui.

Rămase întins puţin pe spate, ca să-şi tragă sufletul, după care începu. meticulos, pregătirile pentru o nouă doză de opiu. Se aşeză cu capul pe pernă, şi după ce trase de câteva ori, lăsă drogul să-şi facă efectul. Mai întâi, văzu obişnuita lumină aurie, apoi apăru Virginie, zâmbitoare. Parcă-l chema. Luă din nou pipa, ca s-o facă să se apropie şi mai mult de el.

Koo, care avea el însuşi grijă ca totul să fie bine, deschise încetişor uşa să arunce o privire înăuntru, căci parcă auzise ceva nelalocul lui. La prima vedere, era clar că Jake Poltrain era mort. Se uită cu luare-aminte şi la celălalt. Trey era viu. Ieşi din încăpere, închise cu grijă uşa în urma lui şi trimise imediat să caute un doctor.

După o oră, Trey primise toate îngrijirile de care avea nevoie, şi doctorul îl liniştise de nenumărate ori pe Koo: rana era superficială şi Trey nu risca absolut nimic. Amfitrionul se hotărî în sfârşit să-i dea de veste lui Hazard despre ce se întâmplase. şi-l aşteptă, împreună cu gardianul, în faţa uşii lui Trey.

Hazard, urmat de Blue şi Fox urcă în grabă scările, urcând câte patru trepte.

- Cum se simte?

- Foarte bine, răspunse Koo. Jake Poltrain a murit. Nimeni nu ştie, în afară de doctor şi de mine.

Hazard intră singur în cameră. Inchise ochii pentru o clipă; fiul lui nu murise, lăudat fie Cel de Sus. Auzind uşa, Trey se întoarse, şi îşi văzu tatăl căruia îi zâmbi.

- Salut, tată.

- Ce mai faci?

Trey slăbise mult, avea o privire bolnăvicioasă. Cu toate astea, stătea întins în pat liniştit, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Ce mai faci? repetă blând Hazard.

- Foarte bine. Vrei să vezi ce opiu excelent are Koo?

Hazard clătină repede din cap în sens de negare.

- Mama abia aşteaptă să te vadă. A fost îngrijorată. Ar vrea să te întorci acasă.

- Mă simt vinovat de moartea lui, începu Trey arătând spre trupul lui Poltrain. Dar el a început.

- Se pare că a fost o greşeală.

Trey se încordă încet, deschizând şi strângând degetele. Işi privi tatăl.

- N-am avut de ales. vroia să mă împuşte.

- Probabil şi eu aş fi făcut la fel, chiar fără să mai aştept să mă provoace.

Hazard nu-l scăpa din ochi. Singurul lui fiu trăia, şi pentru asta şi-ar fi vândut sufletul şi ar fi omorât o duzină de indivizi ca Poltrain.

- N-am mai omorât pe nimeni cu mâinile mele. A spus nişte lucruri despre Virginie.

- Iţi lipseşte.

Nu era o întrebare. Trey încercă să zâmbească.

- Mai mult decât aş fi crezut. Nu mi s-a mai întâmplat cu nicio altă femeie.

- Dacă vrei un sfat de la tatăl tău.

Trey îşi înălţă umerii, resemnat.

- De ce nu? Săptămâna asta a fost un calvar.

- Du-te şi caut-o! Aşa am făcut eu cu maică-ta.

- Nu-i acelaşi lucru. Mama plecase pentru că te credea mort. E de înţeles. Virginie şi-a dat seama că avea să piardă milioanele unui Braddock-Black. Tată, asta n-are nicio legătură cu dragostea. Am căutat toate explicaţiile posibile. dar niciuna nu răspunde la întrebarea de ce nu mi-a scris. Ar fi putut să mai aştepte o zi. Ar fi putut să-mi spună la revedere. Ridică din nou din umeri. Nu, a vrut doar banii. Şi Valerie i-a arătat că era gata să se ia la harţă cu ea ca să-şi păstreze partea. Atunci, Virginie Jordan, ca o femeie pragmatică, a hotărât să plece de aici, ca să-şi recupereze averea din Franţa.

Se opri o clipă, apoi oftă:

- Mulţumesc, tată, că te gândeşti la mine, dar m-am gândit deja de o mie de ori. Nu există o altă explicaţie pentru tăcerea ei.

Tatăl veni aproape şi-i puse o mână pe umăr.

- Să ne întoarcem, spuse cu blândeţe. Mama ne aşteaptă.

După cinci minute, se întâlneau cu Koo pe culoar.

- Ti-aş fi recunoscător dac-ai păstra discreţia pentru cele întâmplate, spuse Hazard cu glas neutru.

- E de la sine înţeles, domnule Black.

Capitolul 12

La jumătatea lui septembrie, Trey fu chemat în grabă acasă. Valerie dăduse naştere unei fetiţe. Copilul era vizibil metis şi, de cum îl văzu, Valerie nici nu vru să pună mâna pe el. Dădu telefon la ranch să le spună că le trimitea bebeluşul. Incepură imediat să caute o doică şi, înainte de sosirea copilului, Blaze puse să se facă ordine în camera acestuia.

A doua zi, când Trey dădu cu ochii de fetiţa culcată în leagănul roşu, fu imediat încântat. Il privea cu ochii mari şi gângurea veselă. Trey nu putea rezista farmecului surâsului unui bebeluş.

- E minunată, murmură Blaze cu mândrie. Rareori bebeluşii zâmbesc aşa.

- Uite că ai devenit bunică, o tachină Trey.

- Are nevoie de noi, răspunse Blaze, liniştită.

- Poate să conteze pe mine. Ce fermecătoare! Trey îşi trecu degetele prin părul negru. Are un nume?

- Nu încă. te aşteptam pe tine.

- Valerie n-a.

Blaze clătină din cap.

- Jigodia naibii. murmură Trey.

- Femeia asta n-are pic de milă, fu de acord Blaze în timp ce micuţa începea să plângă. Ii e foame.

Trey habar n-avea cum să îngrijească un copil, dar în zilele următoare, învăţă cu o răbdare surprinzătoare. Petrecea ore întregi la căpătâiul fetiţei adoptive. La insistenţa lui Hazard, micuţa primi numele Belle.

- N-aveţi decât să găsiţi un al doilea prenume. Aşa, o să fim chit, acceptă "naşul."

- Câtă generozitate!

- E una dintre principalele calităţi ale tatălui tău.

Iată cum acest copil nedorit, care schimbase existenţa lui Trey, a Virginiei şi contul din bancă al Valeriei, deveni centrul atenţiei în ranch. Belle era pur şi simplu minunată.

Contractul de căsătorie se termină când îi sărbătoriră împlinirea primei luni. In aceeaşi zi, Trey îi ceru Valeriei divorţul. Se duse la ea după-amiază, după ceai şi înainte de cină, într-un moment când era aproape sigur că o găsea singură. La intrarea lui Trey, proaspăta mamă rămase imperturbabilă.

- Nu cred că e o vizită mondenă, remarcă ea domol.

Trey era îmbrăcat cu o haină de piele şi nişte pantaloni

de lucru prăfuiţi.

- Deschidem o nouă galerie la mina de la Tracyville. Unii oameni trebuie să muncească pentru ca să poată trăi.

- Si alţii nu. replică femeia cu ironie.

- In privinţa asta, suntem de acord.

Nu se mişcase din pragul uşii, neavând de gând să zăbovească nicio clipă în plus faţă de cât trebuia.

- De ce eşti aşa nervos, dragă Trey? Stiu că poţi să fii şi mai bine dispus. Vino, ia loc!

- Vreau să divorţăm.

- Nu.

Glasul îi era calm, expresia liniştită în vreme ce-şi lua un pahar cu vin de porto, aşezat pe o masă de marmură, hidos sculptată în formă de lebădă.

- Nu? Ai vrea să mori?

- Imi convine să fiu doamna Braddock-Black. Vinul e adus din Portugalia, vrei şi tu?

El nu se aşteptase la un asemenea refuz.

- Ai semnat un contract, replică bărbatul, glacial.

- L-am rupt.

- Nu fi proastă. Avem o copie.

Femeia afişa un zâmbet nevinovat.

- Voi spune că e un fals.

- Nu abandonezi niciodată, nu-i aşa?

- Dar cine ar abandona într-o asemenea situaţie, dragul meu? Răspunsul meu este clar: nu!

Ii venea să-i tragă o palmă zdravănă ca să-i şteargă zâmbetul de pe faţă.

- Mereu ţi-am subapreciat calicia.

- E şansa mea, mormăi ea.

- Nu e vorba de o partidă de şah, Valerie.

- Dar e un joc, nu, dragule? întrebă cu asprime, ca şi cum această eventualitate o excita.

- N-am niciun chef să mă joc cu tine. O vor face avocaţii mei. Lor le place asta.

Hazard vorbi a doua zi cu Duncan Stewart, amintindu-i că semnaseră câteva hârtii înainte de căsătorie. Duncan făcea pe timidul, care nu îndrăznea să ia o hotărâre fără fata lui.

- Să nu ne pierdem timpul, Duncan. De ce aveţi nevoie, tu si Valerie, ca să plecaţi din Montana? Trimiteţi o cifră si o
să vedem ce putem face.

Jocul începuse. Era vorba de o tocmeală. Duncan şi Valerie credeau fără îndoială că ceruseră prea puţin la început, şi aveau să mai umfle cifrele. Hazard nu vroia să aibă probleme cu Belle. Era dispus să le satisfacă cererile. până la un punct.

- Omoară-i! exclamă Trey dezgustat, într-o

dimineaţă când Hazard citea pentru a treia oară scrisoarea pe care o avea în faţa ochilor. Tocmeala asta o să devină eternă!

Duncan vroia acum să fie numit tutorele legal al fetiţei Valeriei. Hazard se strâmbă.

- Oameni ca Stewart sunt mereu gata să se vândă. Trebuie doar să stabilim preţul. Târguiala asta mă scârbeşte. Gata. Ce face Belle, în dimineaţa asta?

- Era cât pe ce să mă bat cu mama ca să-i dau să mănânce. Am câştigat, preciză el făcându-i cu ochiul. E o fetiţă minunată.

Oricare i-ar fi fost dispoziţia, când aducea vorba despre Belle, zâmbea mereu.

- Sunt fericit să aud că micuţa noastră Sarah Bernhardt ştie să te bine dispună, spuse Hazard, care zâmbea şi el. E o binecuvântare pentru maică-ta. De atâta timp n-am mai avut un bebeluş în casă.

- Mama e într-adevăr fericită. Se ocupă de toate, şi eu nu fac altceva decât să mă supun ordinelor ei, spuse Trey cu tandreţe. Tată, n-ai teamă, totul o să fie bine. Mama face tot ce trebuie şi ştii cât e de încăpăţânată când îşi propune ceva.

- Incăpăţânarea maică-tii e deosebită, răspunse Hazard, sunt de acord cu tine. Ar putea să dea înapoi

o armată întreagă cu o singură mână, dacă ar vrea.

Trey îşi contemplă tatăl: rostise ultimele cuvinte cu multă afecţiune.

- Mama şi cu tine vorbiţi serios, nu-i aşa?

- Totdeauna. murmură Hazard. E prietena mea cea mai bună.

- Eu nu sunt în aceeaşi situaţie, replică Trey, sarcastic. Pentru Valerie, prietenia este acelaşi lucru cu un cec. Ascultă, vreau să am toată responsabilitatea copilului, indiferent cât ar costa.

- O să le dau toată mina Lost Creek.

- Un glonţ ar costa mai puţin, spuse Trey zâmbind.

- E o idee, răspunse Hazard înălţându-şi sprâncenele.

O idee pe care nu trebuiră s-o pună în practică. Cineva, lipsit de scrupule, trecu la acţiune, două săptămâni mai târziu. Viaţa dezonorantă a lui Duncan Stewart fu brusc curmată. Fiind intermediar pe lângă indieni, fusese acuzat împreună cu câţiva colegi de o fraudă imensă. In iulie, cincizeci de indieni muriseră pentru că mâncaseră carne stricată şi alte două sute muriseră de foame iarna trecută în rezervaţia Black Earth, neprimind proviziile care le fuseseră promise. Totul fusese plătit şi guvernul

trimisese carele, dar era un obicei să nu li se dea indienilor decât o parte infimă, şi restul să se vândă cu un profit apreciabil. In felul ăsta îşi dobândise Duncan averea.

Fu găsit scalpat, având în gură o bucată de carne putrezită. Aparent, era vorba de o crimă a indienilor, dar Trey şi Hazard remarcară imediat că scalpul fusese tăiat altfel decât o făceau indienii. Urmăriră ancheta îndeaproape. Foarte repede, şeriful renunţă să-l caute de criminal; viaţa nu însemna mare lucru în locurile acelea şi Duncan îşi făcuse prea mulţi duşmani.

De fapt, asasinul lui trebuia să fie cineva pe care-l cunoştea bine, în care avea încredere, pentru că fusese împuşcat de la mică distanţă. In prerie, unde-i fusese descoperit cadavrul, ar fi fost imposibil cuiva să se apropie fără să-şi dea seama, şi Duncan n-ar fi lăsat niciun indian să se apropie fără să-l împuşte. In general, era un tip realist.

Moartea aceasta schimbă radical situaţia Valeriei, care era înainte de orice o femeie practică. Helena devenea acum un oraş prea mic pentru gusturile ei. Se vedea deja făcându-şi intrarea în lumea bună de la New York. Cu un cinism ostentativ, insistă să negocieze direct cu Trey. Ţinea să-l vadă

acceptându-i solicitările. Curios lucru, ceea ce o deranja cel mai mult era faptul că refuzase să-şi îndeplinească îndatoririle conjugale. Niciodată, n-o respinsese niciun bărbat, şi purtarea lui Trey o umilea. Era hotărâtă să-l facă să plătească scump. Cât despre fetiţă, nici nu se mai gândea la ea, şi-o ştersese din minte.

Il aştepta pe Trey în salonul ei, o încăpere la fel de ridicol decorată ca şi celelalte. După ce nou-venitul intră, amfitrioana clătină din cap în semn de salut şi el făcu acelaşi lucru, înainte de a se aşeza pe un scaun. Negocierile începură într-o atmosferă glacială.

- La New York de-abia s-a deschis sezonul, spuse ea. Atunci, dac-am putea să ajungem la o înţelegere chiar azi. N-aş vrea să pierd festivităţile care urmează.

Spunea asta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca şi cum tatăl ei n-ar fi fost asasinat, Trey nu s-ar fi ocupat de copilul altcuiva şi ea n-ar fi avut o fetiţă.

- Fetiţa e bine, replică Trey sec.

- Copiii nu mă interesează.

- Păcat că nu ţi-ai dat seama mai devreme.

- Sunt sigură că ai tot ce trebuie pentru ea la ranch.

Trey nu continuă imediat, nevrând s-o facă să-şi dea
seama cât ţinea la cea mică, pentru că ar fi încercat să profite.

- Frumos din partea ta că te gândeşti la viitorul ei, spuse până la urmă.

- Trey, dragul meu, ar fi trebuit să-ţi joci rolul de soţ.

- Nu sunt un actor talentat, Valerie, draga mea.

- O să fugi după curva aia imediat ce o să obţii divorţul! Pentru Valerie, femeiuşca despletită era o enigmă. Ce
avea în plus, faţă de ea? se întreba de luni de zile.

- Se spune că te-a castrat, murmură femeia, arţăgoasă.

- E o ipoteză pe care n-o s-o poţi verifica niciodată. Cât despre ce am să fac după divorţ, asta nu priveşte pe nimeni. Iţi sugerez totuşi să pleci de aici.

- Mă ameninţi?

- Nu ameninţ o femeie. Am spus femeie, nu doamnă.

- Reputaţia ta n-o să reziste după moartea a doi membri ai familiei Stewart. Nu era speriată, dar privea lucrurile cu sânge-rece. Nici tu nu eşti un

gentleman.

- Reputaţia mea n-o să te încălzească în groapă, Valerie.

- Tu l-ai omorât pe tata?

Trey o privi nedumerit: parcă îl întrebase cum era vremea astăzi.

- N-a trebuit s-o fac eu. Işi făcuse prea mulţi duşmani. Bine, acum că am terminat introducerea, ce-ar fi să-mi spui preţul, ca să terminăm.

Femeia ridică din umeri.

- Mi se pare că ar trebui să privim obiectiv situaţia. De exemplu, casa asta îmi aparţine conform actelor.

- Valerie, am douăzeci şi trei de avocaţi, care lucrează pentru mine. Dac-aş fi avut chef de o discuţie juridică, ţi-aş
fi propus să ne vedem la birou. Să ne întoarcem la bani.

- Vreau o casă pe Park Avenue.

Ştiuse totdeauna să se adapteze.

- Incep să te recunosc. Sper numai să nu vrei să negociem pentru un permis de construire şi despre planurile arhitectului.

- Am nevoie de o trăsură şi de patru vizitii în livrele. Şi de servitori în casă, bineînţeles.

- Valerie, nu mă interesează deloc mobilierul la care te gândeşti, numărul de servitori care-ţi trebuie. Sincer să fiu, dacă eşti atât de inteligentă cum îţi place să crezi, ar trebui să te grăbeşti; din partea mea, ai putea să mori chiar mâine. Spune-mi preţul.

Ameninţarea o făcu să-i spună suma cea mai mare la care se gândise. Aşa trebuia să procedeze într-o negociere. Bineînţeles, el îi va propune o sumă ridicol de mică, şi nu va ceda decât puţin câte puţin. Până la urmă, se vor întâlni la jumătatea sumei. Atunci, rosti cifra. Trey o privi îndelung, cu o expresie stranie.

- Sunt mulţi bani, spuse până la urmă, cât se poate de liniştit. E nevoie să te implor?

Preţ de o clipă, femeia se simţi triumfătoare; parcă-l vedea în genunchi în faţa ei, dar pragmatismul dădu la o parte închipuirile. Cât trebuia să cedeze?

- Răspune-mi, reîncepu el cu blândeţe. Vrei să-ţi sărut
picioarele ca să obţin divorţul ăsta?

Era ceva neliniştitor în glasul lui şi, pentru prima dată de la începutul discuţiei, Valerie îl privi cu atenţie.

- Nu, răspunse în sfârşit.

- Ăsta era răspunsul corect, murmură bărbatul scoţându-şi carnetul de cecuri din buzunar. O să ai banii, Valerie, dar dacă te mai apropii vreodată de un singur membru al familiei mele, am să te omor. Vorbesc serios. Imi vine să te strâng de gât chiar în clipa asta. Aş face nişte economii importante.

Ochii lui cenuşii o făcură să se înfioare. Fără să-i mai aştepte răspunsul, scrise cifrele pe hârtia pe care o împinse spre ea, apoi se ridică.

- Aş fi fost gata să-ţi dau mult mai mult, spuse cu un zâmbet maliţios. Drum bun, Valerie.

Femeia luă fila de cec şi el o citi ca pe o carte deschisă.

- Dacă-l rupi, nu-ţi mai dau altul. Inţelese că nu glumea.

- Sper să n-o mai întâlneşti niciodată, spuse, dispreţuitoare, învinsă.

- O să fii mereu un parazit, Valery. Un parazit neînsemnat.

Si o lăsă fără replică.

Odată cu venirea toamnei, Virginie ieşea din ce în ce mai rar din casă, primindu-le doar pe prietenele cele mai apropiate, aşteptând naşterea copilului. Cu cât se apropia ziua, se gândea tot mai mult la Trey. Era normal, pentru că orice femeie care se

pregăteşte să devină mamă, nu poate să se gândească decât la tatăl copilului, dar o surprindea acuitatea sentimentelor faţă de el. Il ura. Il ura pentru că nu venise după ea. Cu toate astea, îl iubea. Era o experienţă stranie să constate că ura şi dragostea puteau să existe împreună, să se amestece extrem de complicat. De când plecase din Montana, nu avusese niciun moment de linişte.

Oare ce făcea acum? se întrebă pentru a nu ştiu câta oară. Se părea că putea să trăiască foarte bine fără ea. Ii trimitea coşuri cu flori noii amante? Ii cumpăra haine frumoase şi bijuterii?

In aceeaşi clipă, contrar aşteptărilor, Trey stătea singur, întins pe covorul gros de iarbă, avându-l ca tovarăş doar pe Rally, căruia îi vorbea despre ea.

- I-ar fi plăcut aici, spunea contemplând poiana de la malul râului. E ca la cabana de pe munte.

Işi aduse aminte că Guy era acum conte, iar cabana de lemn nu mai era pentru ei decât o amintire neplăcută. la fel ca toţi cei pe care-i cunoscuseră în Montana.

- Vezi, Rally, murmură el, Virginie Jordan nu-ţi împărtăşeşte gusturile pentru iarbă verde şi aer curat.

***

După o lună, mult după miezul nopţii, renumitul doctor care-i veghea sarcina, clătină trist din cap adresându-se Adelaidei:

- Nu mai e nimic de făcut.

In cameră, era o atmosferă apăsătoare. Virginie era în travaliu de o zi şi jumătate, treizeci şi şase de ore de dureri cumplite, de urlete şi de agonie. Bebeluşul nu era bine aşezat în pântece şi doctorul se mărginea să repete:

- Natura îşi urmează cursul.

In momentul de faţă, pulsul tinerei femei devenea tot mai slab, iar ţipetele şi gemetele din ultimele ceasuri încetaseră.

- Nepriceputule! îl luă la rost Adelaide. Imbecilule! O să am grijă să-ţi stric reputaţia!

Speriat, nefericitul îşi luă imediat tălpăşiţa. Ingrozită, Adelaide trimise pe cineva s-o aducă pe Beatrice. Bătrâna ei doică îi fusese mai mult decât o mamă şi, în momentele cruciale ale vieţii, făcuse apel la ea.

După douăzeci de minute, bătrâna îşi făcu apariţia şi Adelaide izbucni în lacrimi.

- Ar fi trebuit să te chem mai devreme, îi spuse nou-venitei.

Beatrice o mângâie pe spate şi-i spuse cu glasul

calm pe care i-l ştia de când era mică.

- Şşşt, fata mea, acum sunt aici şi trebuie să fii tare. Spală-te pe mâini şi ajută-mă!

Fără să-i mai aştepte răspunsul, Beatrice se duse la ligheanul de porţelan.

- N-avem nevoie de doctor. Bunica mea aducea copii pe lume încă înainte de a fi apărut doctorii.

- Slavă Domnului! spuse Adelaide, recăpătându-şi încrederea.

- Domnul n-are niciun amestec în treaba asta, spuse bătrâna ţărancă. Nefericita asta şi cu mine o să facem toată treaba. Dar dacă vrei să te rogi, roagă-te să nu-i crape pântecele.

Fu o operaţie înceată, delicată şi dureroasă. Beatrice masa copilul nenăscut în sensul acelor de ceasornic, în timp ce Adelaide îi urma instrucţiunile împingând, ţinând apăsat când i se spunea.

- Nu!Nu! ţipă moaşa când Adelaide slăbi strânsoarea şi copilul alunecă în poziţia iniţială.

Tânăra izbucni în hohote de plâns.

- Termină, micuţo, şterge-te la ochi şi s-o luăm de la capăt, spuse Beatrice, care începea să se teamă serios
pentru viaţa Virginiei.

Pulsul era neregulat. Contracţiile slăbeau. Chiar

dacă reuşea să aşeze copilul cum trebuia, mama poate nu va avea puterea să-l aducă pe lume.

- Hai, acum, ţine bine! ordonă Beatrice.

După o oră, amândouă erau leoarcă de sudoare. Puţin câte puţin, reuşiseră să-l aducă pe copil în poziţia care trebuia. Slavă Domnului, Virginie rămăsese inconştientă tot timpul, dar în clipa în care contracţiile împinseră copilul, deschise ochii ca şi cum ar fi înţeles că nu mai avea nicio clipă de pierdut. Trează pe jumătate, făcu un ultim efort insuportabil. Deodată, furios, un chip mic le apăru în faţa ochilor, minunat, cu toată furia lui.

- Trey! urlă femeia ridicându-se ca şi cum ar fi văzut o fantomă. Să nu-i spuneţi lui Trey!

Pe urmă, se prăbuşi din nou. Delirează, îşi spuse Adelaide.

- Trey era numele calului bărbatului ei, îi explică tânăra femeie Beatricei, care ridicase ochii întrebători.

- Săracul copil, murmură moaşa punând delicat palmele pe creştetul nou-născutului.

Il scoase cu o tandreţe şi o grijă infinită.

- O să ne ocupăm şi de maică-ta. N-o să rămâi orfan, micuţule.

Băieţelul avea pielea închisă la culoare, părul

negru, doi ochi mari ca nişte giuvaeruri cenuşii şi era zdravăn la trup. Adelaide se uită la bebeluşul care semăna atât de puţin cu mama.

- Virginie a spus că tatăl lui era frumos şi avea părul negru ca noaptea.

- N-a spus că era indian? I-ar fi plăcut un băiat aşa de bine făcut.

Intorcându-se spre Virginie, care avea o paloare de moartă, îi întinse copilul Adelaidei şi scoase o sticluţă din sacoşa ei de răchită. Nu fu mulţumită decât după câteva minute.

- Gata, n-o să aibă hemoragie, spuse în cele din urmă. Copilul n-o să rămână orfan.

Când Virginie se trezi puţin mai târziu, Beatrice spălase deja copilul şi-l înfăşurase într-o pătură albă.

- Vreau să-l ţin în braţe, ceru mama chiar înainte de a-şi reveni complet.

- De unde ştii că e băiat? o tachină Adelaide.

Beatrice îi aduse copilul.

Mama se ridică să-l privească şi ochii i se umplură de lacrimi.

Nou-născutul o privea cu ochii lui Trey.

Cum puteau să semene atât? se întrebă, nedumerită. Il mângâie cu blândeţe şi-l strânse în braţe.

- Te iubesc, îi şopti micuţului.

***

Intr-o dimineaţă rece de decembrie, Trey intră în sufragerie ţinând-o pe Belle în braţe.

- Unde te duci cu micuţa?

- Mamă, după cum vezi. vrem să ne facem plimbarea călare de fiecare zi.

Amândoi erau bine înfăşuraţi în blănuri.

- Iţi dai seama ce frig e afară? exclamă Blaze întorcându-se spre Hazard, parcă cerându-i ajutorul, însă acesta se mulţumi să zâmbească şi să spună:

- Vântul bate dinspre nord-est...

- Asta-i tot ce ai de spus? mormăi Blaze.

- Mamă, Bellei îi place să se plimbe călare şi nu i se văd decât ochii din blană.

- Eşti inconştient, bodogăni Blaze turnându-i ceai fierbinte într-o cană. Si dacă îngheaţă?

- Nu sunt inconştient, n-o să îngheţe şi chiar ea mi-a spus că vrea să iasă afară.

Trey bău repede cana şi ieşi pe uşă.

- Belle îi face bine, spuse Hazard după ce Trey plecă. Il face să nu se mai gândească la Virginie.

- Stiu, dar aş fi preferat să se joace în casă cu ea, astăzi. E aşa frig afară, şi Belle n-are decât trei luni.

- Când Trey avea trei luni, stăteam în tabără la

mină, îi aminti Hazard. Si a supravieţuit.

Blaze zâmbi la rândul ei.

- Ai dreptate. Imi fac prea multe griji.

- Problema ta e că ai dat în mintea copiilor, spuse bărbatul cu tandreţe.

- Si cu tine, lucrurile stau la fel, Jon! Singura diferenţă esta că tu vorbeşti mai puţin.

A doua scrisoare a lui Guy le dădea veşti banale, care îi părură lui Trey fantastice: ploua, Eduard crescuse, lua lecţii de călărit, fetele erau bine.

La sfârşitul scrisorii, adăugase două fraze care-i tăiară răsuflarea cititorului: Virginie e bine acum. A fost cât pe ce să moară luna trecută.

Trey făcu un efort să-şi revină în fire. Simţea o durere cumplită în piept. Cum putuse să fie bolnavă fără să ştie el? Dac-ar fi murit, n-ar mai fi revăzut-o niciodată. Pentru prima oară după luni de zile, toate motivele întemeiate pe care le avusese, păliră în faţa simplelor cuvinte: A fost cât pe ce să moară.

Câteva ore mai târziu, în faţa părinţilor, Trey declara cu un entuziasm tineresc:

- Lui Belle i-am spus deja: n-am să lipsesc prea mult. I-am explicat, dar nu cred că a înţeles mare lucru. Mă întreb dacă n-ar trebui s-o iau cu mine, spuse, aşezându-se pe braţul fotoliului pe care

stătea mama lui, dar cunoscându-ţi instinctul matern, şi fiind un băiat înţelegător. am să fac cum spui tu.

Blaze şi Hazard se uitară nedumeriţi unul la celălalt.

- Dragul meu, începu Blaze, ce vrei să spui?

- Virginie a fost cât pe ce să moară, răspunse Trey. Mi-a scris Guy. Nu ştiu amănunte. dar m-am hotărât să mă duc la Paris.

- Când pleci?

- Intr-o oră, răspunse Trey, ridicându-se. Am să vă dau de veste după ce o să ajung şi spuneţi-i şi voi lui Belle că mă întorc repede. Ciao!

Era deja gata să iasă pe uşă când Blaze îl opri:

- N-ai nevoie de nimic, dragul meu?

- Nu, mamă, am tot ce-mi trebuie, răspunse, cu un zâmbet radios.

După ce uşa se închise în urma lui, Hazard mormăi:

- Era timpul.

- Timpul să facă ce? îl tachină Blaze.

- Era timpul să se ducă s-o caute. Am fost gata să plec eu, ca să-l scot din apatia în care zăcea.

- E la fel de încăpăţânat ca tine, dragul meu, dar e o comoară, adăugă, îngăduitoare.

Hazard izbucni în râs.

- Bineînţeles, draga mea, e perfect. ca maică-sa.

Capitolul 13

Trecuseră două luni de când îl născuse pe Max, două luni în care se dedicase întru totul fiului ei. Ii scrisese lui Trey o sumedenie de scrisori ca să-i spună că avea un fiu- Maximilien Laurent Saint-Just de Jordan- care-i semăna leit, dar le rupsese pe toate.

De curând, începuse să primească vizite; era o hotărâre pragmatică, datorată în primul rând insistenţelor Adelaidei, care trimitea invitaţii tuturor. Nu fusese greu deloc: admiratorii frumoasei "văduve" erau numeroşi si entuziaşti.

Ii fermecase pe toţi bărbaţii, care-şi aduceau aminte de o adolescentă slăbuţă şi regăseau acum o femeie cât se poate de frumoasă. Transformarea era surprinzătoare. In primul rând, erau seduşi de indiferenţa cu care-i privea, pe care o considerau o provocare. Bineînţeles, toţi îi acceptau doliul, însă fiecare vroia să fie cel care să-i pună capăt.

Virginie era deci asaltată de cereri în căsătorie, cele mai multe sincere, din partea unor bărbaţi respectabili. Tuturor le dădea acelaşi răspuns politicos: doliul va dura un an, după care se va gândi serios la fiecare cerere.

Exact după două ore de la sosirea la Paris, Trey îşi făcu apariţia în această atmosferă de competiţie îndârjită. Trecuse doar pe la hotel să facă o baie şi să se schimbe.

Nu era pregătit pentru splendoarea reşedinţei în care se găsea cea pe care o căuta. Trecând pragul ca să întrebe unde putea s-o găsească pe Virginie Jordan, i se răspunse că doamna Virginie Miles avea primire în salonul mare. Mâhnit, Trey se gândi că ar fi trebuit să se aştepte la asta.

Dar nu era la capătul surprizelor. Când uşile duble se deschiseră, avu impresia că primeşte o lovitură de ciocan în cap: Virginie era înconjurată de o adevărată haită! Parc-ar fi fost o regină tronând în mijlocul curţii sale.

Vizibil surprinsă, Virginie tresări şi-l privi cu ochi mari, devenind palidă. "A venit." Se aşternu o tăcere curioasă în timp ce fiecare-i remarca paloarea. Pe urmă, toate privirile se întoarseră spre uşă, spre bărbatul seducător postat acolo. Inalt, bine făcut, cu părul negru şi lung, evoca splendoarea Vestului Sălbatic.

Deodată, timpul parcă se opri în loc. Reacţia şocată a Virginiei era neobişnuită pentru o femeie care avea reputaţia că ştia să-şi păstreze sângele-

rece. Cât despre Trey, deşi părea nepăsător, se străduia să pară aşa. Nu se aştepta la aşa ceva. Nu era de mirare că Virginie nu-şi dăduse osteneală să-i scrie, îşi spuse examinând mulţimea de pretendenţi. Erau de toate felurile: înalţi, scunzi, tineri, bătrâni, cu constituţii atletice, plăpânzi. Dar toţi erau bogaţi, fără îndoială.

- Bună ziuă, domnişoară Jordan, spuse nou-venitul, ignorându-i cu bună ştiinţă statutul de femeie măritată. Păreţi. în cea mai bună formă.

Nu se vedea că fusese cât pe ce să moară, în urmă cu două luni.

Insolenţa lui o făcu să se înroşească. Il recunoştea. Incerca să insinueze cu neobrăzarea obişnuită că ar avea drepturi asupra ei.

La fel ca Virginie, ducele de Vec reacţionă rău la tonul posesiv al lui Trey.

- Să-l dau afară pe bădăranul ăsta?

- Nu-i nevoie, Etienne, răspunse cea întrebată, liniştită să constate că vocea îi era calmă, cu toată frământarea interioară. Domnul Braddock-Black şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme şi sunt obişnuită cu felul lui de a vorbi.

- Oricum, n-ai fi în stare, replică liniştit Trey apropiindu-se de duce.

Acesta sări imediat în picioare, dar înainte să spună ceva, Virginie îi aşeză o mână pe braţ.

- Nu, Etienne.

Privirea lui Trey se opri o clipă asupra mâinii, înainte de a se uita la chipul mândru al ducelui.

- Eşti la ordinele ei, Etienne? întrebă cu şi mai multă insolenţă.

- Poartă-te cum trebuie, Trey. Nu suntem la Lily, replică direct Virginie.

Femeia făcu un efort considerabil să-şi stăpânească furia. El o cercetă cu o încetineală ostentativă.

- Recunoaşte că te poţi înşela; o femeie în mijlocul atâtor bărbaţi.

Lily nu însemna nimic pentru duce, dar intui că ceva nu era în regulă. Făcu un pas spre Trey. Strângându-l cu toate puterile, Virginie îl imploră cu un murmur:

- Te rog, Etienne. Pentru mine.

Nu vroia să înceapă o ceartă între cei doi bărbaţi. Ducele, întorcându-se spre ea, se înclină şi se duse înapoi la locul lui pe sofa.

- Am putea să stăm de vorbă despre prietenia noastră cu contesa într-un moment mai potrivit, spuse el, zâmbind dar cu ochi de gheaţă. In

particular. Rămâi mult timp la Paris?

- Atât cât trebuie. răspunse Trey provocator.

- Ce naiba! exclamă Virginie, exasperată. Niciunul dintre voi n-are niciun privilegiu asupra mea. Eu singură am să iau hotărârea pentru relaţiile mele, încheie femeia, cu o sinceritate neobişnuită în acele locuri.

Trey îşi reveni primul în fire şi spuse:

- Am nevoie de un pahar, mormăi cu o expresie scârbită.

Căută cu privirea ceva de băut. Luă o sticlă de coniac şi
un pahar, se aşeză pe un scaun departe de mulţime şi începu să bea liniştit, ca şi cum ar fi traversat special Atlanticul pentru aşa ceva. Nu mai făcu nici o mişcare toată după-amiaza, nu luă parte la nicio discuţie, privindu-i indiferent pe invitaţi, în timp ce golea sticla.

Ducele de Vec se mulţumea cu apă minerală. Tulburarea lui era vizibilă. Nu reuşea să se liniştească şi fiecare se întreba cine-şi va pierde primul stăpânirea de sine.

Virginie n-avea niciun interes să înceapă un scandal. Avea o altă grijă. Se apropia ora când trebuia să-l alăpteze pe Max şi o irita faptul că cel

mic avea să înceapă cât de curând să plângă. Până la urmă, făcu un semn cu mâna spre pendulă şi, în scurt timp, cei mai atenţi invitaţi plecară. Trey nici nu se clinti, ferm hotărât să rămână. Ducele părea hotărât să nu-l lase singur cu ea, dar îi promise să-l întâlnească din nou seara, la operă.

- Eşti sigură că totul o să fie bine? întrebă ducele, îngrijorat de americanul care băuse o sticlă de coniac.

- Sunt sigură, Etienne, mulţumesc. Si încă o dată mulţumesc pentru Tunise.

Ducele se înclină galant şi plecă, după ce Virginie îi zâmbi, liniştită.

- Cine e Tunise? întrebă îngrijorat Trey, imediat ce uşa se închise în urma ducelui.

- Dumnezeule! exclamă, iritată. Dacă vrei să ştii, Tunise nu-i o sclavă, ci o iapă arabă. Eşti mulţumit?

- Uite că l-ai lăsat pe sărmanul Clover. Te-ai descurcat totdeauna, murmură bărbatul contemplând salonul luxos. Preţurile trebuie să fie mult mai mari aici, nu-i aşa?

Virginie tresări şi furia pe care şi-o stăpânise toată după-amiaza izbucni:

- Acum, nu mai am probleme cu banii. Te rog să pleci.

Ii privea colierul de perle de la gât.

- Dacă o să continui tot aşa, în curând o să ai nevoie de bani.

- Nu ştiu dacă are rost să-ţi explic, dar toate astea sunt ale lui Guy. Toate i-au fost restituite odată cu titlul.

- Sper că averea e considerabilă. Ai nevoie, dacă vrei să-ţi salvezi reputaţia de femeie care întreţine un harem de bărbaţi.

- Gata, termină!

Cum îndrăznea, tocmai el, să-i dea lecţii de morală?

- Te doresc, îi spuse liniştit.

Femeia tresări, dar îşi reveni repede.

- Imi pare rău, dar nici nu se pune problema. Te rog să pleci, trebuie să mă îmbrac. Diseară, mă duc la operă. E Manon.

- Manon, opera mea preferată. Nu mă inviţi şi pe mine?

- Nici nu mă gândesc, răspunse hotărâtă, cu degetele înfipte în braţul fotoliului. Sunt sigură că o să găseşti o altfel de distracţie. Nu ţi-ai adus nevasta cu tine?

- Din fericire, acum sunt singur. Dar unde e domnul Miles? întrebă Trey nonşalant.

- Nu există niciun domn Miles, replică femeia pe acelaşi ton.

El îşi înălţă sprâncenele.

- De ce l-ai inventat?

Virginie şovăi. Nu vroia să-i spună nimic despre existenţa lui Max.

- Prefer să se creadă că sunt văduvă.

- Ah da, văduva veselă! i-o tăie el. Imi închipui ce avantaje poţi avea din asta. In definitiv, cu nevoile tale.

- De ce trebuie să faci asemenea conotaţii la tot ce spun?

închisese uşa, ca să nu-i audă servitorii ce vorbeau.

- După ce am văzut aici, în după-amiaza asta, nu-ţi înţeleg ipocrizia. De fapt, îţi admir abilitatea. Toţi tipii au plecat de aici convinşi că au o şansă la tine.

- Ai venit să-mi dai lecţii de viaţă?! Tocmai tu, care ai fost armăsarul de la vest de Mississippi!

- Pentru un bărbat, e altceva. Noi avem mai multă libertate.

- Cu atât mai bine pentru voi, dar pot să te asigur că nici eu nu sunt lipsită de libertate.

Deodată, veni lângă ea, dominând-o cu înălţimea lui.

- Nu vreau să par trivial, draga mea, dar o asemenea libertate la o femeie are consecinţe fizice.

Virginiei i se puse un nod în gât. Oare ştia de Max?

- Când ai venit la Paris? îl întrebă brusc.

- în după-amiaza asta. Pot să trec pe la tine diseară, după spectacol ca să am parte puţin de libertatea ta?

Nu, hotărî femeia contemplându-i ochii languroşi, nu ştia nimic despre Max. Nu se gândea decât să-şi satisfacă poftele trupeşti.

- Mă tem că o să fiu prea ocupată diseară.

- Atunci, mâine? Fără îndoială că eşti foarte ocupată, dar pot să te răsplătesc substanţial. Care sunt tarifele aici, la Paris?

Copleşită de furie, femeia se înroşi până în albul ochilor.

- Din păcate, preţul meu e mult prea mare pentru tine.

Bărbatul păru surprins, apoi schiţă un zâmbet.

- Pot să-mi ofer orice femeie de pe continent, draga mea, ştii bine.

- Atunci, petrecere frumoasă, domnule Braddock-Black!

Intorcându-i repede spatele, ieşi din cameră. Se

refugie
în prima încăpere liberă; trântind uşa, se rezemă cu spatele de ea.

- Ţi-arăt eu ţie, Trey! mârâi printre dinţi.

Bătaia pendulei îi aduse aminte că Max avea nevoie de ea. Incet-încet, reuşi să se liniştească, să şi-l alunge pe Trey din minte. Cel puţin, îşi spuse satisfăcută, fusese cât se poate de limpede: îl făcuse să înţeleagă că totul se terminase între ei.

In dimineaţa următoare, el se întoarse. Era în sufragerie, jucându-se cu copiii, dar îi acorda cea mai mare atenţie lui Eduard. Peste tot erau pachete desfăcute, bucăţi de panglici colorate printre bijuterii, rochii, cutii de colorat, jucării şi o mândreţe de şa, care trebuia de bună seamă să fie pentru Guy. Băiatul îi cerea lui Trey să vină cu el la grajd:

- Trebuie să vii, Trey. Lasă-l în pace pe Eduard. E rândul meu!

- Calul tău poate să mai aştepte, interveni Emilie. Trebuie să-mi vadă mai întâi noua rochie de bal. Trey, e prima mea rochie de bal. din dantelă fină şi mătase albă. Parc-aş fi.

- O prinţesă din poveste, continuă Trey zâmbind.

- Da, aşa e! E chiar aşa! Si Virginie spune că aş putea să mă coafez cu părul ridicat, pentru că e o

petrecere în familie şi.

Uşa se trânti violent şi toată lumea se întoarse ca s-o descopere pe Virginie stând în prag. Purta o rochie sobră, de mătase gălbuie. Trey îi remarcă pieptul impozant şi atribui acest lucru unui croitor priceput. Efectul era în orice caz sesizabil, trebui să recunoască.

- Virginie, uite cine-a venit! exclamă Guy.

- E nemaipomenit, nu? Trey e în vacanţă şi a venit să ne vadă!

Genevieve era în culmea extazului.

- Uite, uite noua mea bonetă! exclamă Emilie. Trey spune că e foarte şic!

Toţi erau cât se poate de bucuroşi, dar Virginie fu impresionată văzându-l pe Eduard, care parcă se lipise de el. Ii simţiseră lipsa. Vorbeau tot timpul de el până când într-o bună zi, acum câteva luni, nu-i mai lăsase să-i

rostească numele.

- Nu mai vreau să vă aud rostindu-i numele, ne-am înţeles?

Surprinşi şi jigniţi, toţi lăsaseră capetele în jos şi o ascultaseră, mai puţin Eduard. Prea mic să înţeleagă cum stăteau lucrurile, el continuase să pună întrebări despre Trey.

Acum, puştiul se ţinea hotărât de el, privind-o temător pe Virginie, care avea lacrimi în ochi.

- Bună dimineaţa. Te trezeşti târziu aici, la Paris, remarcă Trey cu blândeţe.

- Nu se trezeşte niciodată devreme, nu-i aşa, Virginie? interveni Guy, cu un efort să-şi liniştească sora, pe care o simţea nervoasă.

- Are nopţile cât se poate de ocupate, remarcă Trey, pe un ton neutru.

Femeia n-avea de gând să-i dea explicaţii. Dacă se trezea mai târziu, era din cauză că noaptea se trezea de câteva ori să-i dea lui Max să sugă. De altfel, de-abia îl culcase în pătuţul lui.

- Te-ai trezit foarte devreme, replică ea. Parisul nu ţi-a oferit nicio distracţie, noaptea asta?

- De fapt, nici nu m-am culcat încă.

Pe Virginie o cuprinse furia când se uită mai bine la el şi-l văzu că era obosit şi îmbrăcat la fel ca aseară. Răspunse
cu un calm aparent:

- Sper că te-ai distrat bine.

- Mulţumesc, foarte bine. Si tu?

Aceeaşi neobrăzare dintotdeauna.

- Am ocupaţii plăcute în fiecare noapte.

Ochii bărbatului scânteiară de furie.

- De acum încolo, or să fie şi mai şi, murmură ameninţător.

Virginie trebui să se sprijine de uşă ca să nu mai tremure. Avea palmele umezite.

- Trey trebuie să vină să-mi vadă rochia de bal, rupse Emilie tăcerea stânjenitoare.

- Foarte bine, prinţeso, reacţionă Trey imediat. Du-te s-o cauţi, ca să mi-o arăţi. Si dacă-mi spui ce pietre preţioase preferi, am să-ţi cumpăr un colier. O domnişoară trebuie să aibă un colier la prima ieşire.

Când zâmbi, Virginie îşi aduse aminte de seara în care o întrebase ce flori îi plac.

- Oh, Trey! E adevărat? O să-mi cumperi diamante? exclamă Emilie, gata să leşine. Chiar e adevărat?

- Emilie, ai grijă ce spui! decretă Virginie, văzându-l pe Trey acceptând. Bineînţeles că n-o să-ţi cumpere diamante!

- Nu-i adevărat! o înfruntă Emilie. A spus că o s-o facă, dacă vreau diamante...

- Gata, prinţeso, du-te să-ţi iei rochia, propuse Trey pe
un ton îngăduitor. Am să discut amănuntele cu sora ta.

Dar îi aruncă o privire complice Emiliei. Aceasta,

încântată, ţâşni pe uşă afară.

- Nici vorbă de aşa ceva, declară Virginie de îndată ce puştoaica ieşi.

- O clipă, spuse calm Trey. Copii, dacă-l pregătiţi pe Eduard, am o trăsură care ne aşteaptă să mergem la grădina zoologică.

Inainte ca Virginie să poată protesta, Eduard tăbărî pe Trey, bătând din palme.

- La elefanţi! La elefanţi!

- Ah, Virginie, începu Guy, am putea să-l luăm.

- Grăbiţi-vă să vă pregătiţi dacă vreţi să mergeţi, i-o tăie imediat Virginie de teamă să nu aducă vorba despre Max.

Ingrozită, se întoarse spre Trey.

- Păi. mă duc să-i ajut. Ştii şi tu, paltoanele şi toate celelalte.

Lui Trey i se trezi o vagă bănuială în faţa acestei acceptări aşa de grăbite, dar ridică din umeri, încântat să le facă plăcere copiilor.

De îndată ce fură pe hol, Virginie îi opri pe Guy şi pe Genevieve şi decretă cu glas şuierător:

- Nicio vorbă despre Max, ne-am înţeles? Spuneţi-i asta şi Emiliei. Am să vă explic mai târziu care e situaţia.

O priviră toţi uimiţi, dar glasul îi tremura ca atunci

când le ordonase să nu mai rostească numele lui Trey, şi ştiau că n-avea niciun rost să mai insiste.

- Eduard poate să. începu Guy.

Virginie clătină din cap.

- N-o să spună ceva clar, pentru numele lui Dumnezeu, dar dacă vorbeşte despre Max, faceţi-vă că n-aţi auzit nimic.

- De acord, Virginie, acceptă Guy. Dacă aşa vrei, aşa o să facem. O să-i spun şi Emiliei. Nu-ţi face griji, nimeni n-o să vorbească despre Max.

- Bine, atunci grăbiţi-vă să vă puneţi paltoanele pe voi.

Se rezemă cu spatele de perete şi închise ochii. N-o să

meargă, îşi spuse, îngrozită. Cineva o să rostească numele lui Max şi atunci. Cum să le ceară copiilor să-şi ţină gura?

Işi aranjă părul cu gesturi nervoase, verifică dacă-şi încheiase bine rochia după ce-i dăduse lui Max să sugă. Pe urmă îşi înălţă bărbia şi se pregăti să-l înfrunte pe bărbatul care putea să-i năruiască viaţa. Se întoarse în sufragerie, unde-l găsi acolo unde-l lăsase. Incepu imediat:

- Nu vreau să-i cumperi diamante Emiliei. Nu vreau să. nu vreau nimic!

Făcu un gest spre cadourile împrăştiate pe jos.

- De ce nu? Ii iubesc pe copii ăştia.

Era prea obosit ca să se certe şi era deodată convins că ar fi trebuit să vină mai de mult la Paris. Dacă nu pentru ea, măcar pentru copii. Dezorientată pentru o clipă, femeia îşi
reveni foarte repede.

- Pentru că nu vreau!

- E ridicol ce spui.

Femeia fierbea de furie. Deodată, îl privi mai atent, remarcându-i cearcănele de sub ochi, cravata desfăcută, cămaşa cu câţiva nasturi descheiaţi. Chiar pantalonii ţinutei de seară erau şifonaţi şi avea. cizme. Cizme de cow-boy la ţinuta de seară!

- Chiar trebuie să te plimbi cu cizme de cow-boy aici, la Paris? întrebă, necruţătoare.

- Port mereu cizme sau mocasini, răspunse cel întrebat cu îngăduinţă.

- Te-ai distrat bine cu ea? întrebă femeia nemaiputând să se abţină.

Trey nu dormise toată noaptea, dar spre deosebire de ceea ce credea Virginie, nu-şi petrecuse noaptea în braţele unei femei. Era prea obsedat de Virginie, şi nici alcoolul nu reuşea să-l mai liniştească. Cu o trăsură, mersese la Pigalle,

sperând să-l găsească acolo pe Erik Sattie, vechiul lui prieten. In zadar. Luase la rând toate cluburile, dar fiecare i se părea mai lugubru decât cel dinainte. Femeile uşoare care se legau de el i se păreau de-a dreptul hidoase. Se hotărâse până la urmă să facă o plimbare pe jos prin Paris până în zori, când ajunse în faţa hotelului ei. Inainte de a intra în hotel, trezise nişte negustori ca să cumpere cadouri
pentru copii.

Acum, era supărat pe Virginie că-l acuza, că nu-i simţea suferinţa. Iată de ce o minţi, sperând s-o facă să sufere la rândul ei:

- N-am închis un ochi toată noaptea. A fost nemaipomenită. Dar tu? Cum le explici copiilor haremul pe care-l ai? Ştiu ce ai făcut noaptea asta?

- M-am întors de la operă la miezul nopţii.

- Ah. dormeau deja. Te-ai orientat.

Aşadar, văduva veselă petrecuse o parte a nopţii cu un bărbat. De ce era atât de surprins? Cunoştea foarte bine cât de înfocată era în pat. Cum putea să pară aşa de tânără, de proaspătă, de nevinovată, ca o floare de primăvară în lumina dimineţii. Chinuit de gelozie, bărbatul adoptă un ton autoritar pe care nu-l mai folosise niciodată cu o femeie până atunci:

- Nu te aştept prea mult.

Ce aroganţă pe capul lui.

- Nu poţi să mă forţezi.

Bărbatul zâmbi.

- N-o să trebuiască.

Siguranţa lui, ţinuta neglijentă, farmecul nepăsător, toate astea o iritau extraordinar, dar femeia ştia că avea dreptate. Doar cu o privire, putea s-o facă să freamăte de dorinţă. Cum era posibil ca toţi bărbaţii care-i dădeau târcoale să nu-i stârnească niciun interes?

- Aş vrea să nu mai vii pe aici, declară Virginie.

- Ar trebui să supunem la vot ce vrei tu, şi cred c-o să am câştig de cauză.

Femeia se înroşi ca racul.

- Trey, nu poţi să dai buzna în vieţile noastre aşa!

Trey îi zâmbi indulgent.

- Aşa crezi?

Si cu un gest suplu se ridică, se duse la uşă şi ieşi.

Capitolul 14

Cât lipsiră Trey şi copiii, în timpul ceaiului, Virginie se gândi că el putea să descopere în orice clipă adevărul în legătură cu Max. N-ar fi însemnat mare lucru pentru el. Dacă ţinea seama de spusele Arabellei McGinnis, lui Trey Braddock-Brad puţin i-ar fi păsat de băiatul lui. dar se temea să nu afle ceilalţi că o cumpărase într-o casă de rendez-vous. Nu ştia cum ar fi putut să trăiască mai departe.

Când Trey apăru puţin mai târziu, însoţit de toţi copiii, o întrebă:

- Astăzi nu ai. harem?

- Ceaiul s-a terminat la ora şase, răspunse femeia, aparent nepăsătoare.

- Aha, "ceai" se cheamă? întrebă el ironic.

Din fericire, Eduard îl trase furios de mânecă. Bărbatul se aplecă să asculte ce vroia să-i şuşotească cel mic la ureche. Ceilalţi copiii îşi înconjurară sora cea mare şi-i povestiră ce făcuseră în cursul zilei. Avu ocazia să asculte o descriere amănunţită a fiecărui animal de la grădina zoologică şi o lungă înşiruire a calităţilor lui Trey. Virginie îi ascultă cu politeţe înainte de a le aduce aminte că nu peste mult timp trebuia să

cineze.

- Mulţumiţi-i lui Trey, şi duceţi-vă sus să vă pregătiţi pentru masă.

Urmă o discuţie animată despre ziua următoare şi ce aveau să mai facă împreună. Pe urmă, după ce îl sărutară pe obraji pe Trey, copiii plecară sus ţipând:

- Pe mâine, la zece! Să nu uiţi!

După plecarea lor, se aşternu o linişte deplină.

- Mulţumesc că ai fost drăguţ cu ei, spuse Virginie cu răceală.

- Plăcerea a fost de partea mea..

- Sunt sigură că ştii drumul spre ieşire...

Trebuia să se ocupe de Max, înainte de masă.

- Cum? Nu mă inviţi şi pe mine la cină? reacţionă bărbatul, ostentativ scandalizat.

- Nu, nu te invit, replică gazda, fără pic de amabilitate.

- Cât timp crezi c-o să mă mai respingi?

Era lângă ea. Foarte aproape. Femeia avea impresia că se sufoca.

- Cât voi putea de mult.

- Cred că-ţi dai seama că n-o să dureze o veşnicie. Si nu uita că n-o să poţi avea în permanenţă copiii pe lângă tine...

- Pleacă de aici! ordonă amfitrioana. Ieşi din casa mea! Cu un zâmbet sardonic, bărbatul se înclină, conştient de
tulburarea pe care i-o pricinuise.
- La revedere, draga mea. Pe cât se poate de curând. Când uşa se închise în urma lui, Virginie se prăvăli pe un
scaun. Rămase aşa câteva minute, incapabilă să facă vreo mişcare, să-şi stăpânească bătăile puternice ale inimii. Reveni la realitate abia când auzi servitorii punând masa pentru cină. Işi aduse deodată aminte că Max o aştepta.

- Imi pare rău, spuse intrând în camera copilului. A fost ceva lume şi a trebuit să.

Nu reuşi să termine ceea ce începuse să spună, pentru că îl descoperi pe Trey ţinându-l pe Max în braţe.

- Ce faci aici? îl întrebă pe intrus după ce-şi recăpătă glasul.

- Vorbesc despre Montana cu băiatul meu.

Deodată, era gata să-i ierte totul Virginiei.

- Nu e copilul tău!

Era o sentinţă de gheaţă şi definitivă, rostită cu atâta hotărâre, încât păru să oprească timpul în loc. Trey îl privea încântat pe Max, care îi gângurea

în braţe.

- E băiatul meu.

- Dovedeşte-o.

Se aşternu o tăcere sinistră.

- Scorpie cu inimă de gheaţă. Vorbea încet, ca să nu-l deranjeze pe bebeluş, însă pe un ton neînduplecat. Vroiai să-mi iei băiatul?

- Credeam că erai prea ocupat cu prietenele. şi cu ceilalţi copii.

- Nu trebuie să mă justific în faţa ta. Cât despre copilul Valeriei, nu este al meu.

- Atunci, ceilalţi?

Bărbatul făcu ochii mari.

- Cum aşa, ceilalţi?

- Ceilalţi copii.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

- Arabella susţine contrariul.

- Cu toate că vrea să pară expertă, Arabella nu ştie nimic despre relaţiile mele personale şi despre presupuşii mei copii.

Vocea îi devenise distantă, glacială.

- Ştiam că ai să negi, insistă Virginie, aşa cum ai făcut-o şi cu Valerie. Nu vrei să-ţi recunoşti copiii.

- Dar nu pe al tău, replică sec bărbatul. Uite,

adăugă ridicând mâinile spre chipul lui, uite de ce bebeluşul este al meu. Are pielea şi părul meu, oricine poate să vadă. O ştii şi
tu foarte bine.

- Nu ştiu nimic, replică mama, prost dispusă. De fapt, nu ştiu nimic despre tine. în afară de faptul că eşti un amant talentat.

Interlocutorul o privi din cap până-n picioare.

- Eu sunt pe cale să-mi dau seama că te cunosc şi mai puţin, domnişoară. Ceaiurile din fiecare după-amiază mă surprind. Admiratorii trag la sorţi cine va fi alesul din fiecare seară? Trebuie să fie epuizant să satisfaci atâţia bărbaţi împătimiţi.

- Pentru mine, nu sunt decât nişte prieteni, dar cred că nu ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa?

- Stiu ce înseamnă prietenia, draga mea! Cândva, am fost şi eu prietenul tău. Si-mi amintesc foarte bine cum îţi plăcea să-ţi arăţi prietenia. îmi aduc aminte de fiecare amănunt.

- Nu sunt aşa!

- Atunci, de bună seamă, eşti o actriţă grozavă, pentru că părea să-ţi placă totul.

- Bădăran arogant!

- Ba dimpotrivă, domnişoară. Sunt la fel ca ceilalţi; îţi cer cu umilinţă favorurile. Intâmplător,

sunt şi tatăl copilului tău. Asta o să mă avantajeze la tragerea la sorţi?

Dezorientată, furioasă, rămase cu gura căscată. Ii trebuiră câteva clipe să-şi recapete glasul.

- Pleacă de aici! îi porunci.

Trey îşi privi afectuos băiatul.

- Nu.

- O să chem servitorii!

Niciun servitor nu se impusese în faţa lui Trey.

- O să chem jandarmii!

- Dacă vrei tu... Cred că drepturile de paternitate sunt recunoscute în Franţa.

- Blestemat să fii! exclamă femeia, cu servitori sau nu, cu Max sau fără.

Trey rămase nepăsător.

Chipul lui Max se crispă auzind ţipetele mamei şi, după câteva clipe, începu să plângă zgomotos.

- Vrea să mănânce, spuse mama, nervoasă.

Făcu un pas şovăitor, temându-se că Trey nu i-l va da pe Max. întinse braţele spre copil şi aşteptă, neliniştită. Trey ezită o clipă apoi, după ce sărută bebeluşul pe frunte, i-l dădu.

- Acum, te-aş ruga să ne laşi singuri. începu femeia, liniştită, avându-l pe Max în braţe.

Neluând-o în seamă, Trey se aşeză pe scaunul

cel mai apropiat.

- N-am de gând să plec, răspunse calm. Crezi sau nu, e primul meu copil. Cum îl cheamă?

- Max, răspunse mama după câteva clipe de şovăire.

- Cum ai găsit numele ăsta?

Avea glasul blând, cu toate ţipetele copilului flămând. Se rezemă de spătarul scaunului, încrucişându-şi picioarele.

- E un nume din familie, explică femeia aşezându-se pe un balansoar în faţa lui.

Ar fi preferat să-l vadă plecând, dar ştia că era hotărât să rămână până la capăt. Nervoasă, începu să-şi descheie rochia.

- Ce-ai făcu cu Nanny?

Nanny era o scoţiană ce ar fi înfruntat pe oricine cu mâinile goale. chiar pe Trey.

- A plecat?

El se mulţumi să-şi înalţe sprâncenele în faţa unei asemenea naivităţi, privind cu încântare scena care se desfăşura în faţa lui. Mama şi copilul. Copilul lui. Era sublim. Trebuia să facă eforturi să rămână aşezat pe scaun, să nu se ducă să-i îmbrăţişeze pe amândoi. Deodată, în camera liniştită în care nu se auzeau decât lipăiturile

sugarului, Virginie lăsă repede ochii în jos spre copil, ca să scape de privirile insistente ale lui Trey.

- Nu vreau să mai ieşi cu alţi bărbaţi, declară deodată cu glas înăbuşit.

Mama închise ochii. De ce vorbea aşa?

- Nici eu nu vroiam să ieşi cu alte femei, răspunse în cele din urmă, nesigură.

- N-am mai ieşit cu nimeni, spuse cu blândeţe.

Nu-i spuse că petrecuse o săptămână în infernul opiului, că evitase compania oricărei femei din cauza ei, că rătăcise singur toată noaptea pe străzile Parisului. din cauza ei.

Dar imaginea lui Trey în braţele Valeriei o hărţuise de multe ori pe Virginie.

- Nu te cred. Când s-a născut copilul?

- Pe paisprezece septembrie. E fată. Valerie mi-a lăsat-o mie. N-a vrut-o. Are pielea prea închisă la culoare.

- Unde este? întrebă Virginie, cu senzaţia că se îneacă.

Copilul trebuia să fie al lui pentru că se ocupa de el. Ar
fi procedat aşa cu copilul altuia?

- La Washington, cu ai mei. Belle o să fie prima

femeie preşedinte al Statelor Unite, dacă ar fi după mama. Belle şi Max ar putea să fie prieteni, să ştii, continuă schiţând un zâmbet.

Virginie făcu un efort să reziste tandreţii zâmbetului său.

- Nu va merge! replică femeia cu atâta violenţă, încât Max se smuci înainte de a continua să sugă.

- Ba da, o să meargă!

- Nu! Pleacă de aici! ordonă, furioasă. Vreau să pleci şi să nu te mai întorci niciodată!

Surprins de violenţa ei, Trey îşi aminti imediat că Virginie Jordan îşi făurise o nouă viaţă aici, o viaţă nouă, fără el.

- Imi vreau băiatul.

- Am să lupt până la ultimul franc. Este al meu.

- E al nostru, contraatacă el cu o expresie dură.

- Niciodată!

El izbucni în râs.

- Niciodată? Nu crezi că e puţin cam târziu, draga mea? Haide, te-ai priceput mereu la negustorie. Care e eufemismul ce desemnează haita de bărbaţi care îţi face curte?

- Ar trebui să-l ştii. Nu ţi-au lipsit niciodată femeile, nu-i aşa?

- Hai să evităm cuvintele jignitoare. Să le

spunem doar "prietenii tăi". Tot ce-ţi cer este să fac parte din jocul ăsta de societate şi să pot să-mi petrec timpul cu fiul meu. Am să plătesc pentru acest privilegiu.

- Şi dacă spun nu? întrebă, răutăcioasă.

- Ei bine, atunci, dacă toată lumea te consideră o văduvă " prietenoasă ", nu văd de ce ai refuza "prietenia" mea? Aşază-l pe Max în pătuţ, să încuiem uşa şi să încercăm patul lui Nanny. Rămâne să hotărăşti dacă vrei franci sau dolari.

Mitocănia lui era de neînchipuit.

- Prefer să te duci să te culci cu alta, replică femeia, tremurând de furie.

- Cu tine vreau să mă culc, spuse bărbatul zâmbind şăgalnic.

- Aşteaptă-ţi rândul, dragul meu, răspunse pe acelaşi ton
mieros. Sunt foarte solicitată.

- Ceea ce înţeleg foarte bine, răspunse el privindu-i sânii dezgoliţi.

- Nu te-ai schimbat deloc!

- Ei bine, nici tu. In afară de sânii ăştia minunaţi. Mama natură te-a răsfăţat, draga mea.

- Poţi să te uiţi cât vrei, dar atâta tot.

Dacă-şi închipuia că era de vânzare, era

hotărâtă să-i arate că nu i s-ar vinde lui! Se priviră drept în ochi.

- Nu te pune cu mine, Virginie! Eu nu pierd niciodată. Ai face bine să nu uiţi asta.

- Intotdeauna e loc pentru un început, replică, mieroasă.

- Imi amintesc de prima dată cu tine.

Avu satisfacţia s-o vadă înroşindu-se. Ea îşi acoperi sânii ca şi cum o ţesătură fină ar fi putut să facă să-i dispară tulburarea. Clipele acelea de încântare erau pe veci gravate în memoria ei.

- A trecut mult timp, spuse în cele din urmă.

Bărbatul se ridică brusc şi veni spre ea, dominând-o cu înălţimea lui.

- Prea mult timp, nu-i aşa? Si n-am de gând să aştept să-mi vină rândul. O să vin la tine. O să intru în camera ta. şi sunt ferm hotărât să mă culc cu tine. Incuie-te de două ori dacă vrei, Virginie, dar o să vin.

Tremură încă mult timp după ce el ieşise din cameră.

Zilele următoare, Trey fu în permanenţă acolo, ieşind la plimbare cu copiii, aşteptând în camera lor de fiecare dată ce mama se ducea acolo,

strecurându-se pe nesimţite în viaţa lor. Dar cum să le refuze copiilor plăcerea pe care le-o aducea? Nu-i mai văzuse de luni de zile atât de fericiţi.

Max era şi el acum împreună cu ceilalţi copii. Orice ieşire ar fi organizat, Trey îl lua pe el într-o mână, pe Eduard în cealaltă, şi plecau toţi râzând şi bătând din palme fericiţi.

Dar într-o sâmbătă- Nanny avea o jumătate de zi liberă şi copiii se jucau fiecare în camera lui- Trey şi Virginie se treziră singuri cu Max în camera copiilor. Mama îi dădu sân copilului, sub privirea atentă a lui Trey, aşezat într-un fotoliu. Uneori privirile li se întâlneau şi Virginie întorcea prima capul, să nu vadă dorinţa arzătoare care sclipea în ochii lui cenuşii.

- Ce-o să fac cu tine? întrebă el deodată în semiîntunericul camerei.

Cuvintele îi scăpaseră fără să vrea şi râse blând, ca pentru a le alunga.

- Dacă vrei, poţi să mănânci cu noi. Cred că Max a adormit.

Era prima dată când îl invita de când venise. El acceptă, fără să tragă prea multe speranţe.

La masă, în timp ce copiii se amuzau ca de obicei, Trey se dovedi prietenos, dar păstră o

oarecare distanţă faţă de ei. Abia se atinse de mâncare, refuzând antreurile, uitând de carnea de viţel. Cât despre Virginie, şi ea îşi pierduse pofta de mâncare. Inima îi bătea aşa de tare în piept, încât era sigură că ceilalţi o auzeau. Erau prea aproape unul de altul. De fiecare dată când ridica privirea, o întâlnea pe a lui. Cina le aminti amândurora de mesele vesele din cabana înzăpezită.

Guy trebui să-l întrebe pe Trey de două ori dacă luase bilete la circ. Când acesta auzi până la urmă întrebarea, se mărgini să încuviinţeze clătinând din cap.

- Desert, domnule?

Trey tresări şi refuză automat.

- Trebuie să mănânci! decretă Emilie.

- Am mâncat deja înainte de a veni.

- Ba nu, ai fost cu noi.

Işi aduse aminte că nu mâncase. Băuse prea mult în ajun, cu Satie, la Chat Noir, şi nu mâncase nimic toată ziua.

- E spumă de ciocolată, Trey! insistă Emilie.

Bărbatul capitulă. Servitorul îi aduse o porţie şi luă o
înghiţitură.

- Delicioasă, îi spuse Emiliei care-i aştepta reacţia.

Cât despre Virginie, şovăia să trimită copiii la culcare. Nu ştia ce va face dacă va rămâne singură cu Trey. Haide, linişteşte-te, îşi spuse în sinea ei, şi-i zâmbi Genevievei care tocmai termina de povestit o istorioară.

- Genevieve, ai un farmec deosebit când povesteşti.

Toţi copiii îl privіră satisfăcuţi.

Trey se uită la pendulă şi făcu semn să i se umple paharul cu vin.

în cele din urmă, după două ore, copiii fură trimişi la culcare. Nu fără a solicita înainte, fiecare un pupic de la Trey.

El şi Virginie se treziră deodată singuri, pe culoar în faţa camerei lui Guy. O tăcere stânjenitoare parcă deveni eternă. în cele din urmă, ridică ochii spre el ca să-i lase jos imediat. Avea o privire arzătoare.

- Eu. aş face mai bine. să mai trec o dată să-l văd pe Max, bombăni mama.

O luă la fugă pe culoar până la camera lui Max, rugându-se Celui de Sus ca Trey să plece. însă după ce văzu că Max şi Nanny adormiseră, îl întâlni

din nou pe culoar.

- Doarme?

Ea încuviinţă clătinând din cap, nefiind în stare să rostească un cuvânt.

- Si Nanny?

- Si ea, murmură cea întrebată.

- Toată lumea doarme, trase concluzia. Nu pleci nicăieri astă-seară? întrebă atât de încet, încât abia îl auzi.

Ea înghiţi nervoasă înainte de a clătina din cap. Părea deodată atât de înalt, atât de puternic. Ii venea să urle, să. Dar se mărgini să înceapă să numere modelele de frunze de pe covor.

- Unde e camera ta? o întrebă încet.

- Nu! icni femeia, cu pumnii strânşi.

- Ai o seară liberă.

Nu-şi termină fraza.

- Nu, te rog.

Dar asta semăna mai degrabă a o implorare decât a un refuz.

- Te rog să pleci.

- Da, spuse el şi o sărută.

Fu un sărut tandru, uşor ca o petală de trandafir, dar când Virginie îl cuprinse cu braţele de gât, o sărută cu o asemenea sălbăticie, încât nu

putu să nu ţipe. Egoist, n-o luă în seamă, desfătându-se cu gustul buzelor ei, cu parfumul de liliac, cu rotunjimile trupului şi, mai mult decât orice, fu mulţumit de supunerea ei. Deodată, se îndepărtă:

-Care e camera ta?

Femeia avea impresia că se topea.

- N-ar trebui să fii aici, şopti, făcând apel la bunul lui simţ.

- Ştiu. N-o să dureze mult.

Parcă înnebunit, captivat, se agăţa de fusta ei încercând să i-o ridice. Mâinile îşi croiau deja drum printre jupoane şi dantele şi, în loc să fie revoltată de purtarea lui, era încântată. încântată şi scandalizată de grosolănia lui.

- Nu, Trey! exclamă, alarmată. Nu aici. servitorii. copiii.

- Unde, atunci?

- Acolo, răspunse Virginie nefiind în stare să respingă patima care o cuprindea.

Arătase uşa camerei sale. Imediat, Trey o ridică în braţe, deschise violent uşa şi o închise cu piciorul. O duse direct la pat unde o lăsă jos. Cu o frenezie de neînchipuit, îi ridică fustele, şi fără nicio altă pregătire, profită de ea.

Termină repede. Nicidecum satisfăcut, furios încă, se dădu la o parte . îşi prinse mâinile după ceafă, ca să nu se mai mişte în timp ce simţea trupul agitându-se. Avea necaz pe Virginie. Nu fusese niciodată atât de egoist cu o femeie. Niciodată.

întorcându-i spatele, femeia plângea în tăcere. Nu-i venea să creadă: o împerechere rece, fără niciun pic de sentiment. Se depărtaseră complet unul de celălalt, ca nişte străini. Mai rău, parcă erau duşmani. Bărbatul pe care-l avea acum lângă ea nu mai semăna deloc cu cel pe care-l cunoscuse altădată. Era nemilos, dur, neiertător. Nu mai vroia să împartă nimic cu el. Deodată, se ridică, însă mâna lui Trey o opri, prinzând-o de încheietură.

- N-am terminat.

- Te rog, Trey, nu aşa, îl imploră.

Văzu ceva straniu în ochii lui, parcă o teroare. O teroare dezgustătoare, bestială. Dar asta nu dură decât foarte puţin, încât se întrebă dacă nu i se păruse.

- De ce nu? Eşti liberă, astă-seară. Sunt amantul tău de sâmbătă seara. Dă-mi un pic din faimoasa şi generoasa ta. ospitalitate. Sunt la fel ca ceilalţi, să ştii.

- Nu am un alt bărbat, replică, dornică să pună capăt acestui joc lamentabil. Adevărul este că eşti singurul bărbat cu care am făcut vreodată dragoste.

- încântătoare minciună... Spune-mi, joci şi cu ceilalţi jocul ăsta al inocentei ofensate?

- Ce vrei de la mine? întrebă, istovită.

- Mi-ar plăcea să mă culc cu tine timp de o săptămână. Pe urmă, o să vedem. Ce zici de asta?

- Incepi să semeni cât se poate de bine cu armăsarul Trey Braddock-Black. Si asta nu mă interesează absolut deloc.

Femeia încercă să se elibereze, însă o ţinu pe loc fără nicio problemă.

- Nu cred că am nevoie de aprobarea ta. Poate ar fi interesant să te leg de patul meu două săptămâni, ca să văd dacă reuşesc să-mi aduc aminte tot ce-ţi place.

- îmi pare rău dar, cu Max, n-am timp.

- N-o să fie nevoie să te dezleg ca să-i dai sân.

- Monstrule! Aici nu eşti în Montana, ca să faci legea!

- Dacă vreau să te fur astă-seară, am s-o fac, şi nimeni n-o să mă împiedice. înţelegi? Cât să găsesc o doică să alăpteze copilul, nu-i nicio

problemă. Nu fi aşa naivă: am destule mijloace.

- Ai face-o? întrebă ea, făcând ochii mari. M-ai întemniţa?

- Poate. Vino aici şi o să stăm de vorbă.

- Te dis-pre-ţu-iesc! spuse femeia accentuând fiecare silabă.

- Puţin îmi pasă, câtă vreme eşti a mea.

- N-am să fiu a ta de bunăvoie, rosti dispreţuitor.

Bărbatul zâmbi sardonic.

- Să vedem dacă putem îndrepta lucrurile. O prinse de braţ şi o trase violent spre el. Dezbracă-te! De luni de zile nu te-am mai văzut în pielea goală.

Virginie încercă să se împotrivească, însă o strânse şi mai tare, până îi dădură lacrimile. Deodată, era epuizată. Bărbatul îi dădu drumul.

- Aştept... începe prin a-ţi desface părul.

Dându-şi seama că era în stare de orice, îşi scoase

pieptenele de sidef.

- Da, sire. Ce mai pot să fac pentru Alteţa Voastră?

- Multe altele, draga mea, murmură alene. O să punem la probă docilitatea ta şi imaginaţia mea. Ia

momentul potrivit.

- Nu vreau să fiu tratată ca o.

- Femeie uşoară? sugeră bărbatul, batjocoritor.

- Exact! Nici vorbă despre aşa ceva!

îşi ţinea pieptenele în mână ca pe o armă.

- Credeam că rolul îţi convine de minune, draga mea doamnă Miles. Cu un harem ca al tău, cu siguranţă n-am să fiu primul cu nişte gusturi deosebite.

Femeia îi aruncă pieptenele în faţă, dar el îl prinse din zbor.

- Tu hotărăşti. doamnă Miles.

Desfăcându-şi părul, îl lăsă să-i cadă pe umeri înainte de a începe să-şi descheie rochia. Şi-o dădu jos încet de tot.

- Chiar ai de gând să joci comedia asta până la capăt? Aş prefera ca totul să se petreacă mai agreabil. Dar Parisul te-a făcut mai puţin înţelegătoare.

- într-o zi, ai să-mi plăteşti, rosti calm tânăra femeie.

"Am plătit deja," îi venea lui să spună. "Din cauza ta am
petrecut zece luni de iad".

- Acum eşti mulţumit? îl întrebă când nu mai

avu nimic pe ea.

Trey ridică o sprânceană batjocoritoare.

- Nu chiar. Stii bine că în jocurile amoroase, satisfacţia vine mai târziu. Dar constat cu interes că tu reacţionezi deja.

- Nu-i adevărat!

- Nu? Atunci explică-mi asta.

Făcu un gest nepăsător către pieptul ei. Virginie lăsă ochii în jos ca să-şi descopere sfârcurile întărite. N-avea ce să facă, simţurile reacţionau.

- Mi-e frig, atâta tot, răspunse, încercând să pară la fel de indiferentă ca el. Bărbatul se aşeză pe marginea patului, trăgând-o lângă el.

- Să vedem dacă reuşesc să te încălzesc, spuse punându-i două degete pe sfârcuri.

Umilită de valul de plăcere care o străbătea, se înroşi. lucru pe care bărbatul îl remarcă imediat.

- Ce actriţă minunată!. Atâta pudoare şi modestie. după tot ce-am făcut.

Totuşi, această aparentă naivitate îl excita şi îl înfuria pentru că se gândea la toţi bărbaţii care aveau de câştigat de pe urma ei.

Femeia încerca din tot sufletul să-şi stăpânească trăirile care o puneau pe jar. Il ura pe bărbatul de lângă ea, pentru aroganţa, insolenţa şi

egoismul lui, însă plăcerea îi trezea fiecare fibră a trupului, îi aprindea fiecare picătură de sânge.

- Te rog, Trey. nu mai pot. te rog. vino.

Continuară jocul din ce în ce mai împătimiţi şi ajunseră la extaz amândoi o dată, iar Virginie strigă din toată inima înainte de a se prăbuşi peste el.

Cufundându-se în păru-i mătăsos şi parfumat, o strânse în braţe. Ţinând-o aşa, făcând dragoste cu ea, Trey avea impresia că se întorsese acasă. Virginie îi simţea inima bătând la unison cu a ei, la fel de sălbatică, de neîmblânzită. Uitase tot ce se întâmplase înainte, păstrând în ea doar senzaţia de căldură şi linişte pe care o simţea în clipa asta. Deodată, vru să-i simtă pielea lipită de a ei. îi descheie cămaşa şi-şi strecură mâna pe dedesubt ca să-i mângâie pieptul musculos.

- Scoate asta.

Când îi răspunse "nu" din principiu, neplăcându-i să primească ordine, Virginie murmură:

- Te rog.

îl mângâie pe lobul urechii înainte de a-i explica de ce trebuia să se dezbrace. Bărbatul se răzgândi imediat şi o ajută să-i scoată hainele.

Făcură din nou dragoste cu o frenezie sălbatică,

ca şi cum nu se mai puteau sătura unul de celălalt, ca şi cum ar fi vrut să aibă totul imediat. Izbucnirea finală îi cuprinse pe amândoi în acelaşi timp, lăsându-i epuizaţi, cu trupurile lipite unul de celălalt.

Când Virginie deschise în sfârşit ochii, Trey îi avea închişi, şi respiraţia încă îi era neregulată. Se simţea împlinită. Cum crezuse că putea să trăiască fără el? Deodată, pe scară se auzi glasul unui bărbat tulburat de băutură:

- Iţi spun clar, ce naiba, vreau s-o văd!

Glasul majordomului răspunse ceva ce nu putură să înţeleagă niciunul. Trey înţepeni ca un cadavru. Fără să spună un cuvânt, se răsuci, gata să se dea jos din pat.

- Nu te duce, îi şopti tânăra femeie.

Era acelaşi glas care-i ceruse să rămână în noaptea aceea de la Lily.

- Se pare că eşti aşteptată, spuse el cu răceală, şi eu mai am alte treburi de făcut în noaptea asta.

Dându-se jos din pat, se duse către un lighean dintr-un colţ, muie un prosop în apă şi se şterse.

- Nu ştiu despre cine a fost vorba, spuse Virginie, jignită de furia lui. Dar acum a plecat. Te rog să rămâi.

Trey îşi adună hainele înainte de a o privi.

- Nu pot.

- Imi pare rău, spuse ea cu blândeţe.

El închise repede ochii, ca să nu cedeze tentaţiei de a o cuprinde în braţe. Işi puse pantalonii pe el.

- I-am promis ducesei de Soissons să trec pe la balul ei.

Până la apariţia beţivului de pe culoar, uitase complet de
această promisiune.

- Vrei să mai stăm de vorbă? întrebă Virginie ridicându-se în capul oaselor.

- N-are rost. replică el direct, deşi îţi mulţumesc sincer că mi-ai acordat un pic din timpul tău, domnişoară Jordan.

îşi trecu o mână prin păr ca să-l aranjeze înainte de a-şi lua haina, de unde scoase un portofel lung de piele, din care luă un număr considerabil de bancnote pe care le aşeză pe masa de toaletă.

- Să-mi spui dacă nu e de ajuns. Nu cunosc preţurile tinerelor mame, dar îmi închipui că sunt destul de mari. Avocaţii mei vor lua legătura cu tine despre fiul meu şi te sfătuiesc să fii

cooperantă. îţi spun prieteneşte: dacă vrei să-mi iei copilul, am să te distrug!

Virginie păli. N-o ameninţase niciodată aşa, nu crezuse că
i s-ar putea întâmpla asta. Glasul lui Trey nu mai fusese niciodată atât de ameninţător.

Chinuit de patima care-l mistuia, evită s-o privească pentru ultima dată. Pentru că o mai dorea, pentru că nu s-ar fi săturat niciodată de femeia asta, nu-i spuse noapte bună.

Nici unul nici celălalt nu avură parte de o noapte liniştită. Frământat la culme, Trey hotărâse să se întoarcă în America şi toată noaptea şi-o petrecu plimbându-se nervos prin camera lui. Virginie, cu inima sfâşiată, nu putu să doarmă nici ea. Răsăritul soarelui îl prinse pe bărbat cu un coniac în faţă.

Capitolul 15

Trey făcu apel la recepţionerul hotelului să-i facă rost de două bilete ca să plece la New York. Odată ce luase hotărârea asta, spera să plece chiar în ziua aceea. Din păcate, nu se putea decât a doua zi. Ii mulţumi funcţionarului şi începu să înjure imediat după ce închise uşa. Işi mai turnă un coniac. Voiajul la Paris fusese o greşeală, în afară de faptul că aflase de existenţa fiului său.

După ce-şi termină coniacul, ieşi să trimită o telegramă părinţilor, ca să le dea amănunte în legătură cu întoarcerea lui. Se întoarse la hotelul Athenee şi se duse direct la bar, unde-l întâlni pe Sam Chester, îmbrăcat de seară. Trey se gândi că astăzi i-ar fi foarte bine să se afle în compania unui compatriot. Si era clar, până acum băuse mai puţin decât
Sam.

Se duseră împreună la Jockey Club, ca să mai treacă timpul. Vorbiră despre o sumedenie de lucruri lipsite de importanţă şi pe măsură ce trecea timpul, Sam insista să meargă la serata dată la salonul Le Notre.

- Nu poţi să ratezi aşa ceva, Trey. Au cele mai

bune vinuri din tot Parisul.

- De ce nu, Sam? E ultima mea noapte la Paris, de ce nu? repetă Trey.

Se terminase cu Virginie. în sfârşit! Era o femeie altfel decât celelalte. Deodată se simţea foarte bătrân, epuizat.

După o dimineaţă petrecută plângându-şi singură de milă, Virginie îşi luă inima în dinţi şi-şi spuse că a durat destul. Trebuia să înceapă să trăiască din nou. Aşa că, atunci când îl văzu pe Etienne venind, îl întâmpină încântată. Ducele Etienne le Vec îşi prelungi vizita şi, după tot ce se petrecuse noaptea trecută, fu un personaj plin de farmec, astfel încât, nu peste mult timp, Virginie ajunse la concluzia că o vizită la Le Notre, pe care o plănuiseră de câteva zile, ar fi fost mijlocul cel mai potrivit pentru a-l uita pe Trey. în definitiv, acesta îşi dăduse arama pe faţă arătându-şi adevăratele sentimente.

în noaptea aceea, hotărî să pună capăt burlăciei prelungite, fidelităţii greşit înţelese pentru un bărbat care nici nu ştia ce însemna acest cuvânt. Cu Etienne, ar fi fost în siguranţă; n-ar fi vorba nici de melancolie, nici de inimă frântă. Era pregătită să ia un asemenea angajament. Pentru

moment, vroia doar să şi-l alunge pe Trey din minte.

Ca să-şi arate noile intenţii, abandonase rolul de văduvă şi purta o rochie de mătase roşie, ornată cu dantelă neagră şi câţiva metri de panglică argintie. Era o rochie extravagantă, care se potrivea perfect cu starea ei sufletească şi cu farmecul lui Etienne. Avea trandafiri în păr şi în decolteul generos. Când ajunse în sala de bal, la braţul ducelui de Vec, o linişte agitată arătă că toţi înţeleseseră că cineva câştigase marele pot.

- E îndrăzneaţă, remarcă o femeie.

- E şi mai frumoasă ca maică-sa, fu de acord cea de lângă
ea.

- Crezi că de Vec o să fie serios de data asta?

Se uitară atent la perechea cea mai fermecătoare a seratei.

- In orice caz, este altfel ca de obicei. Isabelle a fost foarte rece cu mine adineauri când i-am spus că, pentru prima oară, bărbatul ei prefera să danseze, în loc să se instaleze la o masă de joc.

- Ai dreptate. Parcă nu dansează niciodată.

Virginie îi zâmbi partenerului.

- Imi place să dansez, Etienne. Eşti un partener

ideal.

O sclipire amuzată se putu citi pentru o clipă în ochii ducelui.

- îmi place să dansez cu tine, răspunse el.

Şampania o făcea sclipitoare şi frumoasă. îi venea s-o sărute. Trandafirii i se potriveau de minune.

- Ce facem noi n-o deranjează pe soţia ta? întrebă Virginie care descoperi prezenţa Isabellei.

- De ce ar deranja-o ? întrebă ducele, absent.

La rândul lui, remarcă venirea unui bărbat înalt, bine făcut, cu părul negru şi lung.

- Isabelle şi cu mine ne înţelegem foarte bine. Sunt sigur că n-o deranjează.

Relaţiile cu soţia lui erau cât se poate de clare: el plătea facturile, ea creştea copiii. Dacă vroia să-i spună ceva, îi comunica prin intermediul unui servitor. Totul era cât se poate de civilizat. Etienne îl privea pe Trey Braddock-Black peste părul roşcat al Virginiei. Nu. nu era singur, acum se ocupa de el o femeie frumoasă care-l bătea cu evantaiul pe umăr. Clothilde de Chimay. Da, avea cu cine să se distreze. Americanul putea să-i lase în pace.

Pe măsură ce timpul trecea, Virginie era

convinsă că luase hotărârea cea mai potrivită. Se distra din plin. Etienne era atât de captivant, încât nu se gândi niciodată la Trey. O să fie uşor, până la urmă, îşi spuse, uşurată.

Convingerea asta fu serios zdruncinată câteva minute mai târziu, când îl văzu pe Trey aplecat peste umărul gol al unei blonde superbe. O străbătu un fior când şi-i închipui pe Trey şi pe Clothilde în acelaşi pat, imediat după terminarea dansului, şi ceru şampanie.

- Două cupe, te rog, spuse schiţând un zâmbet vag.

Când Etienne le aduse, perechea lui le dădu peste cap

unul după celălalt.

- Dansul m-a făcut să-mi fie sete, atâta tot.

- Mai vrei o cupă? o întrebă galant.

- Da, te rog.

Bău şi a treia cupă, cu aceeaşi uşurinţă.

Mult mai târziu, când se pregăteau să plece, Trey se apropie de Virginie şi de duce. Toată seara ştiuse bine de prezenţa ei, şi era valabilă şi reciproca. Cu toată hotărârea lui, nu era în stare să plece în America fără să-şi ia rămas-bun. Il chinuia ideea de a n-o mai vedea niciodată.

- Bună seara, le spuse el, cu ochii aţintiţi asupra Virginiei.

- Nu ştiam că eşti un client obişnuit de la Le Notre, declară ducele.

- Nu sunt.

Trey n-o scăpa din ochi pe tânăra femeie. Virginie îşi strângea evantaiul de pene ca să nu-şi lase mâinile să tremure. Gânditor, ducele îi privi atent pe Virginie şi pe Trey. Işi dădea seama de situaţia încordată din privirile lor arzătoare.

- Am să plec dimineaţă, începu Trey, cu fălcile încleştate. Atunci. la revedere. Spune-le copiilor că am să le scriu.

Vocea îi era gravă şi perfect controlată. Virginie îşi simţi inima oprindu-se, dar n-avea de ales, trebuia să-i răspundă politicos:

- Drum bun! Copiii vor fi încântaţi să primească veşti de la tine.

Aşadar, astă-seară era rândul ducelui, îşi spuse Trey cu amărăciune. Se înclină repede în faţa însoţitorului Virginiei şi repetă cu un zâmbet încântător:

- La revedere.

Femeia nu fu în stare să-i zâmbească la rândul ei.

- La revedere, îi murmură, privindu-l cum se îndepărta. Frumoasa Clothilde îl aştepta. Etienne îi aşeză capa de
blană pe umeri. Doamne, cât suferea.

Virginie urcă în trăsura lui Etienne şi, când o cuprinse pe după umeri, îl lăsă să facă asta, încrezătoare în puterea lui. Avea nevoie de el astă-seară, ca să nu-şi piardă minţile. Buzele lui Etienne erau moi şi calde. La început o sărută uşor, dar când sărutul lui deveni mai exigent, deodată o cuprinse panica. Bărbatul o înţelese imediat.

- Eşti prea frumoasă, murmură amabil. Iartă-mă, micuţo, dacă sunt aşa de grăbit.

- Nu, Etienne. eu sunt de vină.

- E prima oară după moartea soţului?

Ii puse mâna lui caldă pe umăr. Avea glasul mângâietor.

Femeia încuviinţă clătinând din cap. Chiar dacă Trey nu era soţul ei, ar fi fost prima oară cu un alt bărbat.

- Haide, draga mea, avem toată noaptea în faţă. O strânse lângă el. Spune-mi, ţi-a plăcut balul? In orice caz, bucătarul e de nota zece.

Insoţitoarea îi zâmbi.

- Etienne, îţi mulţumesc că eşti atât de

înţelegător. Da, m-am simţit foarte bine.

Poate nu va mai avea parte de aceeaşi patimă nebună pe care o trăise cu Trey, însă Etienne îi oferea o tandreţe pentru care multe femei ar fi invidiat-o...

Braţ la braţ, urcară scara de marmură având grijă să nu trezească servitorii. Intrând în dormitorul ei, Virginie râdea încetişor de o nouă glumă a lui Etienne.

- Frumos din partea ta, remarcă sărutându-l pe obraz, să spui că aş putea să fiu prietenă bună cu mama ta.

- I-ai plăcea foarte mult. Mamei îi place să se bucure de viaţă. Nu-şi petrece timpul cultivând trandafiri, crede-mă.

- Ar trebui s-o întâlnesc într-o bună zi, declară Virginie, amuzată.

Uitase deja de timiditate. Cu inima uşoară, era din nou sigură că găsise un partener ideal cu care să se distreze. Pentru prima oară în viaţă se simţea artificială. La câteva săptămâni după ce-l născuse pe Max, verişoara Adelaide o îndemnase să-şi găsească un amant. în seara asta, avea de gând să-i urmeze sfatul. Mâinile, aşezate pe pieptul lui Etienne, îi tremurau în timp ce o cuprindea o

tulburare. Vru să-şi vină în fire, spunându-şi că nu mai era o copilă. Bărbatul care o ţinea în braţe era capabil s-o facă fericită, să-l alunge pe Trey din mintea ei, s-o facă din nou să simtă plăcerea.

Cu toate astea, când Etienne începu s-o sărute pe gât, se simţi cuprinsă de teamă. Nu sunt pregătită, îşi spunea, agitată. Nu pot. nu pot. Gâfâind, îl respinse.

- Nu-ţi fie frică, draga mea, murmură el trăgând-o din nou aproape. Nu-ţi fac niciun rău. Sărută-mă, dragă, şi am să-ţi arăt.

- Domnule duce, pot să vă solicit câteva minute din timpul dumneavoastră?

Această voce familiară, înfiorător de calmă, o îngheţă pe Virginie. Trey, cufundat într-un fotoliu de lângă fereastră, se ridică încet şi ieşi din umbră. Deloc stânjenit, cu un zâmbet pe buze, cu haina şi cămaşa descheiate, lăsa impresia că se simţea în largul lui. Privirile li se întâlniră şi singurul lucru la care se gândi Virginie fu: cum de era atât de frumos?.

Ducele înţelese imediat sensul acestei priviri. Americanul se schimbase. Acum părea cât se poate de hotărât să se bată pentru o femeie. Asta îi aducea aminte de vremuri de mult apuse. Cu o

înţelegere de care rareori dădea dovadă şi cu aplomb, ducele se înclină elegant.

- Da, bineînţeles, domnule Braddock-Black. Unde? In bibliotecă sau în trăsura mea?

- In bibliotecă, răspunse Trey fără s-o scape nicio clipă din ochi pe Virginie.

Etienne se înclină galant spre ea.

- Scuză-mă, draga mea, e un scurt interludiu.

- Trey! ţipă femeia revenindu-şi în fire. Cine te crezi?

- Sunt un prieten, spuse sardonic. Un prieten foarte bun.

- Bădăran încrezut!

- Sşt, dragă, replică el scurt. Caracterul tău poate să-l sperie pe Etienne.

- Fir-ai să fii de.

Etienne fu cel care o întrerupse:

- Draga mea, mă intorc imediat după ce am să pun lucrurile la punct cu domnul Braddock-Black.

Era cât se poate de liniştit.

Cei doi bărbaţi, înalţi şi bruneţi, se înfruntau în bibliotecă.

- Aş putea să te împuşc, spuse Trey încet.

- Ai putea să încerci. replică ducele scoţându-şi haina şi aşezând-o pe un scaun.

Trey îl examină pe bărbatul care răspunsese atât de calm, cu glas neutru.

- Sunt tatăl copilului ei.

- Ştiu din prima clipă în care te-am văzut, semănaţi ca două picături de apă.

Etienne cunoştea reputaţia lui Trey faţă de femei. în decursul precedentelor lui vizite, se zvonea că se culcase cu cele mai frumoase femei din Paris. îl surprindea faptul că un asemenea bărbat se arăta atât de interesat de copilul lui.

- Nu e de-ajuns să fii tatăl, continuă ducele binevoitor. Vreau să ştiu dacă Virginie te vrea şi ca să fiu sincer, nu mi se pare că se întâmplă aşa ceva. Poate n-ai ştiut s-o convingi?

Trey se gândi la noaptea precedentă şi îşi stăpâni o grimasă. Ducele avea fără îndoială dreptate; era cu siguranţă greşeala lui. Dar şi ea era de vină, cu purtarea de curtezană şi mulţimea de admiratori de care-i plăcea să se vadă înconjurată.

- Fir-ar a naibii de situaţie! mârâi Trey. Am nevoie să beau un pahar.

Se duse la o masă pe care erau câteva sticle, pe urmă aruncă o privire spre ducele care-l privea amuzat.

- Sper să nu ne duelăm astă-seară. Ce-ar fi să bem un pahar?

Câteva clipe mai târziu, se aşezaseră la masă, cu două pahare cu coniac în faţă.

- îmi cer scuze, începu Trey. Am impresia că mă port ca un imbecil. Nu ştiu ce are în ea. Zâmbi. Nu vreau să te plictisesc înşirându-ţi lista cu calităţile ei. Sunt convins că le-ai descoperit şi dumneata. E o femeie neobişnuită.

- Este prima femeie pentru care am vrut să divorţez de Isabelle, răspunse ducele gânditor. Intre mine şi nevastă-mea n-a fost niciodată vorba de dragoste, e doar o convenienţă, dar niciodată nu m-am gândit să mă mut la alta. înainte de a o întâlni pe Virginie.

- Ar fi trebuit să te împuşc în clipa în care ai intrat în budoar.

Ducele schiţă un zâmbet peste pahar.

- Inţeleg. Si eu am tras odată în cineva. nu din dragoste, ci din gelozie. Eram foarte tânăr.

- Sunt gelos pe fiecare bărbat care pune ochii pe ea, mărturisi cu amărăciune Trey.

Etienne era un om pragmatic şi de mult imun la ravagiile dragostei.

- Iţi pare rău? întrebă cinic Trey. Doar regretele

ne mai rămân de la ea.

Cu toată amabilitatea lui, ducele se mărgini să-i zâmbească şi-l lăsă să se descurce singur. Trey abia îi remarcă plecarea.

După câteva minute, uşa bibliotecii se deschise violent şi în prag apăru Virginie.

- Dacă-ţi închipui că ai dreptul să te amesteci în viaţa mea, Trey. începu foc-şi-pară înainte de a remarca în
sfârşit absenţa ducelui. Unde-i Etienne?

- A plecat.

- L-ai ameninţat?

- Fireşte.

Glasul lui avea ceva nefiresc şi femeia îşi dădu seama.

- De ce? întrebă pe un ton şovăitor.

Trey oftă din toată inima.

- Habar n-am.

Băuse prea mult şi nu mai avea mintea limpede. îşi masă tâmplele.

- Da, ştiu, începu foarte încet. Pentru că vroiam să-l împuşc dacă punea mâna pe tine.

Se duse spre fereastră ca să privească grădina care arăta jalnic.

- Ce vrei? De ce-ai venit astă-seară? întrebă

femeia punând mâinile pe masă ca să nu-i mai tremure.

Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul.

Trey se întoarse spre ea. Părea epuizat. Lumina flăcărilor din şemineu scotea în evidenţă că era tras la faţă.

- E insuportabil, şopti în cele din urmă, să te ştiu cu alţi bărbaţi. Ceea ce simt. e înfiorător.

Pentru prima oară, Virginie îl vedea întru totul lipsit de aroganţă. în adâncul sufletului, îi apăru o scânteie de speranţă.

- Ştiu ce simţi. Pentru mine e acelaşi lucru cu Valerie, cu
Arabelle, cu Clothilde la Le Notre, astă-seară. cu toate celelalte, termină într-un murmur imperceptibil.

Ridică privirea şi o privi lung, ca şi cum ar fi vrut să alunge toate neînţelegerile care le otrăveau dragostea.

- Ai putea.

Se apropie de ea şi desluşi zâmbetul ce i se năştea pe buze.

- Ai putea să renunţi la haremul tău?

- Dacă nu erai atât de cinic, m-ai fi crezut. Nu mai este nimeni altcineva.

- Ducele. îi aminti, ţâfnos.

- E răspunsul la bun-rămasul tău de aseară. şi la superba Clothilde, răspunse, geloasă.

- Am sărit din trăsura ei ca să iau o birjă şi să vin aici.

Venise până la urmă la ea, în momentul în care pierduse
orice speranţă.

- Iţi vrei băiatul?

- La fel de mult ca pe tine, răspunse cu blândeţe.

O mângâie pe obraz.

- Vreau să fiu cu amândoi. Mă doreşti şi tu?

- Acum?! îl întrebă femeia, în culmea fericirii.

El se uită la încăpere şi făcu semn spre o banchetă.

- Aici mi-ar conveni de minune.

- Te previn că te iubesc atât de mult încât aş putea să fac o nebunie.

- Atunci, ar fi mai bine să încui uşa.

"Mă iubeşte". Era tot ce putea să gândească ducându-se automat la uşă. îl urmă şi ea.

- Dar tu ai putea să renunţi la haremul tău?

Bărbatul încuie uşa înainte de a se întoarce spre ea. I se

tăiase răsuflarea.

- Acum, spune-mi, insistă femeia.

- Nu e niciun harem. După tine, n-am mai avut nicio femeie. Am trăit. un infern. Eşti visul care a devenit realitate.

Izbucni în râs şi o sărută pe nas.

- Te ador.

- Sper să fiu singura.

- Eşti, ai fost şi vei fi. E destul de clar, sau vrei o declaraţie scrisă?

- Ar fi bine să mă iei în căsătorie.

Fu rândul lui Trey să ia o expresie năucă.

- Cine a vorbit despre căsătorie?

- Vrei să-l chem înapoi pe duce?

- Atunci, mâine, la ora zece? îţi convine?

Era radios.

- Perfect, răspunse Virginie, încrezătoare. Te iubesc mai mult ca orice.

O sărută foarte tandru, de parcă ar fi făcut-o prima oară.

- Vino, murmură Trey, să ne întoarcem acasă.

- La ranch?

El clătină din cap în semn că nu.

- Nu, în munţi, să fim împreună. Am să construiesc o casă mai mare.

- Cu balcon.

Trey fu de acord.

- Si o verandă.

O sărută pe ochi.

- Si camere pentru copii. Crezi c-or să accepte să se întoarcă acolo?

Virginie pufni în râs.

- A trebuit să-i silesc să plece.

- Bine, atunci camere pentru fiecare copil şi tot ce mai trebuie.

Se apleca să o sărute drăgăstos.

Uşa bibliotecii rămase încuiată până a doua zi, la ora zece.

Sfârşit